

สารบัญ

ตอนที่ ๑๓ การไต่ล่าของกรรม	๑๑๑
ตอนที่ ๑๔ ฝันใจ	๑๒๐
ตอนที่ ๑๕ จำนวน	๑๒๖
ตอนที่ ๑๖ สำนึก	๑๓๖
ตอนที่ ๑๗ ชดใช้	๑๔๘
ตอนที่ ๑๘ หายนะ	๑๕๖
ตอนที่ ๑๙ ทำบุญ	๑๖๔
ตอนที่ ๒๐ คู่รักคนสุดท้าย	๑๗๑
ตอนที่ ๒๑ เรียนพิเศษ	๑๘๐
ตอนที่ ๒๒ จุดเปลี่ยน	๑๘๕
ตอนที่ ๒๓ น้ำใจ	๑๙๖

ตอนที่ ๑๓ การไถ่ค่าของกรรม

ออกจากห้องน้ำด้วยบุคลิกที่เปลี่ยนไปเป็นคนละคน มาดที่เคยอดอาจเป็นนิตยภัตลับจ้องลงถนัด คนเราเมื่อกำลังถูกเงามืดแห่งความหวาดกลัวครอบงำนั้น ต่อให้เคยมีสง่าราศีของผู้ชนะโลกมาอย่างไรก็ถูกดูหมิ่นเข้าหลุมดำหมด

ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจนต้องเลิกล้มเจตนาค้นหาเด็กเลี้ยงแกะรุ่นเดอะ ความประหวั่นพรั่นใจที่มาพร้อมกับความไม่รู้มัน ทำให้คนๆ หนึ่งเปลี่ยนมุมมองจากหน้ามือเป็นหลังมือ ได้กะทันหัน เจ้าอ้วนจอมโกหกนั้นอาจเป็นเพียงเครื่องมือแสดงตัวของวิบากกรรม เป็นเพียงคนแปลกหน้าที่สะท้อนให้เขาได้ลิ้มรสชาติพิษที่เคยหยิบยื่นให้คนอื่นมาก่อน รวมทั้งอาจเป็นเพียง 'เจ้าหนี้เก่า' ที่ถึงเวลาทวงคืนคืนเท่านั้น

หากเขายินยอมโอโหสิโดยดี เรื่องทั้งหมดอาจสิ้นสุดลงกระมัง...

ทันทีที่คิดเช่นนั้น ก็คล้ายอะไรบางอย่างกระซิบบอกในภายในด้วยกระแสเย็บเย็บเย็บเย็บว่าจะหวังความสิ้นสุดอย่างไรได้ ในเมื่อนี้เป็นแค่จุดเริ่มต้น!

เด็กหนุ่มหาร้านขายยาซื้อยาแก้ท้องเสีย แล้วไปเดินเตร่ในห้างสรรพสินค้าใกล้บริเวณนั้นเพื่อรอคู่อากาศของท้องไส้อีกพักใหญ่ กระทั่งสามารถเข้าห้องน้ำอีกครั้ง ขจัดเศษเล็กเศษน้อยที่หลงเหลือตกค้างออกได้จนมั่นใจว่าสะอาดหมดจด

ระหว่างนั้นเป็นช่วงเวลาของความวิตกกังวลอย่างแท้จริง หลายครั้งจ้องถูกขโมยเปลี่ยนใจคิดอยากกลับบ้านเพื่อความปลอดภัยให้รู้แล้วรูด กลัวผลอันไม่เป็นที่รู้ซึ่งกรรมจะกำหนดแค่คำทำของมนุษย์โง่ๆ คนหนึ่ง ประหวั่นพรั่นใจจนรู้สึกว่าการของตัวเองหมดคิ้วหน้า เครียดเกร็งไปทั้งตัว จะนั่งหรือเดินไปทางไหนไม่มีความสุขเอาเลย

แต่ระหว่างเดินทางกลับบ้านกับเดินทางต่อให้ถึงจุดหมายนั้นจะต่างกันสักแค่ไหน? ในเมื่อมันก็คือการเดินทางเหมือนกัน ก็นอนอยู่ดี ไม่ไปวันนี้ วันหน้าก็ต้องมาอีก เสียเวลา เสียโอกาสใช้งานมือถือใหม่ คิดแล้วจึงเกิดลูกคิด เริ่มออกเดินทางต่อตามความตั้งใจเดิม เป็นไงเป็นกัน!

เพิ่งรู้สึกว่โลกทั้งใบเต็มไปด้วยภูตผีปีศาจที่พร้อมจะเข้ามาเล่นงานเขา คนที่เดินสวนบนทางเท้า รถที่วิ่งอยู่ข้างหลัง หรือแม้กระทั่งท้องฟ้าที่ว่างเปล่าเบื้องบน ใครจะสามารถคาดการณ์หรือทำนายล่วงหน้าว่าวิบากจะมาไม่ไหน พรึบตาใด?

รู้สึกถึงความเป็มนุษย์ที่มีสองขาก้าวไปข้างหน้าได้เพียงเชิงช้า ขณะที่วิบากกรรมไม่มีขา ไม่มีความจำเป็นต้องกวาดไล่ ไม่มีแม้กระทั่งเนื้อตัวให้กำหนดหมายสังเกตสังกา จะมีก็แต่การแสดงตนออกมาซัดๆ ในรูปของเหตุการณ์ปุบปับฉับพลัน ไม่เปิดโอกาสให้ตั้งตัวรับมือใดๆ ทั้งสิ้น

ยืนอยู่ที่ป้ายรถเมล์ด้วยใบหน้าอมทุกข์ กำลังคิดคำนวณหาความเป็นไปได้ หากขึ้นรถประจำทางจะมีความเสี่ยงในรูปแบบใดบ้าง? เด็กช่างกลตีกัน โจรล้วงกระเป๋า เชื้อหวัดในอากาศ ฯลฯ หากขึ้นรถแท็กซี่จะมีความเสี่ยงแตกต่างกันแค่ไหน? โคนรถใหญ่ชน ดินสับขบซึ่ง โซเฟอร์ลวงไปฆ่าชิงทรัพย์ ฯลฯ คิดสละระตะแล้วจึงยอมจ่ายแพง เรียกแท็กซี่มาเป็นพาหนะนำไปสู่จุดหมาย เพราะเห็นว่าตนทำความเดือดร้อนไว้กับผู้คนจำนวนมาก หากวันนี้จะหลีกเลี่ยงการเข้าไปอยู่ในแหล่งชุมนุมผู้คนจำนวนมากคงจะเหมาะ

ใจเต้นไม่เป็นสำเมื่อเจอแท็กซี่ตีดินสับเข้าจริง ๆ พอหลุดจากย่านการจราจรติดขัด รถก็พุ่งเป็นจรวด แกรมโซเฟอร์นิสัยเสียชอบเหยียบเบรกแบบมีลู่ว่าจะชนหรือไม่ชนกันหน้า ได้ช่องแซงเป็นแซง ได้ช่องปาดเป็นปาด จนจ้องถูกขโมยคิดว่าถ้าเขาเป็นบริษัทประกันภัยคงขอเลิกสัญญาทันที

เมื่อหยุดรถสัญญาณไฟในครั้งหนึ่ง เด็กหนุ่มพยายามขอร้องให้โซเฟอร์จับช้าลง ซึ่งฝ่ายนั้นก็สนองตอบด้วยอาการคอแข็งและเงียบเฉยเย็นชา จองฤกษ์ตั้งใจว่าถ้าแท็กซี่ซึ่งอีก เขาจะขอลงเดี๋ยวนั้น

ไฟเขียว โซเฟอร์เหยียบเกือบมิดอีก ราวกับจงใจประชดผู้โดยสารวัยรุ่น

“ช่วยจอดด้วย ผมจะลงตรงนี้!”

เด็กหนุ่มร้องดังๆ

“เป็นอะไรละน้อง? แคนี่ประสาทไปได้?”

“อาน่า หยุดเดี๋ยวนีเลย อยากตายก็ไปตายคนเดียวเถอะ!”

งุ่นง่านจนระงับโทสะไม่อยู่ ผลอดุลค้ำแข่งเกรี้ยวกราดออกมา ซึ่งก็ได้ผล โซเฟอร์หักเลี้ยวขว้าเข้าจอดเทียบฟุตบาททันใด จนรถหลังเกือบหยุดไม่ทันและเสยท้ายเข้าให้ ได้ยินเสียงแตรป้านตามมาสนั่น

คนขับผู้มีใบหน้าแบบนักมวยลูกอีสานหันมาจ้องจองฤกษ์ตาแทบถลน ไม่พูดไม่จาคำใด มีแต่ความเงียบที่แผงอยู่ด้วยกระแสอำมหิตแบบนักเลงจริง เอาเรื่องจริง เด็กหนุ่มจึงรู้สึกตัวและจ้อยลง เพราะนี่เองอาจเป็นเคราะห์ร้ายที่กฎแห่งกรรมส่งมาตามคำทำนายของเขา

ควักกระเป๋าสตางค์คู่มือเตอร์มือสั้น อธิบายเพื่อให้ภัยเฉพาะหน้าพ้นตัวไปที

“พี่ไม่เข้าใจ ผมกำลังอยู่ในช่วงดวงตก ต้องระวังตัวอยู่”

ยื่นเงินให้ พอได้ยินคำอธิบายโซเฟอร์ก็คลายสีหน้าลง และรับเงินมาโดยไม่เอ่ยโต้ตอบแต่อย่างใดทั้งสิ้น จองฤกษ์เหลือวหน้าเหลือวหลังอย่างระแวงระวังก่อนเปิดประตูลงจากรถไป คลายความอึดอัดลง แต่ใจก็เสียดายมาก เพราะถ้าต่อรถแท็กซี่ก็หมายความว่าต้องเสียค่าเดินทางเริ่มต้นใหม่อีกหลายสิบ

ไหนๆ ก็ไหนๆ ระยะทางช่วงสุดท้ายขึ้นรถเมล์ดีกว่า คงไม่มีอะไร หรือถ้ามีก็คงคิดว่าถูกอัดก๊อปปี้อยู่ในกองเศษเหล็กขนาดเล็กระมัง

โชคเข้าข้างบ้างแล้ว ยืนแค่ครั้งนาทีเจ้าของที่นั่งซึ่งจองฤกษ์อาศัยเกาะก็ลุกขึ้นลงป้าย เด็กหนุ่มรีบก้าวเข้าไปสวมต่อด้วยความดีใจ บนรถเมล์ก็มีความน่ายินดีเล็กๆ น้อยๆ ให้ชีวิตชุ่มชื่นเช่นนี้ ได้ที่นั่งหมายถึงโชค ได้โชคย่อมหมายถึงหมดเคราะห์หมดโศกอย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง

ทว่าโชคดียังไม่ทันไร โชคร้ายก็เข้ามาเยือน กระเป๋ารถเมล์รับเงินและทอนเงินให้เขาเสร็จ กำลังจะผละจากไปก็เป็นจังหวะที่รถกระตุก จึงเสียวหลักกริบว่าหุ้จบบนพนักที่นั่งหน้าเขา แต่ผอญูได้ทำประเคนสอกแหลมๆ วัดศิระเขาแบบจับเปาะ ไม่ถึงกับแรงนัก แต่ก็ทำให้เด็กหนุ่มสะดุ้งด้วยความเจ็บกะโหลก ที่ร้ายกว่านั้นเมื่อจองฤกษ์หันมองด้วยตาขวางด้วยความโกรธ เจ้านั่นก็ทำเมินไม่รู้ไม่ชี้ ไม่มีให้แม้แต่คำขอโทษ เดินหนีไปเฉยๆ ถ้าสังเกตจะเห็นยักษ์ไหลเล็กๆ ด้วยซ้ำ ราวกับบอกว่าเป็นนัยว่าช่วยไม่ได้ ดันเอาหัวไปขวางสอกตัวเองทำไม

จองฤกษ์เม้มปากแน่น โมโหจนหน้าเขียว นึกอยากลุกขึ้นไปกระชากไหล่ถามว่าทำไมไม่ขอโทษ แต่ก็สู้ระงับอารมณ์ไว้ ระลึกอยู่ตลอดเวลาว่านุ่บ่บ่ามทำตามแรงบันดาลใจโทสะไป วิบากภัยอาจได้ช่อมมาถึงตัวไวขึ้น

ในที่สุดก็ถึงอาคารสำนักงานของบริษัทเจ้ากรรม จองฤกษ์ติดต่อเจ้าหน้าที่ซึ่งมีน้ำใจรับอุปกรรมสื่อสารจากมือเขาไปช่วยตรวจสอบเบื้องต้นให้ หลังจากเขาแจ้งว่าเพิ่งซื้อของมาได้เกินหนึ่งอาทิตย์ไปนิดเดียว ขอความกรุณาเปลี่ยนอะไหล่ให้วันนี้เลยหากไม่เหลือปากว่าแรง

คำตอบคือเป็นเรื่องเหลือปากว่าแรง เพราะชิ้นส่วนที่ชำรุดนั้นไม่มีสต็อกไว้ เจ้าหน้าที่ทำหน้าที่ทำหน้าจรรยาบรรณ เพราะปกติชิ้นส่วนดังกล่าวจะไม่เสียหายง่าย ๆ นับว่าเป็นกรณีที่เกิดขึ้นได้ยากชนิดหนึ่งในพันหนึ่งในหมื่น จำเป็นต้องขอให้ลูก้ารออะไหล่ประมาณหนึ่งอาทิตย์ แล้วจะโทร.แจ้งให้มารับอีกครั้ง

เด็กหนุ่มพยายามอ้อนวอนขอเครื่องใหม่ แต่เจ้าหน้าที่ก็สายหน้าลูกเดียว บอกว่าที่นี่เป็นศูนย์ซ่อม ไม่เกี่ยวกับเคาน์เตอร์ขาย มาเจรจากับเขาก็เปล่าประโยชน์ กระทั่งจ้องถูกยัดเยียดก็ยอมก้มหน้าก้มตาปรับสภาพแบบเจ็บช้ำน้ำใจ ยอมเซ็นชื่อรับรู้ว่าในใบส่งซ่อมว่าเขาต้องรออย่างน้อย ๗ วันจึงมีสิทธิ์มารับคืน

หน้ามีคินดูบแรก สัญญากับตัวเองว่าจะทะลวงไส้บริษัทด้วยการปล่อยไวรัสเข้าทำลายข้อมูลสำคัญ เอาให้วินาศสันตะโรชนิดมีคนต้องตกงานกันระนาว พร้อมฝากข้อความเช่น **นี่เพื่อกระตุ้นสำนึกรับผิดชอบต่อลูกค้า**

แต่จุดต่อมาก็เกิดความระลึกขึ้นได้ว่าตนกำลังอยู่ในช่วงขอทำพิสูจน์ความมีจริงแห่งวิบากกรรมมิใช่หรือ? นี่อาจเป็นหนึ่งในสารตอบกลับจากมิติของกฎแห่งกรรมก็ได้ ความว้าวัยไม่ทันหาย เหตุใดเขาจึงคิดเสี่ยงสร้างเหตุแห่งความควายแทรกเสริมเข้าไปอีก?

ล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำ เงยหน้าขึ้นมองเงาตนเองในกระจก เห็นสารรูปคนสิ้นท่าแล้วเกิดความคั่งแค้นแน่นอก จะให้เขายอมเป็นฝ่ายถูกกระทำง่ายๆ ได้อย่างไร เขาเป็นผู้เสียหาย เขาเป็นผู้ถูกละเลย เขาถูกมองเป็นลูกค้าประเภทหมูในอวยตามกฎหมาย ฉะนั้นเขาก็สมควรเป็นฝ่ายกระทำอำยิให้บริษัทใจดำได้รู้สำนึกเสียบ้างว่าเขาไม่ใช่อย่างที่ใครคิด!

ขบริมฝีปากसानตากับตนเองในกระจกเงา เห็นมีแววร้ายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ด้วยแรงพยายาม ความคิดเรียงคิวซ้อนทับเข้ามาไม่ขาดสาย เพียงแค่คำขู่เรื่องกรรมวิบากของคนโบราณ เขาถึงขนาดจี้ขลาดตาขาว ไม่รักศักดิ์ศรี ยินยอมเป็นฝ่ายถูกเอารัดเอาเปรียบจากมนุษย์ด้วยกันเสียเฉยๆ กระนั้นหรือ?

ตกลงปลงใจเด็ดขาด เป็นตายอย่างไรเขาก็ต้องขอเอาคืน แก่ความกลัวสิ่งไรตัวตนไม่อาจห้ามเขาจากการรักษาความยุติธรรมให้ตนเองได้หรอกนำ จงถูกยัดเยียดทำให้ออกจากตัวอาคารด้วยพลังแห่งความอาฆาตมาดร้าย เขาเกิดมาเพื่อเป็นผู้พิพากษา ไม่ใช่เพื่อเป็นผู้ถูกพิพากษา คอยดูเถอะว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับบริษัทเถตรงไรน้ำใจนี้!

พันชายคาของอาคารมาเพียงห้าหกก้าว ก็ได้ยินเสียงของหนักที่บกระแทกพื้นดังตุบใหญ่จากเบื้องหลัง ทำให้จ้องถูกยัดเยียด โหยง กลับหลังหันขวับไปมองต้นเสียงราวกับถูกใครจุดไฟล้อย่างแรง ความรู้สึกแรกที่บอกตนเองในแวบแรกคือมีวัตถุหนักๆ หล่นลงมาจากตึก

แต่แล้วเด็กหนุ่มก็ถึงกับเข้าออตตะลึงพริ้งเพริด เบิงเนตรเพ่งให้แน่ใจว่าตาไม่ฝาด เพราะสิ่งที่เห็นมิใช่วัตถุไร้ชีวิตดังคาด ทว่าป็นร่างของชายคนหนึ่งนอนกองคว่ำหน้าอยู่ และมีน้ำเลือดเจ็องนองแผ่กว้างออกมามากขึ้นเรื่อยๆ !

ภาพอัถวินิบาตกรรมอันน่าสยดสยองที่เกิดขึ้นนั้น เรียกเสียงหวีดร้องของคนละแวกใกล้เคียงที่เริ่มเลื้อยมาเห็น และดึงดูดความสนใจไปในวงกว้างอย่างรวดเร็ว จงถูกยัดเยียดพริบตาปริบๆ เรียกสติอยู่ครู่หนึ่ง ขนพองสยองเกล้าจนหน้าซีดและรีบเดินจากมาแบบเค่วงง สวนทางกับบรรดาประชาชนซึ่งเคลื่อนทัพย่อยๆ กรูกันเข้ามาเกาะกลุ่มดูเหตุการณ์ตามหน้าที่ดีของไทยมุง

เกิดมาเพิ่งเคยเห็นการเป็นศพแบบเฉียบพลันเดียวนั้นเอง ไม่รู้รีบร้อนอะไรนักหนาถึงมาฆ่าตัวตายตอนบ่ายวันอาทิตย์ น่าจะนอนพักผ่อนอยู่กับบ้านมากกว่าเอาชีวิตมาทิ้งชนิดที่เกือบทำเขาอดม้วยมรณาตามไปด้วยอย่างนี้

เบื้องหลังที่เขาเดินจากมา มีใครคนหนึ่งเพิ่งตายจากโลกนี้ไป และปานนี้คงรู้แล้วว่า โลกหน้ามีจริงหรือไม่...

นี่เขา ‘บังเอิญ’ เข้าไปอยู่ใกล้ซัดกับเหตุการณ์อัปมงคล หรือว่าภาพอัปมงคล ‘จงใจ’ เข้ามากระทบเขาให้ขวัญหนีดีฝ่อ แบบที่ถูกกำหนดให้เป็นอีกหนึ่งสัญญาณตอบรับคำทำทนายของเขา?

คนคิดสั้นย่อมมีเหตุกดันที่ไม่เกี่ยวข้องกับเขา การตัดสินใจฆ่าตัวตายเกิดขึ้นก่อนหน้านี้หลายจิตใจโดยที่เขาไม่รู้เห็น ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเลยแม้แต่น้อย

แต่... จะแน่ใจได้อย่างไรว่าเขาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยทางอ้อม หากงานบางอย่างของบริษัทเสียหายเพราะ โคนโปรแกรมโทรจันของเขา แล้วเจ้าหน้าที่บางคนต้องรับผิดชอบด้วยการถูกไล่ออกแล้ว?

จงถุกษัคดีริมฝีปากแทบหือเลือด เริ่มเดินแบบคนมีสติครั้งเดียว ในหัวหมกมุ่นครุ่นคิดถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยความวกไปวนมา เหตุการณ์ดีร้ายอาศัยตำแหน่งสถานที่และจังหวะเวลาซึ่งบุคคลต่างๆ โคจรมาประจวบกัน ถ้านี้เป็นลีลาแสดงตัวของผลกรรม ก็ต้องกล่าวว่าโลกนี้ไม่มีสิ่งใดน่าประหลาดพรึ่เพราะหากเมื่อครู่เขาถูกตัดสินใจให้ตาย วิกากรรมก็เพียงเลื่อนเวลาโคดติกของคนคิดสั้นออกไปเพียงสองสามพริบตาเท่านั้น เขาจะไม่มีทางหนีรอดแม้แต่น้อย เนื่องจากเกิดมาไม่เคยแหยงหน้ามองระว่างัดตุจากเบื้องบนก่อน โผล่พื้นชายคาอาคารเลยสักครั้งเดียว

ต้องถือว่าเคราะห์ร้ายเพียงนิดหน่อย ที่ ‘ผู้พิพากษา’ ตัดสินให้เขาเจอเงอเพียงภาพสยดสยอง แต่ไม่ต้องพลอยมีส่วนร่วมกับความสยดสยองเข้าไปด้วย!

มานั่งที่ป้ายรถเมล์ ซักหายใจไม่ทั่วท้อง มือไม้เริ่มออกอาการชาเห่อคล้ายจะเป็นลม แม้เรื่องกระท่งขวัญเมื่อครู่ยังไม่อาจชี้ชัดว่าวิกากรรมมีจริงและกำลังเป็นเงาติดตามเล่นงานเขาอยู่ แต่มันก็สันประสาทขนาดทำเอาจงถุกษัเพิ่มพ้อออกมาเสียงกระเส่า

“ผมพูดเล่น ขอถอนคำทำ...”

ภาวนาให้วิกากรรมมีเงาหูและไม่คิดธุระอื่น ได้ยินเสียงอุทธรณ์ขอเจรจายกเลิกข้อตกลงเก่าจากเขาด้วยเถิด

เริ่มมองโลกด้วยสายตาระแวงภัยหนักขึ้น แม้แต่เด็กที่กำลังเดินกินลูกชิ้นอย่างเอรีดอ่อยก็ทำให้จงถุกษัผวาเพราะเห็นปลายไม้แหลมในมือเด็กแล้วเสียวลูกตาชอบกล คำนวนว่าหากมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งทำให้เด็กน้อยสะดุดหัวกะมามาทางเขาในบัดนี้ ไม่เสียบลูกชิ้นของเจ้าหนูก็มีสิทธิ์ทิ่มเข้าบ่าดาเขาพอดี!

ค่านี้อาจมีข่าวแปลกน่าเล่าลือไปทั้งเมือง วัลรุ่นที่ป้ายรถเมล์โคนไม้เสียบลูกชิ้นของเด็กน้อยแทงเงาตาทะลุโดยบังเอิญ ไซ้แล้ว... ทุกคนจะบอกว่าช่างบังเอิญเสียงจริง แต่พอลถามว่าทำไมถึงบังเอิญได้เหลือเชื่อปานนั้น ก็คงจะมีแต่ความเงียบกริบในอากาศเป็นคำตอบสุดท้าย!

เด็กน้อยเดินผ่านไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น จงถุกษัถึงกับระบายลมหายใจโล่งอก ก้มหน้ามองพื้นแล้วหัวเราะแผ่วนับแต่นี้เขาคงเฝ้าระแวงระว่างทุกสิ่งทุกอย่าง ตระหนกอกสันกับทุกการเคลื่อนไหวรอบด้าน กระทั่งเกิดภาพหลอนกลายเป็นคนสติฟั่นเฟอนไปในที่สุด

ตอนใจเสือกหนึ่ง เงยหน้าขึ้นมองโลกเต็มตา ใกล้ตัวเขามีเพื่อนร่วมรอรรถเมล์ด้วยกันหลายคน ไกลออกไปมีตึกรามบ้านช่องเรียงราย บนถนนมีวดยานวิ่งบ้างหยุดบ้างขวัไกว่ รอบด้านเต็มไปด้วยสำเสียงเยียงสภาพใจกลางเมืองเป็นปกติทุกประการ นี่คือ ‘โลกมนุษย์’ ที่เขารู้จักคุ้นเคย ไม่มีความแปลกแยกกระหว่างสภาพความเป็นมนุษย์ด้วยกัน เพิ่งตระหนักเดี๋ยวนั้นว่าตนเคยบอุน่าใจอยู่ในมิติที่มีเพื่อนร่วมโลก เพื่อนร่วมทุกซ์ เพื่อนร่วมไม่รู้โอโหน่อีหน่งทั้งหลายมาช้านานเพียงใด

ยามประหวั่นพรັงใจว่ากำลังมีวิบากกรรมตามเล่นงาน ความน่าอบอุ่นใจก็หายหมดไปหมด ในเมื่อทุกสิ่ง ทุกคน และทุกเหตุการณ์ ล้วนเข้าข่ายน่าระแวงได้ทั้งสิ้น โลกมนุษย์ไม่เหมือนแหล่งพักพิงเดิมที่เคยรู้จักมักคุ้นอีกต่อไป แต่จะเหมือนป่าใหญ่ที่มีไว้ให้สัตว์หลบลบหนีการไล่ล่าของพรานแทน

พรานที่เป็นคนยังมีร่องรอยการมาการ ไปให้กำหนดครูดด้วยแก้วตา ยังมีเสียงย่ำเท้าสวบสวายให้กำหนดฟังด้วยแก้วหู ยังมีกลิ่นสาบให้สำเนียงคมผ่าน โพรงจมูก แต่พรานที่เป็นวิบากกรรมจะให้ถือเอาสิ่งใดเป็นเครื่องหมายบ่งบอกถึงการมาการไปได้เล่า?

ขึ้นมาบนรถโดยสารปรับอากาศแล้วได้ที่นั่งทันที มองออกนอกหน้าต่างอย่างเหม่อลุ่มเหมือนคนทอดอาลัยตายอยาก การเพ่งเห็นคนโดดตึกตึกมาหยกๆ ทำให้เกิดสัมผัสว่าชีวิตเป็นของน้อย มีความเปราะบางเหมือนแจกันที่ล้มตัวเองตกลงมาแตกดับได้ทุกเมื่อ

หลังจากจ่ายค่าโดยสาร จอรถก็ปิดตาลง ไม่อยากยินยลสนใจสิ่งรอบข้างอีกเลย เขาผลอหลับบนรถประจำทางฝันว่ากลับไปยังที่เกิดเหตุอุบัติวินาศกรรม เห็นคนมุงดูกันมากมาย แต่แล้วชายที่นอนคว่ำหน้าก็ลุกขึ้นยืนยิ้มว่า โบกไม้โบกมือไปรอบทิศ เหมือนถึงเวลาที่ตัวจําอวดเปิดเผยว่าทั้งหมดเป็นเพียงละครหลอกตาจากหนึ่งเท่านั้น เรียกเสียงเฮฮาและเสียงปรบมือจากบรรดาไทยมุงยกใหญ่ ทุกคนต่างโล่งใจว่า ไม่มีโศกนาฏกรรมเกิดขึ้นจริง แม้แต่จอรถก็พลอยยิ้มสดชื่นปรบมือส่งเสียงเฮไปกับคนอื่นๆ ด้วยความลึกลับ

ตื่นจากหลับด้วยความรู้สึกได้กลับเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง ความจริงคือชายผู้กำหนดวันตายให้ตนเองได้มอดม้วยไปแบบไม่มีวันฟื้น ฝันของคนยังมีชีวิตเท่านั้นที่หลอกตัวเองได้เป็นตุเป็นตะว่าคนตายอาจกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกหรือมีชีวิตขึ้นมาใหม่ในที่อื่น

จอรถยิ้มสดชื่น ทำไมเขาไม่เข้าใจเสียตั้งนานแล้วว่า **‘ความจริง’** ก็คือสิ่งที่เห็น สิ่งที่ไต่ยืนอยู่แค่นั้นแหละ ฝันจากสิ่งที่เห็นและไต่ยืนก็แค่ **‘ความคิดฝันไปเอง’** ทั้งเพ ตั้งมุ่มมองไว้อย่างไรก็ชวนให้เชื่อได้อย่างนั้นไปหมด

โทรศัพท์มือถือของเขาเสีย ความจริงก็คือมันเสีย แต่ถ้าเขาอยากจะโยงว่ามันเกี่ยวข้องกับกรรมเก่า มันก็ถูกมองว่าเป็นวิบากกรรมไปได้

เขากินส้มตำแสงทอง ต้องรีบเข้าห้องน้ำด่วน เจอคนหน้าเนื้อใจเลื่อหลอกให้หลงวิ่งไปพบกับทางตัน ความจริงก็คือเป็นคราวชวย แต่ถ้าเขาอยากจะโยงว่ามันเกี่ยวข้องกับกรรมเก่า มันก็ถูกมองว่าเป็นวิบากกรรมได้ตรงๆ เช่นกัน

ถ้าสุดคือคนอยากจะตาย คิดตัดชองน้อยแต่พอตัว เผอิญโศกลงมาในจังหวะที่จะทำให้เกิดภาพสะท้อนขวัญสำหรับเขา ความจริงก็คือเขาเห็นคนฆ่าตัวตาย แต่ถ้าเขาอยากจะโยงว่ามันเป็นการส่งสัญญาณรับคำทำจากมิติของกฎแห่งกรรม มันก็ถูกมองว่าเป็นสัญญาณเตือนได้เป็นจริงเป็นจังด้วย

พยักหน้ายิ้มกับตนเอง แค่กลับฝันจบเดียวตื่นขึ้นมาสบายใจอย่างบอกไม่ถูก นี่คงเรียกว่าเป็นการเข้าซึ้งถึงจักรกรรมเลยกระมัง นั่นคือ **มองอย่างไรก็เห็นอย่างนั้น**

ความหวาดระแวงและอาการระแวงระวังสลายตัวลงเป็นปกติทั้ง จอรถก็นั่งมองโลกนอกรถเมล์อย่างสบายใจเฉิบ พอสิ้นความกลัวแค่ตัวเดียว อะไร ก็สว่างใสดังเดิม และไม่มีสิ่งแวดล้อมใครบกวานเขาให้เสียสุขภาพจิตได้

ต่อรถสองทอดมาถึงป้ายหน้าปากซอยบ้าน จอรถก็ลงเดินด้วยสีหน้าสีตาอึมครึมสุขรากับเพ็งได้คำตอบรับรักจากสาว โลกรอบตัวสงบนิ่ง ไม่มีวีแววภัยพาลใดๆ แม้แต่หมาตัวที่ชอบแยกเขี้ยวคำรามขู่เขาเป็นประจำก็เหมือนขอพักรบ เห็น

เขาแล้วเดินไปมองทางอื่นแทน ทั้งที่เด็กหนุ่มเตรียมใจอยู่ว่าอาจต้องเผชิญกับ ‘เหตุบังเอิญ’ ครั้งสุดท้ายก่อนเข้าบ้าน เช่นถ้าเจอหมาแยกเขี้ยวไล่จับ เขาก็จะวิ่งหนีด้วยหน้าตาเบิกบาน ไม่หลงโง่งไปว่ามันคือวิบากกรรมใดๆ อีก

ถึงบ้าน เขากุญแจไขประตูรั้วเปิดออกกว้าง กางแขนหงนหน้ามองฟ้าเยื้องผู้ได้รับอิสรภาพอย่างแท้จริง ร้องเบาๆ แต่หนักแน่นว่า ‘เฮฮ!’ เหมือนอยากขอบคุณเทวดาฝรั่ง เพราะสรุปคือไม่มีอะไรเกิดขึ้น คำทำของเขาเป็นหมัน หรือที่แท้ วิบากกรรมคงไม่มีจริง หากคำอธิษฐานของเขาศักดิ์สิทธิ์ ก็แปลว่ากฎแห่งกรรมต้องแสดงผลฤทธิ์ภายในวันนี้ ซึ่งก็หมดเวลา เสียแล้ว

หากนับเอาการเห็นคนโคตติคตายเป็นเรื่องร้ายที่มาตามนัด ก็ต้องขอบอกว่าจับจ๊อยมาก เขาเห็นตอนดำนั่นตก ถึงพื้นแล้ว ไม่ได้หวาดเสียวสักเท่าไร อีกอย่างเขาหาได้เป็นคนขี้ขลาดอ่อนที่จะอู๋ตายว้ายกรีด เกือบไปนอนฝันร้ายอีกหลาย คืน คนอยากตายก็ช่างหัวมันปะไร ทำไมเขาจะต้องเดือดร้อนหรือยอมให้จิตใจหดหู่เพราะเรื่องของคนอื่นด้วยเล่า

เข้าบ้านอาบน้ำส่นานกายด้วยความสำเร็จสำราญยิ่ง รู้สึกว่าสายน้ำชุ่มซ่าจากฝักบัวเหมือนน้ำมนต์ฉลองชัยเลย ทีเดียวก่อนอาบน้ำเสร็จแทนที่จะเข้าห้องเก็บตัวเงียบอยู่กับคอมพิวเตอร์เครื่องโปรดดังเคย จองฤกษ์ก็ออกมานั่งคุยกับแม่ซึ่งกำลังนั่งถอดไฟอยู่ที่ระเบียงด้านหน้า

“ไม่ออกไปไหนหรือแม่?”

เขาพักด้วยน้ำเสียงเจือปีติสุข นันทกานงหน้ามองลูกชายนิคหนึ่งก่อนก้มลงดูไฟบนโต๊ะต่อ

“คนนั่งถอดไฟหัวโตอยู่นี่ ควรจะมีธุระออกไปไหนไหมล่ะ?”

ท่าทางแม่กำลังหงุดหงิด ซึ่งจองฤกษ์ก็ดูออกว่าไม่เกี่ยวกับการถอดไฟบนโต๊ะ แต่เหมือนมีเรื่องเครียดอยู่ในใจมากกว่า เด็กหนุ่มจึงหัวเราะเอื่อยไม่ถือสา อีกทั้งยังมีแกใจซัดต่อ

“นั่นเปลี่ยนคำถามใหม่ แม่กำลังเครียดเรื่องอะไรอยู่นี่? หน้านี้วักขมวดเชียว”

นันทกานงไปนิคหนึ่ง แต่แล้วก็พุดปิด

“ฉันอยากอยู่คนเดียว แยกจะไปไหนก็ไปเถอะฤกษ์”

จองฤกษ์จ้องมองมารดาของตนจริงจังขึ้น ปกติครอบครัวของเขาไม่ค่อยแสดงความเอาใจใส่กันและกันนัก ต่างฝ่ายต่างช่วยเหลือตัวเองโดยไม่ปริปากบอกคนอื่นแม้กำลังเผชิญสถานการณ์ยากลำบากเพียงใด คล้ายมีความทะนงในศักดิ์ศรี หรืออีกทีคือเกรงคนอื่นจะหาว่าอ่อนแออะไรทำนองนั้น

แต่ยามนี้จองฤกษ์รู้สึกห่วงใยมารดาอย่างประหลาด เหมือนจู่ๆ เขาก็มีความเอื้ออาทรขึ้นในหัวใจ หรือเพิ่งเกิดสัมผัสอย่างลึกซึ้งว่าผู้อยู่ตรงหน้าคือ ‘แม่’ ผู้ให้กำเนิดตน ไม่ใช่แค่หญิงวัยกลางคนที่สักแต่ปรากฏตัวให้เห็นคุ้นตาเล่น เขาควรห่วงใยรักษา ควรไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบ ควรช่วยเหลือเกื้อกูลสุดความสามารถยามท่านเดือดร้อน

ความไฮตี่เอ่อขึ้นท่วมท้นแบบไม่รู้เหนือรู้ใต้ ขนาดที่เห็นต่อยอดไปเลยทีเดียวกว่ามนุษย์ควรเป็นความอบอุ่นใจให้กันและกัน ช่วยเหลือกัน ไม่ทอดทิ้งกัน โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในรั้วไม้ชายคาเดียวกัน

“แม่มีปัญหาอะไรหรือ? ผมไม่ใช่เด็กแล้วนะ อย่างน้อยให้ผมรับฟัง เพื่อรู้ดูทางช่วยแม่ได้แรงหนึ่ง”

นันทกานงหน้ามองลูกชายด้วยแววจน เพราะแต่ไหนแต่ไรมาลูกชายไม่เคยเข้าชี้ทำนองนี้มาก่อน

“แถนะหรือไม่ใช่เด็ก? ยังแบมือขอตั้งค้ฉันอยู่แท้ๆ ”

ลูกชายได้ยืนเช่นนั้นก็ขมวดคิ้ว เกือบลุกหันหลังหนีคำสบประมาทไปในทันที แต่แล้วก็ทำใจไม่ถือสาเสียได้ เนื่องจากนัยน์ตาขุ่นและสีหน้าอมทุกข์หนักของแม่ประกาศถึงปัญหา รุมเร้าหนักหน่วงอย่างไม่เคยเป็น หากเขาโมโหและแสดงกริยาน่าระคายก็คงเหมือนยิ่งซ้ำเติมกันเปล่าๆ

“แม่มีปัญหาเรื่องเงินหรือ?”

จงฤกษ์ดักทาง เพราะ ‘ผู้ใหญ่’ คงไม่มีปัญหาใดหนักเกินเรื่องพรรค์นี้ และนั่งก็คงแทงถูกใจคำ เขาเห็นแม่ก้มหน้าสลดลงวูบหนึ่ง ก่อนเงยขึ้นแสดงความขឹងเคียดให้ปรากฏเป็นการปกป้องภาพลักษณ์ตนเอง

“วันนี้แกล่เป็นอะไรวะหา? ตอแกล่อยู่ได้ คนจะมีสมาธิอดไฟเสียหน่อย”

ท่าทางแม่คงไม่ยอมทำให้ใครรับรู้ปัญหาจริงๆ จงฤกษ์จึงผงกศีรษะและลุกขึ้นยืน โดยดี

“งั้นผมไม่กวนใจก็ได้ แต่ถ้าเกิดเรื่องหนักหนาก็บอกผมแล้วกัน ผมอาจช่วยแม่ได้เกินกว่าที่แม่จะคาดคิด”

ขณะนั้นเองก็มีใครคนหนึ่งกดออกหน้าบ้าน สองแม่ลูกเหลียวไปมอง เห็นเป็นชายในเสื้อยืดกางเกงยีน นันทกาเขม้นมองด้วยท่าทีลึกลับคล้อยอย่างคนมีพิรุณ พึมพำกับลูกชายเบาๆ

“ใครนะนั่น?”

“สงสัยมาขายของมั้งแม่”

“เออๆ ถ้าอย่างนั้นไล่ไปเลย”

จงฤกษ์ส่งเสียงถามไม่ดังไม่เบา เพราะระยะไม่ได้ห่างกันเท่าไร

“มาหาใครครับ?”

“มาพบคุณนันทกา”

คำตอบนั้นทำให้มารดาของจงฤกษ์ลุกพรูด

“แกล่ไปบอกเลยว่าฉันไม่อยู่”

“ก็เขาเห็นแม่แล้วนี่”

“บอกว่าฉันเป็นคนอื่นก็แล้วกัน”

นันทกาผลุบหายเข้าบ้านทันทีโดยไม่ฟังอะไรอีก จงฤกษ์มองตามด้วยสังหรณ์ไม่ดี เพราะนั่นมิใช่กริยาทำที่ที่เล็กน้อยนัก โดยเฉพาะสำหรับแม่ที่ไม่เคยกลัวใครหน้าไหน

เดินสบายๆ ไปที่หน้าประตูด้วยความอยากรู้อะไรมากกว่าอย่างอื่น

“มีอะไรหรือครับ?”

“เรียกแม่น้องออกมาเถอะ อย่าหลบเลย ยังไงก็ไม่พ้นหรอก”

ชายคนนั้นพูดเสียงปกติ แต่เด็กหนุ่มสัมผัสได้ถึงความแข็งกร้าวอยู่ในที่

“แม่ผมไปทำอะไรมาหรือ?”

“ติดหนี้แล้วไม่จ่ายนะ”

คำตอบสั้นๆ ทำให้ทุกอย่างกระจ่างแจ้งโดยพลัน ตระหนักในบัดนั้นว่านี่ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยจริงๆ แต่นั่นยังไม่ทำให้สะอึกเท่าเสียงทักที่ดังมาจากอีกทาง

“เฮ้ย ! หัวคิด! ไอ้น้อง!”

เมื่อเหลือบมองตามเสียงทัก หัวใจของฤกษ์ก็แทบหยุดเต้น ชายฉกรรจ์ร่างใหญ่ตัวดำผู้เดินตามมาสวมทบจะเป็นใครอื่นไม่ได้นอกจากพี่เบิ้มที่โดนเขาเอาขวดน้ำอัดลมขว้างใส่เมื่อเร็วๆ นี้!

“สบายดีหรือ?”

หมอนั่นพยักพืดทักทายเป็นสีหน้ายิ้มแย้มราวกับรู้จักคุ้นเคยกันมานาน จอฤกษ์อ้าอึ้งพูดไม่ออก เข้ายึดอยู่กับที่ด้วยความตะลึงงัน รู้สึกจนตรอกออกหนีไปไหนไม่ได้

นักเลงใหญ่ลองเปิดประตูเล็ก เผอิญบ้านเขาไม่ค่อยล็อกประตูก่อนค่ำ บุรุษนักทวงหนี้ทั้งสองจึงล้วงผ่านเข้ามาอย่างง่ายดายโดยไม่ต้องปิ่นให้ลำบาก

“กรรมมีจริง เชื่อเถอะน้องเอ๊ย”

จอฤกษ์ตัวขาจั้งงัน สันหลังเย็นเฉียบ มิใช่เพราะทำอย่างสามขุมเข้ามาประชิดของพี่เบิ้ม แต่เป็นคำพูดที่หลุดจากปากนั่นต่างหาก คนพูดจะรู้ตัวหรือเปล่าว่ากล่าวอะไรออกมา?

“พี่นะ กราบหมอนขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ทุกคืน ชาตินี้ขอให้ได้กระที่บ้น้องสักทีหนึ่งก่อนตาย เอ๊ย ! ไม่นึกเลยว่าจะเป็นวันนี้”

ท่าทางชายคนนั้นลึบไปแล้วว่ามาที่นี้ด้วยจุดประสงค์อันใด เขาคว่าแขนจอฤกษ์หับด้วยมือแข็งยิ่งกว่าคีมเหล็ก ชนิดที่เด็กหนุ่มรู้ว่าเปล่าประโยชน์กับการพยายามดิ้นรน เขาได้แต่หน้าซีดขอม โคนลากตัวเข้าบ้าน โดยปราศจากการจัดขึ้น คล้ายรู้ว่าไรว่าอนาคตอันใกล้นี้มีชะตากรรมแบบไหนรออยู่

เมื่อเข้ามาในห้องกลางลับสายตาผู้คน ชายร่างใหญ่ผู้เผอิญพกความอาฆาตติดหมัดมาด้วยก็ไม่พูดพล่ามทำเพลงกระซอกคอเสื้อเด็กหนุ่มเข้าหาแล้วยิงหมัดตรงสวนเข้ากระแทกโหนกแก้มเต็มเหนี่ยว ยังผลให้จอฤกษ์เจ็บปวดราวกับใครเอาค้อนทุบหน้า เขาร้องสุดเสียงอยู่ในความคิดหรือร้องโหยหวนออกมาทางปากกันแน่ก็ไม่ทราบ การชกต่อยกับเพื่อนที่โรงเรียนไม่อาจเป็นประสบการณ์เทียบเคียงกับอะไรอย่างนี้ได้เลย โคนหมัดเพื่อนนั้นยังรู้สึกว่าเป็นหมัดคน แต่ไม่เหมือน...

ในความมึนงงท่ามกลางสะเก็ดดาวพราวพราว จอฤกษ์ได้ยินเสียงแม่ของเขารีดร้องลั่น

“แจะทำอะไรลูกฉัน ปล่อยนะ ! ช่วยด้วย!!”

ถ้าเป็นเวลาที่มึนสติสัมปชัญญะดีกว่านี้ เขาคงปลาบปลื้มที่แม่ก็เป็นห่วงเขาเป็นเหมือนกัน แต่ยามนั้นรู้สึกคล้ายตนเองเป็นหุ่นปราศจากชีวิต โคนหมัดเดียววิญญูณถูกกระชากออกไปกว่าครึ่ง แทบไม่หลงเหลือความรู้สึกยินดีอันใดกับใครได้อีกแล้ว

ชายที่มาด้วยกันปราดเข้าอุดปากนั้นทก

“เดี๋ยวได้จับตัวทั้งแม่ทั้งลูก หยุดแหกปาก ออย่าอน!”

เสียงตวาดเฉียบขาดประกอบปลอกแขนแกร่งที่เขยิบร่างหล่อนับปล้นทันด่วนนั้น ทำเอานันทกาเงิบกริบ สานนักเลงร้ายสะกดให้เบิกตาก้างแทบฉีกด้วยความหวาดกลัวถึงขีดสุด

เมื่อห้ามผู้หญิงได้ก็หันไปปรามลูกพี่ต่อ

“เฮ้ย ! พี่อู๊ ยังๆ บ้าง เดี่ยวมันตายขึ้นมาจะยุ่งนา”

“เออ ! กูจะดูหน้า อย่าห่วงไม่เข้าเรื่อง” แล้วอิฐก็หันไปอธิบายให้นันทกาฟังยิ้มๆ “ไม่ต้องแปลกใจเด้อ นี่ไม่ใช่วิธี ทวงหนี้แนวใหม่ คือเพี้ยลูกชายคุณมันก็คิดหนี้ผมอยู่เหมือนกัน ขอถือโอกาสทวงพร้อมกันทั้งสองคน เดี่ยวถามไถ่มันดู ได้ถ้าไม่เชื่อ”

นันทกาตัวสั่นงันงกด้วยความงุนงง ไม่ทราบว่ามันทวงหนี้พูดเรื่องอะไร ได้แต่มองลูกถูกขย้ำในกรงเล็บเสือใหญ่ อย่างไม่ทราบจะช่วยด้วยวิธีไหน

“วันนั้นพี่ยกมือปิดไม่ทัน” อิฐหันกลับมาพูดกับจองฤกษ์ “เจอขวดเป๊ปซี่ของน้องเข้าที่ข้างกบาลนะวะ หัวโนไป พักใหญ่ มินจนนี่ก็จะคิดเลขเด็ก ป.๑ ไม่ออกซะแล้ว”

ชายที่เป็นผู้ช่วยฟังมขลุ่ยแล้วอดขำไม่ได้ เสริมว่า

“อ้อ... แถมวิ่งเร็วเป็นลมกรดด้วย ลับมูมหลัดๆ นิดเดียวโคดเข้าบ้านใครหายไปแล้ว ตามยังงี้ก็ไม่เจอ”

จองฤกษ์กำลังฟังเพลินๆ ทันใดก็รู้สึกว่ามีหมัดจ้วงเข้ากระทบศีรษะด้านข้างอย่างแรง เขาผวาเอือกและเข้าอ่อนทรุดฮวบเป็นนกปีกหัก รู้สึกว่าสมองหยุดทำงาน หรืออีกทีคือเกิดพายุในหัวก่อตัวขึ้นปั่นป่วนอย่างไม่เคยประสบมาก่อน มีแต่แรงพุงจากมือที่กำคอเสื้อเขาไว้ทำให้ไม่หล่นลงกองกับพื้น

“พี่โคนตรงนี่แหละน้องเอ๊ย ขออนุญาตชี้จุดให้ดูชัดๆ ”

“อย่าทำลูกฉันเลย มันขอร้องล่ะ”

นันทกาสะบัดหน้าหลุดจากมือของผู้คุม วิงวอนเสียงหลง อิฐสะบัดหน้ามามอง

“ผมไม่เอาตายก็บุญแล้วนะ จะตั้งสอนให้เด็กมันรู้สำนึกเสียหน่อย โดจีนจะได้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีของสังคม”

ทำหน้าที่เคร่งพุดจรรยาวัตรกับเป็นคุณครูผู้มีหลักการ เสร็จแล้วหันมาตะคอกใส่ใบหน้าอาบเลือดของเด็กหนุ่มราวกับปีศาจร้าย

“ยังไม่หายเจ็บใจวะเฮ้ย ขออีกคู้บเหอะ”

อีกคู้บที่ว่าคือการตวงกำปั้นอัดเข้าลิ้นปี กะแรงไม่ให้ถึงขนาดต้องล้มหมอนนอนเสื่อหยอดค้ำน้ำเกลือโรงหมอ แต่นั่นก็สร้างความจุกเสียดแน่นแก่จองฤกษ์ไปทั่วร่างราวกับจะหายใจไม่ออกไปอีกหลายวัน เด็กหนุ่มเหลือกตาอ้าปากพะงาบมืออ่อนดินอ่อน อยากครางระบายความเจ็บข้างยังครางไม่ออก รู้สึกรางๆ ว่าคอเสื้อตนหลุดจากมือของนักเลงใหญ่ และเขาก็อยู่ในท่าถูกเข่ากราบอีกฝ่ายอย่างศิโรราบโดยไม่ตั้งใจ

อิฐเห็นท่าหมดรูปของหนุ่มลูกกางไสเช่นนั้นก็อารมณ์ดีขึ้น แล้วเปลี่ยนความแค้นเป็นนิกสมเพช แต่ยังไม่หายหมั่นไส้เสียทีเดียว จึงใช้เท้าเขี่ยที่หนึ่งให้ร่างหมอบนั้นลงนอนหงายแล้วเหยียบยอดอก กดน้ำหนักคลึงๆ เล็กน้อยแบบขังใจ รำๆ อยากกระต๊อบแต่กระต๊อบไม่ลง เพราะสันดานเดิมไม่ได้หุโหดขนาดทำคนไร้ทางสู้เยี่ยงกระสอบทราย

“มึงมันแค่อี้อูกลมมา กัดเสร็จแล้ววิ่งหนี นิสัยแบบนี้มันไม่ใช่ลูกผู้ชายหรอกโว้ย อี้น้อง ซาดิหน้าไปเกิดเป็นตัวเมียเถอะมึงนะ!”

คำเสร็จก็ผลสะจากร่างเหยียบนอนบิดไปบิดมาเชิงซำของเด็กเมื่อวานขึ้น หันมาทำธุระกับหญิงวัยกลางคนเป็นลำดับต่อมา

“สำหรับคุณ ผมมาทวงดีๆ เพราะนี่เป็นการทวงครั้งแรก แค่อยากบอกว่าถึงเวลาจ่ายแล้ว และทางเราก็ไม่มีนโยบายพักชำระหนี้แบบรัฐบาล เราผ่อนผันให้ได้ไม่เกินสองอาทิตย์ อย่างน้อยที่สุดต้องเอามาครึ่งหนึ่งพร้อมดอกเบี้ยตามกติกา”

บัดนี้สาวใหญ่ถูกปล่อยตัวเป็นอิสระ หล่อนร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด ตอบด้วยเสียงแผ่วอ่อนเจือ
สะอื้น

“ฉันยังไม่มี”

“มันก็ตอบอย่างนี้กันทุกคนแหละ” อีฐพุดเอื้อๆ เหมือนบ่นอย่างชินชามากกว่าแสดงท่าคุกคามข่มขู่ มีเพียง
นัยน์ตาโชนแสงดุจดั่งจิ้งที่ประกาศว่าหาใช่การพูดเล่นเรื่อยเปื่อย “ไม่เข้าใจเหมือนกัน ไม่มีแล้วทำไมเสือกเล่นเข้าไปได้
ขนาดนั้น หมดตัวแล้วยังไม่หยุด นึกว่าจะได้คืน แค้นจะจับเสือกด้วยมือเปล่า ฟังให้ดี... คุณต้องมี ผมไม่สนว่าคุณจะไปหา
มายังไง หรือคุณจะฆ่าตัวตายหนีหนี ทั้งลูกทั้งพี่ให้ช่วยแทนก็ตามใจ เผอิญเพิ่งมีหนังสือตัวอย่างฉายให้ดูสวยๆ ร้อนๆ คงไม่
ต้องจินตนาการกันละนะว่าพวกเขาจะรับเคราะห์ทำไหนด โตะพั้นแบบเราไม่มีเวลาจ้างทนายส่งเรื่องฟ้องศาลหรอก”

นันทกาเบะปากร้องไห้โฮ ยกหลังมือเซ็ดน้ำตาป้อย รู้สึกตึงแน่นที่ขมับเหมือนจะระเบิด ตระหนักชัดว่าชะตากรรม
ของตนหลังเสียพนันครั้งใหญ่คือขุมมรดกที่รายล้อมด้วยกำแพงไฟมหิมา และเป็นทีที่อยากตายก็ไม่อาจตาย!

ตอนที่ ๑๔ ผีนใจ

พฤษพบกับความประหลาดใจยิ่ง เมื่อพยายามโทร.เข้ามือถือของอเวราแล้วไม่มีการรับสาย เขาเชื่อว่าหล่อนจงใจ
ไม่รับ เพราะติดต่อกี่ครั้งก็เงียบตลอด อีกทั้งไม่มีการโทร.กลับเลยด้วย

คิดถึงหล่อน รู้สึกติดเนื้อต้องใจ ทั้งร่างหล่อนเหมือนเต็มไปด้วยเมนูอาหารรสเด็ดที่ลองลิ้มครั้งเดียวไม่เคยพอ แต่
ดูท่าทางหล่อนคงประหม่าเอามาก เหมือนจะปิดประตูสู่ทางฉิมพลีใส่หน้าเขาเสียแล้ว ซึ่งเหตุก็คงเพราะความต่างวัยนั่นเอง

เชื่อมั่นในเสน่ห์ของตนเองมาตลอด ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนหยุดพิศواسเขาได้ โดยเฉพาะถ้าผ่านมือเขามาแล้วสัก
ครั้ง พอห่างหายจะต้องคืนทุนทุรายเหมือนโดนเสน่ห์ยาแฝดทุกรายไป

หลายวันมานี้พฤษยุ่งๆ อยู่กับการสับราง แวะเวียนไปหาสาวคนโน้นทีคนนี่ที ทั้งโลกเต็มไปด้วยสาวเนื้อหวาน
รอให้เขาเชือด ความทะนงตนทำให้เขาไม่พยายามติดตามอเวราเป็นพิเศษ เพราะคิดว่าในที่สุดหล่อนก็ต้องเป็นมหาเขาเอง
ของอร้อยเคยกินแล้วจะไม่อยากกินอีกได้อย่างไร

แต่จนแล้วจนรอด ล่วงเข้าวันอาทิตย์ก็ยังไม่ไร้วีแว ช่วงเช้าพฤษจึงเป็นฝ่ายอดรนทนไม่ได้เสียเอง ต้องออกโรง
พิศูจน์ให้เห็นคำเห็นแดงเสียหน่อยว่าระดับเสน่ห์ของตนตกลงไปแล้วหรืออย่างไรกัน

ยืมรถพ่อแต่พ่อไม่ให้ ถูกค่าเสียอีกว่าเพิ่งจ่ายค่าซ่อมซ่อมยังไม่พอ จะหาเรื่องเสียมากกว่านี้อีกหรือ เด็กหนุ่มจึง
จำต้องก้มหน้าก้มตาเดินไปหาสาว เพราะสภาพจักรยานที่บ้านเก่าซ่อมซ่อมจนทำให้เสียบุคลิกแน่ยามสาวเห็นเขานั่งคร่อม
มันอยู่

กคอดและบีนคอย เขารู้สึกมาตลอดถึงรัศมีกายแห่งตนที่มีความสว่างบรรเจิดตะตาตะใจ และสามารถบันดาล
ให้สาวยินดีปริดาในทันทีที่เห็น ประมาณว่าเขาสัมผัสถึงความอยากกรี๊ดด้วยความลึงโลดของพวกหล่อนเสมอมา ทว่าครั้ง
นี้เด็กหนุ่มรู้สึกเก๋ๆ ชอบกล แม้อรรถของอเวราจอดอยู่เห็นๆ แต่บ้านก็เงียบและไร้วีแวต้อนรับใดๆ พฤษรู้สึกตัวเอง
กระจอกกลง และรังสีเสน่ห์ก็หืดสั้นไม่ปลั่งประกายกว้างขวางดังเคย

กคอดซ่า ๓ หนในเวลาห่างกันพอประมาณ กระทั่งซึกเริ่มหงุดหงิด จึงตะ โคนเรียก

“พี่เล็ก! พี่เล็กครับ!”

เรียกหนึ่งครั้ง ไม่โผล่ออกมา พุทศก็เรียกซ้ำอีก กะว่าทนได้ก็ทนไป จะโง่งงก็เรียกให้ชาวบ้านแตกตื่นอยู่อย่างนี้แหละ

พอเรียกหนักๆ เข้า คนงามก็โผล่ออกมาจนได้ เห็นอเวราชวมวดคิ้วนิ้วหน้าแล้วพุทศเพิ่งรู้ตัวในบัดนั้น ว่าเป็นฝ่ายเขาที่คิดถึงหล่อน อยากพบหล่อน ในขณะที่หล่อนไม่คิดถึงเขา ไม่อยากพบเขาเลย มันทำให้จิตใจห่อเหี่ยวลงและริมฝีปากระบายยิ้มเจื่อนชอบกล

“มีธุระอะไรหรือ?”

หญิงสาวยื่นถามมาจากระยะห่าง ไม่มีคำทัก ไม่มีท่าทียินดีต้อนรับ ซึ่งก็ทำให้พุทศยิ้มเย็นและหน้าด้านพอที่จะตอบดั่งๆ

“ธุระไม่มี มีแต่ความคิดถึง เป็นอะไรไหม?”

โคณิศรวนเข้าเช่นนั้นอเวราชก็ชักจิว ถึงแม้ไม่มีใครอยู่ แต่บ้านใกล้เรือนเคียงก็ต้องได้ยิน ซึ่งถ้าใครชะเง้อชะเง้อดูก็ต้องรู้ว่ามิได้กรุ่นน้องมาติดพันหล่อน กับทั้งพูดจาต่อสัมพันธ์ภาพที่สนิทสนมเกินเลยคนรู้จักธรรมดา หล่อนไม่เคยมีภาพเช่นนั้นให้เพื่อนบ้านเห็น

เดินไปที่รั้วไม่ช้าไม่เร็ว พยายามสงบอารมณ์ก่อนกอดอกพูดกระซิบสั้นแต่ได้ใจความชัดเจน

“ต๋อย... อย่ามาที่นี่อีก เราไม่ควรคบกัน”

“เอ?” พุทศแสวงเบิกตาทำหน้างุน เศกวัคประเป่าสตาจ้อออกมาเปิด พึมพำกับตนเองคล้ายมีโผยให้อ่าน “คงบอกว่าคบได้นี้หว่า”

อเวราเกือบบ้า แต่สะกดไว้ด้วยการกัศริมฝีปากตนเองและฝืนทำหน้าขริม

“พี่แก่กว่าเธอ พี่ควรเป็นฝ่ายขอโทษ และขอให้ทุกอย่างจบลงด้วยดีนะ เธอมีทางที่เหมาะสมของเธอ พี่มีทางที่เหมาะสมของพี่ ที่ผ่านมาก็คือความผิดพลาด และมันจะไม่เกิดขึ้นอีก”

พุทศเกาหัว

“คิดเองรีป่าว คำพูดเนี่ย?”

“คิดเอง”

“แล้วคิดนานไหม?”

“ก็ไม่นานนัก” หางเสียงเริ่มอ่อน แต่พอรู้สึกตัวก็เข็ดหน้าบังคับสำเนียงให้เข้มข้น “พี่พูดจากใจ เราไม่เหมาะจะเป็นอื่นนอกจากพี่น้อง แต่ในเมื่อมันเริ่มต้นผิดที่ผิดทาง ก็แปลว่าควรยุติลงก่อนที่ใครจะต้องเสียใจทีหลัง”

พุทศเก็บกระเป่ากัมหน้าสลด นำเชิงตรงที่เขาว่าเขาเศร้าจริง ไม่ใช่เสแสร้งแกล้งเศร้าเพื่อให้อีกฝ่ายสงสาร นาที่นั้นพุทศเห็นค่าของหล่อนขึ้นมา เพราะแน่ใจว่าตนเสียดาจจากหัวใจ มิใช่แค่ถวิลหาอารมณ์สบายนอน นั่นอาจเป็นครั้งแรกๆ ที่เขารู้จักเสียดาจ โอกาสทำความรู้จักกับผู้หญิงดีๆ คนหนึ่งยิ่งกว่าเสียดาจเรือนร่างอันเป็นวัตถุตามประการเดียว

“พี่เล็ก...” เงยหน้าขึ้นเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจังเป็นครั้งแรก “ถ้าไม่เชื่อก็แล้วไปนะ แต่ผมรักพี่ แล้วก็ไม่ได้อยากคบพี่เพื่อหวังกอบโกยในเรื่องพรรคินันท์ทำเดีวหรอก”

อเวราอ้าอึ้ง แต่เพียงครู่ก็รวบรวมกำลังใจจนเข้มแข็งได้

“ความรักของเธอจะไม่นำพีไปไหนนอกจากเรื่องพรศัสนั้น เธอคบกับคนวัยเธอไปเถอะ ความจริงก็คือพีแค่ใช้เธอเป็นเครื่องแก้เหงา แต่ตอนนี้ไม่อยากรู้สึกที่ตัวเองเป็นนังหน้าค้ำอย่างนั้นอีก”

พฤษพิศพยักหน้าคล้ายปลงตก

“ผมรู้ว่าผมยังเด็ก ยังไม่มีความสามารถเลี้ยงดูพีเล็ก แล้วก็คิดอะไรไม่ได้ยาวกว่าเอาสนุกไปวันๆ งั้นถือว่าผมเป็นน้องได้ไหม? ให้มานั่งดีดกีตาร์เล่นที่บ้านพีเล็กบ้าง”

หญิงสาว โคลงศิริชะ

“มาบ้านพีเพื่อร้องเพลงนะ ไม่ให้ความรู้สึกที่เธอเป็นน้องหรอก แต่เป็นหนุ่มมาจีบ มาหวานเสน่ห์สร้างความรู้สึกพันเชิงสู้สาวมากกว่า พีผ่านมาหมดแล้ว เคยได้เห็น ได้ยินมาหมดแล้ว และไม่กระตือรือร้นกับบรรยากาศหวิวหวิวที่จะผ่านไปเหมือนไฟไหม้ฟางทำนองนี้อีก พีกำลังตั้งตารอคคนที่เป็นตัวจริง แล้วก็รู้แต่แรกว่าเธอไม่ใช่ ส่วนเธอ... เธอได้ในสิ่งที่ต้องการแล้วก็พอเถอะ”

พฤษพิศยิ้มปาก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเจอผู้หญิง แต่เป็นครั้งแรกที่เขาเจอผู้หญิงด้วยความรู้สึกที่อาจไม่ประสบความสำเร็จ มันทำให้หุดหุดและเห็นราคาของตัวเองตกต่ำลงอีก นั่นเป็นสิ่งที่ทนได้ยากสำหรับคนเคยเห็นราคาของตนสูงลิบ

ความเจ็บใจเกือบทำให้หลุดปากพูดแรงๆ ออกไป แต่ก็ยั้งยั้งได้ด้วยการนับหนึ่งถึงสิบ หาทางออกที่ไม่ทำให้ดูหมดท่ามากกว่านั้น

“ผมเข้าใจว่าพีเล็กก็รู้สึกดีกับผม ระหว่างเราไม่ได้มีแค่เรื่องที่พีเล็กบอกว่าผิดพลาด แต่ยังมีเรื่องถูกต้องที่อธิบายยากอยู่ด้วย เห็นกันครั้งแรกผมก็แน่ใจว่าตัวเองไม่ได้รู้สึกไปคนเดียว”

อเวราเกือบเคลิ้ม แต่ก็กั๊กลิ้นตนเองแรงๆ ให้กระแสดความหวามไหวยุติลงก่อนลุลกลามเกินห้าม

“เธอผิดพลาดด้วยการชุ่มซ่ำเปิดประตูพรวดพราด ไม่อย่างนั้นอะไรๆ จะถูกต้องในทางของมันต่อไป เราจะไม่พบกัน แล้วก็ไม่มีเรื่องที่ต้องรู้สึกอายจนแทบไม่อยากมองตัวเองในกระจกเหมือนอย่างที่ผ่านมา”

“ผมขอเข้าไปนั่งคุยได้ไหม แค่นั่งคุยกันจริงๆ ”

“ไม่เอา”

“เถอะน่า นะครับพีเล็ก”

“เธอนั่นแหละ กลับไปเถอะนะจ๊ะ”

เด็กหนุ่มบันดาลโทสะขึ้นมาวูบหนึ่ง เหมือนอยากอาละวาดใช้กำลังเขย่าประตูรั้ว แต่อะไรบางอย่างในตัวอเวรายับยั้งเขาไว้เพียงฉิวเฉียด และกลับใจเย็นลงได้อย่างน่าประหลาด

“โอเค” เขาผายมือง่ายๆ คล้ายยอมแพ้และรับสภาพทุกประการ “งั้นผมไปละ... ที่ผมบอกว่ารักพี ผมไม่ขอถอนนะ ถึงจะเสียฟอร์มไปหน่อย หลงรักเขาข้างเดียวก็อย่างนี้แหละเนอะ ถูกไล่ก็ยั้งทนหน้าค้ำอันยืนง้ออยู่ได้ เอาเป็นว่าต่อไปผมจะคอยมองตอนที่พีเล็กขับรถผ่านหน้าบ้านทุกวัน ถ้ายังงั้นพีเล็กช่วยบีบแตรเหมือนตอนผ่านศาลเจ้าหน่อยก็ดี ผมจำเสียงได้ และจะยื่นหน้าออกมาดู”

นัยน์ตาโสภแต่ฝันยิ้มหวาน โบกมือให้อเวราเหมือนฉากจากลาสุดท้ายของชีวิต อเวราสะอึกอึ้ง ขยับตัวนิดหนึ่งเมื่อพฤษพิศหันหลังผละจากไปอย่างง่ายดายเกินคาด รู้สึกถึงสายใยผูกพันที่ยังเหนียวแน่น ยังอยากพูดคุยกับเขาต่อ และยังอยากแม้กระทั่งขอแผ่นอกอบอุ่นของเขาเป็นหลักแหล่งซบอิง

แต่บางสิ่งบางอย่างสมควรห่างหายไปจากชีวิต และหล่อนก็จะปล่อยมันไปเหมือนส่งนกบินขึ้นฟ้าเมื่อถึงเวลาของมัน อเวราจึงขบริมฝีปากสั่งตนเองให้ตัดใจซ้ำสอง น้ำตาเริ่มนึกเดี๋ยวขณะกลับหลังหันเข้าบ้าน

วันนี้สมาชิกทุกคนในบ้านออกข้างนอกกันหมด และหล่อนเองก็รับนัดหนุ่มคนหนึ่งไว้ เขากำลังจะมารับหล่อนไปดูหนังรอบบ่ายด้วยกัน บวรพจน์เป็นเพื่อนเก่าสมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่ยังคงเฝ้าฝันรอคอยหล่อนไม่เลิก เขาเป็นใครหนึ่งที่ไม่เคยจากหาย ยังส่งของขวัญวันเกิดให้ทุกปี ยังโทร.มาสวัสดีปีใหม่ทุกครั้ง แล้วก็ยังอยู่ที่นั่นเสมอเมื่อหล่อนต้องการความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ ฉะนั้นเมื่อวานพอเขาโทร.มาไถ่ถามสารทุกข์สุขดิบอีก บวรพจน์ก็ได้รางวัลเลขท้ายสองตัวครั้งแรก ก่อนวางสายหล่อนเป็นฝ่ายชวนเขาดูหนังที่เพิ่งเข้าใหม่ประจำสัปดาห์ด้วยตนเองเลยทีเดียวน

บวรพจน์เป็นคนดี ขยันทำงาน ไม่เจ้าชู้ แต่เขาก็เหมือนกับมาโนชญ์ เหมือนกับเอกราช เหมือนกับสิทธิกร คือโดยรวมแล้วน่าเชื่อว่าจะเป็นพ่อบ้านที่ดี เสียแต่ว่าพวกเขาเหล่านั้นขาดสิ่งที่น่าปรารถนา นั่นคือภาพลักษณ์แห่งความเป็นพระเอกตัวจริงของหล่อน พวกเขาไม่เคยให้ความรู้สึกว่าจะใช่เลยแม้แต่นิดเดียว

แย่สินดี อีกหลายปีกระมังว่าหล่อนจะรู้จักยอมรับ ‘ความใช่ที่แท้จริง’ เยี่ยงผู้ผ่านโลกมานานพอ วันนี้หล่อนคงยังเด็กเกินไป ยังมีหัวใจระอุไฟฝัน ยังยึดมั่นอยู่กับเหล่าเจ้าชายรูปงามที่ให้ความรู้สึกว่าจะใช่ แต่ที่แท้ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าเสือผู้หญิงซึ่งหิวโหยรสชาติแปลกใหม่ไม่รู้จบ

นั่งจมตัวลงกับโซฟาอย่างปรารถนาให้ทั้งร่างถูกโอบกอดด้วยสัมผัสอบอุ่น ก็มลงยกมือปิดหน้า แล้วก็รู้สึกถึงน้ำใสที่รินออกมารดฝ่ามือ แย่ที่สุดเหนือสิ่งอื่นใดคือความจำใจยอมรับว่าโซฟายังอบอุ่นน้อยกว่าอ้อมกอดของพลุห์สมานัก รู้สึกเสียดาย หากเขาทนได้อีกหน่อยเดียวหล่อนคงยอม

ปล่อยให้เข้าบ้าน แล้วก็ไม่ต้องมานั่งจมทุกข้ออยู่อย่างนี้ หล่อนจะเป็นคนดีไปทำไม รักนวลสงวนตัวไว้เพื่อใคร และจะต้องเป็นแม่พระที่รู้จักหักห้ามใจไปอีกนานเท่าไรกัน?

รสรินบอกหล่อนว่าการทำสมาธิจะช่วยให้เกิดสุขอึดใจแทนที่ความเปลี่ยวเหงา อเวราก็พยายามทำ แต่เหมือนนางบาป ยิ่งพยายามกลับยิ่งกระหายสัมผัสจากมือชาย หล่อนเกลียดตัวเอง และรู้สึกว่าคนเป็นผู้หญิงสกปรก ยังไม่สะอาดพอจะก้าวเข้าสู่โลกที่สะอาดปราศจากมลทินกับใครเขา

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น อเวราปล่อยให้ดังอยู่สองสามครั้งจึงค่อยหยิบมาดู แต่พอเห็นชื่อ ‘ต๋อย’ ปรากฏบนหน้าจอก็ดีใจแทบกระโดด ยุติอาการสะอื้นลงทันที

“ว่าไง?”

แม้ดีใจแค่ไหนก็ต้องลากเสียงเนือยนาช เก็บงำความรู้สึกที่แท้จริงไว้ก่อน

“ผมรักพี่เค้านะ”

เหมือนกระแสนุ่มเย็นลึกลงหลังรินจากโทรศัพท์ชะโลมรดถึงกลางอก หญิงสาวชอบตาร้อนฝ่าฝว เม้มปากแน่นก่อนยอมตนเป็นว่าที่สายป่านขาด หลุดลอยไปกับสายลมบนตามยถากรรม

“รักพี่ก็มาอยู่กับพี่สิ”

สิ้นคำอเวราก็กดปุ่มปิดทิ้ง โทรศัพท์ลงกับที่ว่างข้างกาย ชบใบหน้าลงกับฝ่ามือ สะอื้นให้รุนแรงจนตัวโยนเยี่ยงผู้แพ้อ่อนแอและไม่เคยเป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง

วันอาทิตย์สำหรับเหล่าธิดาผู้มีอันจะกิน กลุ่มสามสาวน้อยมารวมตัวกันในห้องนอนเย็นฉ่ำของณชะเล เดิมทีมีเจตนามาช่วยกันทำรายงานส่งอาจารย์ แต่ดูเหมือนณชะเลเท่านั้นที่นั่งหน้าคอมพิวเตอร์ค้นหาข้อมูลและพิมพ์งานง่วน ฝ่าย

เพื่อนเหมือนมาให้กำลังใจมากกว่าอย่างอื่น เพราะจนลวงเข้าชั่วโมงที่สอง ปาเจราก็ยังคงนอนฟังพาด่านการ์ตูนอยู่บนเตียง ส่วนไบหยกก็นั่งเล่นเกมกดสลับกับการพยายามขอลเล่นกับเจ้าอู๋โยย ทว่าเจ้าอู๋โยยเอาแต่มีวนตัวชุกหลบในชอกโตะ พอไบหยกห่างไปถึงจะโผล่หน้าออกมาและตะกุกขานชะเลให้อุ้มมันขึ้นหมอบบนตักใหม่

ครั้งหนึ่ง ปาเจราเงยหน้าขึ้นจากหนังสือการ์ตูน ถามณฑชะเลด้วยท่าทางเบื่อบรรยากาศจำเจ

“เธอไม่ชวนแฟนมาช่วยทำรายงานล่ะทราย? เขาเก่งไม่ใช่หรือ ทำแป็บเดียวคงเสร็จ”

“บ๊า! บอกก็ครั้งก็หนแล้วว่ามีแฟน”

ณฑชะเลดูเพื่อนแบบไม่จริงจังนัก เรื่องของจองฤกษ์เป็นที่สนใจของซีเป็นอย่างมาก แม้ผ่านมาหลายวันทั้งสองก็ยังคงชวนคุยเฟื่องเรื่องอัสวินมีขาวผู้เก่งกาจไม่ขาดปาก

“เอาตัวเป็นๆ มาให้ดูหน่อยดี เพื่อมีเหตุคว่นเหตุร้ายเกี่ยวกับคอมพ์จะได้ฟังพาอาศัยได้บ้าง หวงไว้คนเดียวไม่เรียกว่าแฟนแล้วจะเรียกอะไร?”

“ไม่ได้หวง แต่ทรายไม่สนิทกับเขาขนาดนั้นหรอก ห่างหน้ากันไปหลายปี อาศัยแค่ความเป็นเพื่อนสมัยเด็กจะให้ลากตัวมาช่วยทำรายงานเลยหรือ”

ความจริงจองฤกษ์กำชับไว้ว่าอย่าแพร่งพรายเรื่องของเขา เพราะการเป็นแฮกเกอร์ไม่ใช่เรื่องน่าป่าวประกาศอวดโก้เก๋ วันหนึ่งเกิดคดีเกี่ยวกับการจารกรรมทางคอมพิวเตอร์ใหญ่ๆ ขึ้นมา บรรดาแฮกเกอร์ชื่อดังจะตกอยู่ในข่ายผู้ต้องสงสัยของตำรวจเป็นรายแรกๆ เสมอ

ไบหยกส่งเสียงทึ่งยังจ้องอยู่กับเกมกด

“หะนะ! เขาหลงก็หลอกใช้ชะ จะเป็นไรไปล้า”

เสียงขูที่เล่นทีจริงของไบหยกทำให้นณฑชะเลถอนใจยาว

“พวกเธอเนี่ยะ สงสัยถูกออกแบบมาให้เป็นคนนายจริงๆ วันๆ คิดแต่จะใช้ผู้ชาย”

“แน่นอน!” ไบหยกรับหน้าตาเฉย “ต่อไปใครมาขอฉันแต่งงาน ฉันจะสอบสัมภาษณ์ก่อนแหละว่าเงินเดือนเท่าไร ชักผ้าดูบ้านเป็นหรือเปล่า แล้วก็จับเส้นแกงเท่าหมอนวดวัดโพธิ์ใหม่ ถ้าคุณสมบัติหลักๆ ครบถ้วนค่อยพิจารณา”

ปาเจราหัวเราะหึหึ

“กะใช้ครบวงจรเป็นหุ่นกระป๋องเลยนะเธอ พอพวกเราแยกย้ายกัน อายุสัก ๓๐ นัดกินข้าว เล่าสู่กันฟังถึงเรื่องมันๆ ในช่วง ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมา ฉันว่าเธอคงจ้อยๆ เรื่องซีคอปบ้านมากกว่าใคร”

ณฑชะเลฟังแล้วอดหัวเราะไม่ได้

“สมัยนี้ผู้ชายไม่ให้ซีคอนานหรอก สองเดือนเขาก็บ๊ายบาย”

“อ้อ... ก็อาจจะจริง คนยุคเรามาอดทนด้าเนอะ ดูแวนแล้วคงไม่มีใครทนฉันได้ซักกะคน”

“ไม่แน่นอนะ พอเราเรียนจบอาจถึงยุคที่ไม่มีใครแต่งงานกันเลย” ปาเจราให้ความเห็น “อ่านจากที่เขาวิจัยเห็นว่าแนวโน้มคนรุ่นใหม่สมัครใจสร้างครอบครัวหรือคิดมีพันธะกันน้อยลงเรื่อยๆ จะให้ททรสจัดซัดหลายๆ สิบบปีเหมือนคนรุ่นเก่าเนี่ยาก ฟันกันลัวะเดี๋ยวก็แทบเบื้อจี้หน้าทันทีแล้ว”

ณฑชะเลมองเพื่อนสาว ขมวดคิ้วส่งแวนคำหานิ

“พูดจาเหมือนผู้หญิงมั่งได้ไหมเธอเนี่ย”

ปาเจราทำปากยื่น

“ฉันไม่ได้ถูกอบรมมาให้เป็นกุลสตรีไทยสมัยกรุงกระเบนเหมือนหล่อนี่ยะ เกิดมาก็เห็นตัวเองนั่งกางเกง ยืนใส่เสื้อเอวลอยอย่างนี้แล้ว... เออนี่ทราย! เอาขนมมากระแทกปากแขกหรือหน้อยดี จะหีบเองก็เกรงใจ ไม่รู้ว่าเธออยากเก็บอะไรไว้กินเองบ้าง”

“จะมากไปหน่อยแล้วมั้ง รายงานก็ให้ฉันนั่งหลังขดหลังแข็งทำคนเดียว หิวขึ้นมาก็ใช้กันคือๆ อีกที่ๆ ที่ตู้เย็นก็ตั้งอยู่นั่น เห็นฉันเป็นอะไร?”

“หนอย! ทำคนเดียว ก่อนวันนี้ฉันทำตั้งเท่าไร มาหาว่าเค้ามือไม่พายเอาเท้าราน้ำ ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้นะ!”

ฉะเลเหลือบไปเห็นเพื่อนสาวลอยหน้าลอยตากวนโมโหแล้วอดหัวเราะไม่ได้

“ฉันคงทำกรรมมา เอาเถอะ ถูกพวกเธอเอาไรด่าเปรียบอีกไม่นาน แยกย้ายเข้ามาหาลัยก็หมดเวรฉันซักทีแล้ว”

ปาเจราทำหุทวนลม โยนการ์ตูนทิ้งแล้วเกลือกกลิ้งตัวไปมาบนเตียงนอนเพื่อนอย่างสุขกายสบายใจ หยุดมองหน้าตุ๊กตาหมูแล้วบีบจมูกมันเล่นพักหนึ่งก่อนเหลือบซ้ายแลขวา เห็น ‘เวอร์ชันเท็น’ ซึ่งเป็นนิตยสารคอมพิวเตอร์ยอดนิยมบนโต๊ะหัวเตียงก็หีบขึ้นมาอนอกอ่าน อ่านได้ครู่เดียวก็ร้องลั่น

“หวาย! มีสคู๊ปพิเศษเกี่ยวกับแสกเกอร์ด้วย หาข้อมูลไว้แสดงว่าเตรียมตัวจะเป็นแฟนแสกเกอร์เต็มที”

ฉะเลเหลือบตามองเพดานด้วยความอ่อนใจ

“อย่าพูดซุ่ยๆ น้า ฉันรับเวอร์ชันเท็นอยู่ทุกเดือน บังเอิญเดือนนี้มีสคู๊ปนั่น”

ปาเจราอมยิ้ม กวาดสายตาอ่านอยู่อีกใจหนึ่งก็เปรย

“เขาว่าสายตาของแสกเกอร์เก่งๆ จะเห็นโลกต่างจากคนธรรมดาณะ คือมองไม่เห็นอะไรอย่างอื่นนอกจากคอมพิวเตอร์ ฮะๆ ตอนนี้มีแสกเกอร์คนหนึ่งมองเห็นทราย เขาอาจจะกำลังหาพาสเวิร์ดเพื่อล็อกอินเข้าหัวใจทรายอยู่ก็ได้”

ไบหยกเล่นเกมจบจึงหันหน้ามาช่วยเสริม

“ฉันก็เคยได้ยินมาว่าไม่มีอะไรดึงดูดใจแสกเกอร์ได้มากกว่ารหัสผ่านหรือ พอๆ ที่ไม่มีอะไรดึงดูดใจโจรได้เท่ากุญแจผี ฉะนั้นรู้ตัวไว้ชะนะทราย เธอกำลังจะถูกขโมยหัวใจ!”

ปาเจราอ่านข้ามไปข้ามมาแล้วเจอย่อหน้าสะอึกตา

“มีเกร็ดจึ๊ๆ ด้วย พวกโปรแกรมเมอร์มักจะตั้งชื่องานชิ้นโบแดงจากอะไรรู้ไหม? โปรแกรมเมอร์อายุต่ำกว่า ๓๐ จะใช้ชื่อแฟน โปรแกรมเมอร์อายุ ๓๐ ถึง ๕๐ จะใช้ชื่อเหล่าที่ชอบ ส่วนโปรแกรมเมอร์อายุเกิน ๕๐ จะใช้ชื่อโรคที่ตัวเองกำลังเป็น”

“ฮ่าๆ เตรียมตัวเตรียมใจไว้เถอะ เป็นแฟนแสกเกอร์นะ อีกหน้อยชื่อทรายอาจเป็นอัมภมคลก็ได้ถ้าเขาคิดจะปล่อยไวรัสขึ้นมา เวลาทางการสืบหาร่องรอย ก็อาจใช้ชื่อทรายนี้แหละเป็นคีย์สำคัญ”

“มองโลกในแง่ดีหน้อยซีชะ” ปาเจราช่วยค้ำยืมๆ “เขาอาจสร้างระบบปฏิบัติการฟรีที่ปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์แจกจ่ายไปทั่วโลก ฝรั่งเศสอาจต้องอ่านชื่อเวอร์ชันแรกกันงๆ ว่า ‘แนซซาเล่’ หรือ ‘นาซาเล่’ กันแน่ แต่ที่ซัวร์คือชื่อยายทรายจะได้ติดปากไปทั่วทุกมุมโลกก็คราวนี้เอง”

ไบหยกหัวเราะนิดๆ

“ความจริงแสกเกอร์เก่งๆ ก็หายากนะ นับว่าแจ็กพ็อตมากที่ทรายมีก๊ิกเป็นเซียน”

ฉะเลปั่นหน้าเฉย เพื่อนอยากพูดอะไรก็ปล่อยให้พูดไป ปาเจรากวาดตาอ่านเนื้อหาของสคู๊ปและเผชิญเจอสาเหตุที่ทำให้ปัจจุบันมีแสกเกอร์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จึงรายงานไบหยก

“ต่อไปอาจหาไม่ยากเท่าไหร่นะหยก ระบบปฏิบัติการแจกฟรีและเปิดเผยโค้ดต่อสาธารณะอย่างลินุกซ์นะ มีส่วนทำให้แฮกเกอร์รุ่นใหม่ระบาดเป็นดอกเห็ด เจอมือดีได้ง่ายขึ้นแล้วละเธอ ว้าว! ทุกนาทิมิแฮกเกอร์เจาะระบบสำเร็จอย่างน้อยหนึ่งราย เฉลี่ยวันละ ๑,๕๐๐ ระบบเขียนะที่อยู่หมัดเขียนพวกนี้ ลองนึกดูซิว่าถ้าหนึ่งในพันห้าที่ว่านั้นเป็นสถาบันการเงินธนาคาร คนเจาะไข้แดงสำเร็จจะรวยและขนาดไหน”

การรายงานของปาเจราทำให้ไบหยกนึกสงสัย

“เออเนอะ! กิกเธอนะทราย เก่งขนาดเอารูปเข้าๆ ออกๆ เว็บบิตคอมได้ราวกับเป็นเจ้าของเสียเองอย่างนี้ เขาไม่แฮกๆ ที่อื่นมาจนพูนแล้วหรือ? ใครจะรู้ว่าเขาทำอะไรได้บ้าง แล้วก็ทำอะไรมาบ้าง อาจแฮกๆจนรวยอ่อยหะไปแล้ว”

“ไม่มั้ง” ณะเลอ้อมแอม้แก้ตัวให้เพื่อนหนุ่ม “คงแฮกๆเล่นสนุกๆ ประสาวัยรุ่นร้อนวิชามากกว่า ทำทางเขาก็ขอเงินพ่อแม่กินแบบพวกเรานี้แหละ”

“ฟ้าชี้รั้วห่อทองใจเธอ เขียนเหยียบเมฆที่รวยจากการแฮกๆชาวบ้านเนี่ยนะ ได้ยินว่าไม่อดมั่งอวดมีส้มสีส้มห้าหอรอก เพราะถ้าเมื่อไหร่กลายเป็นผู้ต้องสงสัยให้ตรวจสอบสภาพความเป็นอยู่ขึ้นมา มันจะมีพิรุชเช่นการใช้เงินไม่สมฐานะ แล้วก็อาจถูกจับได้ไม่ยาก ลองใจดูสิ ยั่วๆ ให้เขาหลงหัวปักหัวปำแล้วขอกระเป๋าแพงๆ สักใบ ดูซิเขาจะซื้อให้ไหม ถ้าซื้อก็ยั่วอีก ขอของแพงๆ อีกคิดกันถี่ๆ ได้นะ เชื่อขนมกินเลยเธอ ตานี้รวยแน่”

“ไปกันใหญ่แล้ว” ณะเลอปากจิกจิก “ทำทางจะดูหนังฮอลลีวู้ดมาก ฉันสนใจคอมพ์มากกว่าพวกเธอ ฉะนั้นให้ฉันเป็นคนบอกข้อมูลที่แท้จริงดีกว่า ที่จะรวยทางลัดจากการจัดแงะทางอินเทอร์เน็ตเนี่ย ไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิดหรอกนะ ถึงจะจัดประตุเก่งขนาดไหน ถ้าไม่มีประตุให้จัดเสียบอย่างก็เปิดประตุไม่ได้หรอก”

“ทำเป็นคุยว่ารู้ดี” ไบหยกข่นจมูก “ถ้าเธอเก่งจริงทำไมต้องพึ่งพาเขาให้เอารูปเข้าๆ ออกๆ จากเว็บิตคอมยะ? เธอพึ่งพาเขาก็แปลว่าเขารู้อะไรที่เธอไม่รู้ และถ้าเธอรู้ไม่ทั่วถึง ทำไมถึงกล้ายึดดอกบอกว่าไม่มีทาง และเขาไม่เคยทำ?”

ณะเลอะพริบตาปริบๆ ความสงสัยในเพื่อนเก่าผู้มีวิรกรรมนำเกรงขามก่อตัวขึ้นอีกครั้ง เขาเป็นเพื่อนหล่อน จึงทำคุณกับหล่อนชนิดที่เชื่อถือว่าใครจะสามารถทำ แล้วถ้าเป็นศัตรูของเขาละ เขาจะทำอะไรบ้าง?

จะก่อกรรมทำเข็ญมาหรือไม่คงไม่สำคัญ สำคัญที่เมื่อหล่อนทราบแ่ใจว่าเขาเป็นแฮกเกอร์ สามารถเข้าออกออกในที่โน้นที่นี้ได้ราวกับทุกเขตบนอินเทอร์เน็ตเป็นอาณาจักรส่วนตัวของเขา ผลกรรมทันตาคือได้รับความกังขา ความคลางแคลง ความระแวงระวังแม้จากหล่อนซึ่งเป็นเพื่อนเขาคคนหนึ่งแล้ว!

ตอนที่ ๑๕ จันทน

ผลยาวราวกับถูกกริดด้วยมีดโกนที่โหนกแก้มนั้น ทำให้นันทกาสงสารลูกชายอย่างบอกไม่ถูก หล่อนมานั่งทำผลให้เขา ปากทิมทำเรื่องโน้นเรื่องนี้ฟังไม่ได้ศัพท์ จองถูกษ์ได้แต่ครั้งนั่งครั้งนอนนิ่งซิมไม้โต้ตอบหรือแสดงความเห็นใดๆ

“แกเลยต้องมารับเคราะห์เพราะแม่”

ปกติแม่ไม่ใช่คนชอบรับผิดชอบง่าย ๆ จะต้องเอาโทษไปฟาดคนอื่นเสมอ แต่ครั้งนี่คงเพราะเห็นเขาได้รับการสมนาคุณอย่างสยดสยองถึงในบ้าน แม่จึงลืมนิสัยเดิมและพรวดพาดทำนองนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พอนันทกาเปะพลาสเตอร์เสร็จ จองถูกษ์ก็บิดตาลง บอกแม่เสียงเรียบ

“ไม่ใช่ความผิดของแม่หรือก มันเป็นกรรมของผมเอง”

ผู้เป็นมารดาขมวดคิ้ว

“แกไปทำอะไรไว้?”

“ผมเคยมีเรื่องกับเขา เอาขวดน้ำปาหัวแล้ววิ่งหนีนะ” เด็กหนุ่มเล่าแบบรวบรัดเสร็จก็หัวเราะหิๆ “ถ้าชาติหน้าผมเจอเขาเอาขวดน้ำเขี่ยใส่หัวบ้างคงจำไม่ได้ ก็ดีแล้วที่ชดใช้กันจบบๆ ไปในชาตินี้”

“นี่แกกล้าไปมีเรื่องกับนักแสดงโตได้ยังไง?”

“เอาเถอะแม่ เรื่องของผมจบไปแล้ว” ส้มตาจ้องมองผู้ให้กำเนิดด้วยแววหริโรย “มาว่ากันเรื่องของแม่ดีกว่า แม่ติดหนีเขาอยู่เท่าไร?”

นั่นทกาสะอีกอึ่ง ค่อยๆ เบนหน้าไปทางอื่น ไม่ตอบคำถามลูก

“แม่บอกผมเถอะ เราไม่ได้อยู่บนเรือคนละลำกันนะ ถ้าเรือจะจมผมก็ต้องพยายามช่วยอุคอยู่ดี”

“สี่ล้าน”

แม้จ้องฤกษ์เตรียมใจไว้ล่วงหน้า คำตอบแผ่วอ่อนนั้นก็ทำเอาเขาถึงกับสะดุ้งโหยงอุทานสั้น

“อะไรนะ?”

แม่ตั้งต้นสะอีกสะอี้อีก และนั่นก็ทำให้จ้องฤกษ์สงบลงในนาทีต่อมา หลังจากครุ่นคิดอย่างหนักจิตใจใหญ่ก็ตัดสินใจเด็ดขาด

“เอาเถอะ” เขาปลอบเสียงเรียบ “ผมช่วยแม่ได้”

นั่นทกามาไม่เคยโดนลูกหลอกให้ดีใจเล่น คำประกาศนั้นจึงคล้ายฟางเส้นสุดท้ายที่น่าดีใจเมื่อเจอ อย่างน้อยก็มีความอุ่นขึ้นมาในอกแตกต่างไปจากเดิม

“ยังไง?”

“แม่พาผมไปสวิสก็แล้วกัน ทุกอย่างที่เหลือผมจัดการเอง!”

“สวีตดีอะ”

“ทรายหรือ นัฤกษ์นะ”

“อือ...”

เด็กสาวไม่แน่ใจนักว่าตนรู้สึกอย่างไรกับการได้ยินเสียงเพื่อนหนุ่มทางโทรศัพท์อีกครั้ง

“เราอยากขอใจทราย”

“เรื่องอะไร?”

“ทรายทำให้เราเห็นโลกต่างไปมาก”

ณชะเลหัวเราะเล็กน้อยเพราะนึกว่าเพื่อนหนุ่มพูดเล่น

“เห็นแล้วใช้ไหมล่ะว่าตอนพระอาทิตย์ขึ้นนี่มันยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ไหนๆ ทั้งหมด?”

“ใช่” เขารับด้วยการทอดเสียงเอื้อย “เราเพิ่งเงยหน้ามองฟ้า แล้วก็เพิ่งเห็นด้วยความแปลกใจว่าตอนนี้มีดาวสวยๆ ให้ดูด้วย ถึงแม้ว่ามองจากในเมืองจะหромแหร่มไปซักหน่อย”

“มัวแต่มองคอมพิวเตอร์มาตั้งแต่เด็กละสิ เลยไม่ได้รู้เห็นอะไรรอบตัวเหมือนคนอื่นเขา”

“ก็จริง” ขอมรับอีก เหมือนกลายเป็นคนว่าง่ายที่สุดสำหรับฉะเลไปแล้ว “นอกจากนั้นเรายังเห็นว่าตัวเอง ใจ
ขนาดไหนด้วย”

“อ้อ! ไม่อย่างนั้นหรือมั้ง ทราบว่าฤกษ์ต้องไอคิวสูงทะเลูเพดานธรรมดาไปมากเลยละ ไม่งั้นจะเป็นเซียนแฮกเกอร์
ได้ไง”

จงฤกษ์ถอนใจเบาๆ

“นำลองสำรวจเหมือนกันนะ ว่าคนเอาไอคิวสูงๆ ของตัวเองไปทำอะไรกันมั้ง”

“เมื่อก่อนก็คงหนักไปทางคิดคำพูดสวยๆ ออกมาอธิบายโลก แต่รื่อยปีมานี้หลังจากที่มีไฟฟ้าใช้ ก็คงหนักไปทาง
สร้างโลกให้เป็นไปตามที่คิด”

เด็กหนุ่มยิ้มให้กับการสรุปของเพื่อนสาว และเสริมว่า

“ตอนนี้เราเห็นไปอีกอย่าง เมื่อก่อนคนเรานักไปทางคิดแสวงหาผลประโยชน์ให้ตัวเอง รื่อยปีมานี้หลังจากมี
ไฟฟ้าใช้ก็ยังหนักไปทางคิดแสวงหาผลประโยชน์ให้ตัวเองกันอยู่ดี”

ฉะเลหัวเราะในลำคอ

“จริงนะ”

ตอบรับเสร็จก็ยิ้มดูใจตนเอง ทุกครั้งหลังจากคุยกันสองสามนาทีเช่นนี้ จะรู้สึกถึงแรงดึงดูดระหว่างหล่อนกับเขา
แบบที่ทำให้สนิทใจไม่เป็นอื่น ผ่อนคลายและคุยกันตามสบายทุกเรื่อง โดยไม่ต้องเกรงว่าอีกฝ่ายจะเบื่อ อาการเช่นนี้ไม่เคย
มีกับเพื่อนผู้ชายอื่นๆ มาก่อน

“เราเพิ่งเห็น” จงฤกษ์เอ่ยปลงๆ “ว่ายิ่งไอคิวสูงก็ยิ่งทำเรื่องโง่ๆ ได้มาก”

เด็กสาวทำหน้าสงกาลีๆ

“เจอประสบการณ์อะไรมาหรือ? วันนี้คุณธรรมะธัมโมผิดปกติแฮะ”

เด็กหนุ่มหัวเราะหึหึ

“เขาว่าคนเราจะจำนนต่อศาสนาก็เมื่อจนตรอก ต้องการที่พึ่งพาจริงไหม?”

“พูดอย่างนั้นก็ไม่ได้ถูกหรือ คนเรามงายอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเสมอ และบางศาสนาก็มีขึ้นเพื่อให้พ้นจากความม
กายทั้งปวง ด้วยความกล้าที่จะยอมรับความจริงตรงหน้า ไม่อวดคือถือดีทั้งรู้ว่าอะไรเป็นอะไร”

“เราเป็นคนคือ” จงฤกษ์ขอมรับ “โดยเฉพาะถ้าต้องรู้สึกที่กำลังเชื่อคนอื่น ไม่ได้เชื่อตัวเอง”

“อ้อ... นั่นแหละ ถ้าขอคือมาบวกกับขอฉลาด ก็เป็นได้ทั้งคุณอนันต์และโทษมหันต์ สุดแท้แต่กิเลสจะสั่งให้
เลือกดีหรือเลือกร้าย”

เด็กหนุ่มยิ้มสลดอยู่ทางปลายสายด้านหนึ่ง

“ถ้าเราคบกับทราขมาเรื่อยๆ ไม่ขาดสายก็ดีสินะ เราจะได้หันด้านที่เป็นคุณออกมาให้โลกเห็นมากกว่านี้”

ฉะเลฟังแล้วอดไม่ได้ที่จะถามตรงไปตรงมา

“ฤกษ์... เธอกำลังสำนึกผิดอยู่หรือ?”

“ใช่! มากเสียด้วย”

“ทราขที่รู้สึกผิดอยู่บ่อยๆ เหมือนกันนะ” เด็กสาวค่อยๆ พูด “แต่บางครั้งก็มีคนอื่นทำให้ตระหนักในภายหลัง ว่า
เรารู้สึกผิดเพราะคิดว่ามันผิด โดยที่แท้แล้วอาจจะไม่ใช่ความผิดบาปอะไรเลย ทุกอย่างขึ้นอยู่กับทิศทางของเจตนา”

จงทุกข์เบิกตาขึ้นเล็กน้อย

“ยกตัวอย่างหน่อยได้ไหม? ที่ทรายรู้สึกผิด แต่ความจริงไม่ได้ผิด”

ฉะเลเล่าทันที เพราะเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น

“เมื่อไม่นานนี้เอง ฤกษ์ได้ข่าวไหม? ที่มีคนส่งโทรจันไปหลอกชาวบ้านว่าเป็นโปรแกรมแอนตี้ไวรัส ทรายหลงความโหลดมาติดตั้ง แถมยังบอกชื่ออีกสองคนให้ลงตาม พวกนั้นก็เชื่อทรายกันเพราะเครดิตเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของทรายดีกว่า เขาเยอะ เสร็จแล้วกลายเป็นว่าทำงานกันไม่ทัน เพราะโทรจันมันไปปรับระบบให้เซฟไฟล์ไม่ลง ทรายรู้สึกผิดที่ทำให้เพื่อนพลอยเดือดร้อนจนร้องให้เป็นพรรคเป็นเวร แต่... พอไปปรึกษาคนที่เขามีญาณหยั่งรู้เรื่องกรรมวิบากลึกซึ้ง ก็ช่วยไขให้ทรายคลายใจว่าที่ทำไปนั้นเป็นบุญ เนื่องจากเจตนาดีกับเพื่อน ส่วนบาปเป็นเรื่องของแฮกเกอร์เต็มๆ เพราะเจตนาร้ายกับคนทั้งโลก!”

เด็กสาวไม่ตระหนักว่าการเล่าเพียงรวบรัดเท่านั้นเหมือนเป็นการเอาขวานจามกลางแสบหน้าคนฟัง ถึงกับทำเอาเขาตะลึงงันตัวชา นิ่งที่จอนพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว!

“ฤกษ์...” ฉะเลเรียกเมื่อเห็นอีกฝ่ายเงิบนานจนหล่อนนึกว่าหลับ “ยังอยู่หรือเปล่านั้น?”

“อยู่... ฟังอยู่”

“แล้วไป นึกว่าฟังทรายเล่าจนหลับ”

“แล้ว... เอ่อ... คนที่ทรายบอกว่ามีญาณหยั่งรู้เรื่องกรรมวิบาก เขา... เขาแสดงความรู้ยังงี้ให้ทรายเชื่อ?”

“แค่ไปนั่งตรงหน้าเขาก็บอกหมดเลยว่าทรายเจออะไรมา รวมทั้งแจกแจงได้ด้วยว่าที่ต้องเจอแบบนั้นเพราะเคยทำอะไรไว้ รู้กระทั่งว่าตอน ๗ ขวบทรายเคยกินยาแล้วแพ้อย่างแรง ก็เพราะต้นเหตุทำนองเดียวกัน คือชาติก่อนๆ ไปหลอกสัตว์เลี้ยงซึ่งป่วยหนักให้กินยาพิษ ด้วยเจตนาสงเคราะห์ให้มันพ้นทรมาน ชาตินี้เสวยกรรมครั้งแรกด้วยการกินยาพิษคนาน เศษกรรมยังเหลือเลยต้องมาถูกหลอกให้เอาเชื้อโรคร้ายมาลงคอมพิวเตอร์อีก แต่เขาก็บอกว่าทรายหมดกรรมแล้ว เพราะอโหสิเด็ดขาดแล้ว”

“คนมีญาณที่ว่านี่คือหมอคุณหรือ?”

“ก็ทำนองนั้น”

“ดูเหมือนทรายเล่าให้ฟังเกี่ยวกับหมอคุณนี้มาครั้งหนึ่ง ที่เขารับรองว่าทรายส่งเจ้าอู๋โยหยาไปดีกว่านี้ได้ถ้าให้มันรับกระแสบุญกุศลจากทรายมากๆ คนเดียวกันใช่ไหม?”

“อ้อ... เคยเล่าแล้วหรือ อ้อ... ก็คนเดียวกันนั่นแหละ ไซ้ๆ จำได้แล้ว ฤกษ์ยังถามว่าทรายรักอู๋โยหยาขนาดไปดมหมอให้มันเลยหรือไง ความจริงเจตนาแรกคือจะไปดูเรื่องนี้แหละ จากนั้นถึงโยงมาเรื่องอู๋โยหยา คือเขาทำให้ทรายเชื่อว่าภพชาติมีจริง ก็เพราะพูดถึงความเป็นมาเป็นไปที่ทรายอยากเล็งหมาน่ารักๆ เขาบอกถูกว่าอยู่ๆ ทรายก็นึกอยากเล็งขึ้นมาเอง ซึ่งก็ตรงกับความจริง แล้วเขาก็บอกว่าที่อยากมีนะ เพราะกรรมสัมพันธ์บันดาลใจ เจ้าอู๋โยหยาหรือทรายอยู่แต่แรกแล้วไม่ใช่ว่าบังเอิญอยากมี และไม่ใช่ว่าบังเอิญไปเจอแล้วเอ็นดูอยากเอามาซุบเล็ง”

เด็กหนุ่มพยักหน้าบ่อยๆ

“แล้วถ้า... ใครสักคนทำกรรมหนักมากๆ นี่จะแก้ได้ไหม?”

ณชะเลสังเกตเห็นว่าเพื่อนหนุ่มกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ไม่มีใครคิด หล่อนเกิดความอาทรขึ้นมามากมายจนประหลาดใจตนเอง และขณะเดียวกันก็อยากรู้อยากเห็นปัญหาของเขาเป็นอย่างยิ่ง เพราะเขาได้ไม่ยากนักว่าคงประกอบเวระอะไรสักอย่างเกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์เป็นแน่

“เธอทำอะไรมาหรือ?”

จงฤกษ์เงยบึ้ง ความจริงยามนี้เขาไว้ใจณชะเลมากกว่าใครในโลก ดิคซ์ก็คิดว่าหล่อนเองเพิ่งเป็นหนึ่งในเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายของเขาด้วย!

“ไม่เป็นไร ถ้ามันเป็นความลับของฤกษ์” ณชะเลทำเสียงรึ้น “แม่ทรายบอกว่าการทำผิดเป็นเรื่องของทุกคน แต่การสำนึกผิดเป็นเรื่องของบางคนที่จะได้ดีกว่าเคย”

คนฟังยิ้มเศร้า เพราะหวังใจว่าความสำนึกผิดครั้งนี้อาจไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้นก็ได้

“ทราย... เราทำผิด และทรายก็ทำให้รู้ว่าเราควรสำนึกผิด เพราะฉะนั้นเราก็พร้อมจะคายความลับทั้งหมดที่มีให้ทรายรู้”

น้ำเสียงที่ออกมาจากใจจริงของจงฤกษ์ฟังแล้วน่าปลื้มสำหรับณชะเล

“ขอบใจที่ไว้ใจ” หล่อนเอ่ยซ้ำๆ “แต่ทรายไม่ยากพิสูจน์ว่าฤกษ์ไว้ใจทรายแค่ไหนด้วยการฟังความลับของฤกษ์หรือคะ”

เด็กหนุ่มซึ่งใจอยู่นาน ในที่สุดก็เลือกที่จะเก็บงำไว้ก่อนเพราะไม่แน่ใจว่าปฏิกิริยาของเพื่อนสาวจะเป็นเช่นใด

“บอกเราได้ไหมว่าหมอดูของทรายอยู่ที่ไหน?”

“แต่ก่อนเขานั่งอยู่ที่ห้าง ตอนนี่พี่สาวทรายบอกว่าเขาย้ายหลักแหล่งไปแล้ว น่าจะรับคู่ที่บ้านของเขาเองหรือไงนี้แหละ นี่ทรายก็กะชวนพี่สาวไปหาเขาอีกในวันเสาร์หรืออาทิตย์พอดี”

จงฤกษ์ล้งเลอยู่เพียงไม่กี่พริบตา ก็ขอว่า

“ให้เราคิดไปด้วยคนได้ไหม?”

“ได้...” ณชะเลตอบตกลงทันที “เธอสะดวกวันเสาร์หรืออาทิตย์ล่ะ?”

“พรุ่งนี้เรากำลังจะไปทำธุระทางไกลกับแม่ วันศุกร์คงกลับ เพราะงั้นวันเสาร์คงโอเค แต่ให้แน่ใจขอเป็นวันอาทิตย์ดีกว่า ถ้าทรายไม่ติดอะไร เออ... พุงง่าย ๆ ทรายเลือกวันตามสบาย เสาร์หรืออาทิตย์เราคงพร้อมทั้งนั้น”

“โห !ลาเรียนห้าวันเลยหรือ?”

“ใช่ !ธุระด่วนของแม่น่ะ”

“งั้นให้เธอทำธุระสบายๆ แล้วกัน ตกลงเป็นวันอาทิตย์นะ”

“โอเค... ขอบคุณมากนะทราย”

อเวราโทร.ไปยกเลิกนัดกับบวรพจน์ บอกเขาตรงๆ ว่ามีคนรู้จักมาที่บ้านโดยไม่นัดหมายและหล่อนไม่สามารถไล่ไปไหนได้ บวรพจน์ผู้แสนซื่อและแสนดีไม่ต่อว่าหล่อนสักคำ เพียงรับทราบด้วยอาการที่จ้อยลงเท่านั้น หากเป็นเมื่อก่อนหล่อนคงรู้สึกเฉยๆ แต่เดี๋ยวนี้อเวราหนักสงสารเขามาก และบอกตนเองว่าไม่ควรผลอนัดเขาดูหนังฟังเพลงอย่างนี้อีก เพราะรู้แน่ว่ารังแต่จะเป็นเหตุให้เขาผิดหวังซ้ำซาก ไม่มีวันที่หล่อนจะเปิดรับบวรพจน์เข้ามาในหัวใจได้ด้วยกรณีใดๆ เลย

เสียงออดตังขึ้น อเวรากลุกขึ้นไปไขประตูเปิดให้พฤษ ทั้งสองเดินเคียงกันเงียบๆ เข้าบ้าน และพอปิดประตู เด็กหนุ่มก็วาดลวดลายเจ้าชู้ยักษ์ทันที คือเกี่ยวเอวหญิงสาวเข้ามากอดและโน้มใบหน้าลงจะหอมแก้มแสดงเจตจำนงที่มีอยู่ก่อนชัดเจน

ปลายจมูกพลาดแก้มหอมไปแค่ฉิวเฉียด อเวรายนอกเขาและผละออกห่างอย่างละมุนละม่อม

“ต่อ...” หญิงสาวเอ่ยขณะหันหลังให้ “เธอบอกว่าเธอรักพี่ใช่ไหม?”

พฤษกะพริบตาปริบๆ แต่ก็ตอบโดยไม่ปล่อยเวลาให้เนิ่นช้านัก

“ให้ผมพูดซ้ำกี่ครั้งก็ได้ คนเรารู้สึกอะไรจริงๆ แม้แต่ตอนฝันก็ละเมอออกมาแบบนั้นแหละ ไม่เชื่อพี่เดียวพี่แค่ลองแอบฟังตอนผมหลับดี”

อเวร่าทำเสียงเฉยชา

“ถ้ารักจริงก็แปลว่าไม่จำเป็นต้องทำอะไรเกินเลยสินะ แค่อุყกันเฉยๆ ก็พอ”

เด็กหนุ่มลอบแยกเขี้ยวเอามือโปะหน้าผาก แต่ครู่เดียวก็ทำหน้าปกติรับคำ

“พี่แค่ไปซื้อกระຈັบแบบใส่กุญแจล็อกได้มาอันหนึ่งสิ ผมจะใส่ให้ดูเป็นการพิสูจน์ใจ”

หญิงสาวหัวเราะเสร์ร้าๆ

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก ตกลงกันทางวาจาก็ได้” เจียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยสืบต่อ “พี่จะไม่อยู่สองต่อสองกับเธอในที่ลับหูลับตาคนอื่น”

พฤษสแกนหัวเราะ

“เพื่อให้เห็นธาตุแท้ ดูซิว่าผมจะทนได้สักกี่น้ำใช่ไหม? จะดูถูกกันเกินไปแล้ว นึกว่าผมอยากอยู่ใกล้พี่แค่ด้วยความเห็นแกมอย่างเดียวหรือ? โอเคเลยพี่แค่ไปอุყกันกลางทุ่งนาก็ได้... ไป!”

อเวร่ากลับหลังหันมองเขาอย่างจะอ่านใจ เมื่อเห็นสีหน้าสีตาจริงจั่งอย่างคำพูดก็เอ่ยชวน

“วันนี้ไปกินข้าวเที่ยงแถวบางปุกกัน พี่อยากอุทะเล”

“จั้นออกตอนนี้เลยดีกว่า” พฤษรับคำทันที “พี่แค่ไปแต่งตัวเถอะ เดี่ยวผมขับรถให้”

หญิงสาวยืนเงียบอยู่ครู่ ก่อนเดินขึ้นบันไดแบบระวังหลัง เกรงเขาจะตามขึ้นมา แต่ก็ทำได้เป็นเช่นนั้น พฤษเดินแยกไปนั่งรอนบนโซฟาโดยไม่มีท่าทีคิดรุกล้ำหรือผิดสัญญาใดๆ ทั้งสิ้น

ขึ้นห้องปิดประตูล็อกแน่นหนา เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดที่ขวงๆๆ ดูเงาในกระจกหล่อนยังเหมือนวัยรุ่นเช่นเมื่อ ๖-๗ ปีก่อนแทบไม่เปลี่ยนแปลง แม้วันนี้จะเป็นครั้งแรกของการควงคู่กับพฤษ แต่อเวร่าก็รู้สึกได้ว่าจะไม่มีการเคอะเขินเมื่อเดินด้วยกันไปไหนต่อไหน

คว่ากุญแจรถกลับลงมาข้างล่างและพยักหน้ากับเด็กหนุ่มรุ่นน้องเป็นสัญญาณชวนให้ออกเดินทาง พฤษสทั้งหนังสือพิมพ์ในมือและลุกขึ้นก้าวทำเป็นปกติ ยังไม่มีทีท่าจะกล้ากรายเข้ามาจะต้องแม้เท่าปลายเล็บอยู่ดี กระทั่งอเวร่ากลายเป็นฝ่ายชะลอจ้งหะอย่างก้าวรอกเคียงใกล้แทบประชิดเขาเสียดองคล้ายจะลองใจ แต่จนแล้วจนรอดก็ปลอดภัยอยู่นั่นเอง

“ขอกุญแจรับพี่แค่ ให้ผมบริการ”

เด็กหนุ่มแบมือยื่นมา อเวร่าลั่นสิริษะ

“พี่ขับเอง”

“ไม่ไว้ใจเหรอ?”

“ไว้ใจ แต่เธอมีใบขับขี่แล้วรึ?”

“ถ้าไว้ใจก็ไม่ต้องถามหาใบขับขี่สิ”

“ไม่ประมาทไว้ก่อน เกิดอะไรขึ้นจะว่าไงล่ะ”

พฤษัยกโหล่ ไม่อยากให้หล่อนรู้สึกรู้ว่าเขายังเป็นเด็กที่ไร้ความสามารถรับผิดชอบ เลยพูดแก้เกี้ยว

“ใครเป็นคนคิดกฎหมายก็ไม่รู้เนอะ รู้ได้ไงว่าอายุเท่าไรถึงควรขับ ผมน่าจะขับดีกว่าคนส่วนใหญ่ที่มั่วๆ กันบนถนนตั้งเยอะ”

“ทำใจเถอะ บุคคลที่ควรได้รับการยกเว้นอย่างเธอคงมีน้อยไป เขาเลยต้องออกกฎหมายมาให้ทั่วๆ เข้าเมืองตาหลิ่วต้องหลิวตาตามอย่างนี้เอง”

เด็กหนุ่มมอฮิม เพิ่งนึกออกว่าทำไมจึงไม่อยากห่างอเวรไปเร็วนัก ผู้หญิงบางคนมีหลายสิ่งที่น่าสนใจมากกว่าเรือนกายอันชวนหลงใหลชิมรส ต้องใช้เวลาค่อยๆ ละเลียดนานหน่อยจึงได้ชื่อว่าสวยความเป็นเจ้าหล่อนครบทั้งตัว

รถเล็กๆ มีคุณสมบัติอย่างหนึ่ง พื้นที่จำกัดทำให้เกิดความรู้สึกลัดขิดสนิทแนบขามนั่งเคียงกัน และชายหญิงก็เหมือนแม่เหล็กขั้วตรงข้าม ยิ่งเอามาวางใกล้เท่าไรก็ยิ่งดึงดูดแรงขึ้นเท่านั้น ขับออกถนนได้ไม่นานอเวราก็เกิดความคิดขึ้นมาแวบหนึ่งว่าประโยชน์อะไรต้องยอมเหงาแลกกับศักดิ์ศรีที่ไม่มีใครสนใจอีกต่อไปในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด...

แรงดึงดูดระหว่างหญิงชายเป็นสิ่งที่น่าพิศวง ยามตกอยู่ภายใต้อำนาจของมัน จะเหมือนเหตุผลหลายร้อยหลายพันข้อที่เคยมีมาถูกกลบกลืนหายสูญไปจนสิ้น เหลือเพียงความน่ากลัวตามธรรมชาติ เหลือเพียงคำอุบายเฉพาะหน้า เหลือเพียงความรู้สึกเข้าคู่ที่ไม่ควรยับยั้งซึ่งใจลงเลาๆ สักหน่อยหนึ่ง!

กว่าจะถึงบางปูก็ได้เวลาใกล้เที่ยง ทั้งสองมานั่งทานอาหารกลางวันกันในร้านชายทะเลที่มีวิวทัศนียภาพดูได้ อยู่น้อยจิตใจก็ถูกปลดปล่อยไปสู่อากาศกว้างกว่าเมื่ออยู่ในมหานครอันรกแน่นไปด้วยตึกรามบ้านช่อง

พฤษัยกเป็นฝ่ายชวนคุย ขณะที่อเวรนั่งเงียบและมีสีหน้าครุ่นคิดวิตกกังวลเป็นส่วนใหญ่ แม้เด็กหนุ่มพยายามโอ้อโลมปฏิโลมเอาอกเอาใจให้ผ่อนคลายเพียงใด อย่างมากก็หัวเราะเป็นพักๆ แล้วกลับเคร่งขรึมอีก ความจริงหญิงสาวพยายามปล่อยใจไม่ให้คิดมาก แต่พอเพลอกก็ฟุ้งซ่านไปต่างๆ นานาโดยไม่ทันรู้สึกตัว

สัมผัสอันน่าดีใจจากพฤษัยกเหมือนเส้นหย้าแผด บรรยากาศใกล้ชิดกับเขาเร้าความรู้สึกอยู่เกือบตลอดเวลา และนั่นก็ทำให้ความคิดหึกห้ามและความอยากรักนวลสงวนตัวของหล่อนอ่อนกำลังลงทุกที แม้กินข้าวอิมท้อง แต่ก็เหมือนความหิวยังไม่หาย ใจยังไม่ถูกเติมให้เต็ม นั่นคงเพราะมนุษย์ถูกออกแบบมาให้กระหายในหลายสิ่ง และบัดนี้หล่อนก็ไม่เหลือเหตุผลที่จะปล่อยให้ตนเองหิวโง่ต่อไปอีกแล้ว

เรียกบริกรจ่ายค่าอาหาร หล่อนเป็นคนออกแม้ว่าเด็กหนุ่มทำทีจะขอลี้อย ก็เป็นความรู้สึกไปอีกแบบหนึ่ง ปกติฝ่ายชายเลี้ยงอาหารหล่อนเพื่อเอาหล่อนไปเป็นอาหารของเขา แต่คราวนี้เป็นฝ่ายเลี้ยงอาหารผู้ชายเพื่อเอาเขาไปเป็นอาหารของหล่อนบ้าง

ทั้งสองเดินกลับมาที่รถ พฤษัยกแปลกใจเล็กน้อยเมื่อหญิงสาวยื่นกุญแจให้

“พี่เหนื่อย อยากนอนพักสักหน่อย”

เด็กหนุ่มเม้มปากยิ้ม แม้ว่ามันจะไม่ใช่งานให้ทำที่ชัดเจน แต่เขาหรือจะซ้ากับการคว่ำโอกาสทอง

“เอนเบาะนอน ไม่สบายหรือพี่เล็ก นอนพักตาในห้องแถวนี้สักแป๊บดีกว่าไหม?”

อเวรทำตาปรี๊ดหน่อยๆ นิ่งเฉยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ คล้ายใครว่าอย่างไรก็ตามกันในยามใกล้หมดแรง ซึ่งสำหรับพฤษแล้วปฏิกิริยาชนิดนั้นช่างน่าพิสมัยเสียนี้กระไร!

ละแวกใกล้เตียงมีที่พักตากอากาศประปราย สภาพอยู่ในระดับพอน แต่ข้อดีที่เห็นชัดคืออยู่ไกลหูไกลตาคนรู้จักหน่อย โอกาสจะใคร่ไปพบใครที่ใกล้ตัวนั้นคงยากมาก

ขณะเดินเข้าห้องพัก เหมือนมีเสียงกระซิบถามตนเองอยู่เหมือนกัน ว่านี่หล่อนกำลังทำอะไร? ใจอ่อนอีกแล้วหรือ? มีอยู่วินาทีหนึ่งที่หญิงสาวอยากถอนเท้ากลับ แต่เหมือนสายเกินการณ์ เพราะพฤษรุกเร็วและร้อนแรง หล่อนซัดขึ้นและเอ่ยห้าม แต่นั่นก็คงเหมือนจรวดจะก้านย้วยให้อารมณ์ของเด็กหนุ่มคูโชนมากกว่าอย่างอื่น

น่าประหลาด เมื่อครู่หล่อนก็เพิ่งถูกอย่างสดด้วยเปลวเพลิงแห่งราคะ ทว่าพอจ่านให้กับมันเข้าจริงๆ ความรู้สึกกลับแปลกเปลี่ยนไปเป็นคนละเรื่อง หล่อนว่าหล่อนรู้สึกตัวซัดขึ้น เห็นทั้งความผิดฝาผิดตัว ความฝืนใจ และความรังเกียจทุกสัมผัสที่เกิด

พอของจริงมาถึง เหตุใดไม่ชักสนุกสุดเหวี่ยงเหมือนตอนจินตนาการเอาอย่างเดียวหนอ?

โลกวิถีผ่านพ้นไป ความคิดอ่านเริ่มกลับมาเป็นปกติ อเวรนอนตะแคงนิ่ง ดวงตาเหม่อมองไปนอกหน้าต่างอย่างไร้จุดหมาย บอกตัวเองว่ารู้สึกผิดน้อยลง เพราะความรู้สึกผิดถูกแทนที่ด้วยความเคยชินและความจำยอมรับสภาพ

เตรียมใจไว้วันใด ว่าอาจต้องคิดมาก อาจต้องเครียด อาจต้องทุกข์โศกเสียใจกับการกระทำของตนเอง แต่ทุกอย่างกลับเป็นตรงกันข้ามไปหมด ขามนี้หล่อนว่าหล่อนอบอุ่นเป็นสุข เปิดใจยอมรับเขามากขึ้น และเริ่มถามตัวเองว่าทำไมเรื่องราวระหว่างเขากับหล่อนจึงเป็นสิ่งต้องห้าม มีเหตุผลอะไรถึงต้องคิดมากด้วย?

หล่อนรู้สึกผิดเพราะตัวเองบอกว่าผิด หรือเพราะรสรินบอกว่าผิด หรือเพราะสังคมบอกว่าผิด? ถ้าคนเราเป็นสุขโดยไม่มีใครเสียหาย มันจะกลายเป็นความผิดไปได้อย่างไร?

ทางข้างหนักระหว่างหล่อนกับเขาอาจแสนสั้น แต่ทำไมจะต้องยี่หระ? ในเมื่อหล่อนผ่านการร่วมทางทั้งสั้นๆ กับชายอื่นมาแล้วหลายหน ผ่านจุดสิ้นสุดมาจนน่าจะชินชาและไม่หวาดกลัวกับการเผชิญกับมันอีกสักครั้ง คงไม่หนักหนาสาหัสไปกว่าคราวก่อนๆ สักเท่าไรร้กระมัง ในเมื่อคราวนี้เสน่ห์ในเชิงสังวาสของเด็กหนุ่มเท่านั้นที่ผูกมัดจิตใจหล่อนไว้ หากความผูกพันทางใจลึกซึ้งไม่เจอ เพราะเพิ่งพุดคุยกับเขาแทบนับคำได้ ไม่ทันเรียนรู้นิสัยใจคอสักเท่าใด แต่ข้ามวันก็ขมนอนด้วยง่าย ๆ อย่างนี้

ชายหญิงทุกคู่มีช่องว่างระหว่างกันทั้งสิ้น ไม่ว่าใครจับคู่ใคร จะต้องมึ่เรื่องให้รู้สึกผิดฝ่ผิดตัวอย่างใดอย่างหนึ่งอยู่เสมอ คงไม่มีใครเข้าคู่ได้ราวกับตัวต่อที่ออกแบบไว้ให้ประกบกันสนิทมาแต่อ่อนแต่อกเป็นแน่แท้

ความเข้ากันไม่ได้ระหว่างหล่อนกับพฤษปรากฏชัดหน่อยก็แค่ด้วยความต่างระหว่างวัยเท่านั้น...

พฤษอาสาขับรถกลับให้ แต่อเวรอดกังวลไม่ได้ เลยยึดกุญแจกลับคืนมาขอขับเอง ทั้งที่ความจริงก็อยากนั่งสบายๆ บ้าง ถ้าให้แลกกันระหว่างความสบายกายกับสบายใจ หล่อนขอเลือกความสบายใจดีกว่า อดนี่เพิ่งทำให้ร้อหล่อนมีประวัติข้อมมาหยกๆ แผลเก่ายังไม่ทันเอาไปปะ เดี่ยวจะมีแผลใหม่เป็นอนินันทนาการพิเศษเพิ่มให้อีก

พฤษพยายามเข้าหาให้อเวรหัวเราะ หล่อนก็พยายามทำใจให้ระรื่นเหมือนกัน เวลาที่คนเราหัวเราะร่วมกัน มันหมอกแห่งความกังวลทั้งหลายก็หายหมด

เด็กหนุ่มเลือกจังหวะหนึ่งที่หญิงสาวเพิ่งเงยเสียงหัวเราะ เอ่ยว่า

“ผมอยากเป็นความสบายใจของพี่เค้าตลอดไป”

อเวราคอแข็งเล็กน้อย สายตามองตรง เวลานี้หล่อนไม่อยากจะสนทนาในเรื่องที่จูงให้เกิดจินตนาการเกี่ยวกับอนาคต
เท่าใดนัก จึงไม่ค่อยชอบคำว่า ‘ตลอดไป’ ของเขาเลย

“แค่นี้เธอไม่เสพยาพี่ก็โล่งแล้ว”

หล่อนเลียไปทางนั้น

“อ้อ ! ไม่มีทาง”

“ไม่มีเพื่อนชวนหรือว่าได้รับการอบรมมาดี?”

“เปล่า...” เด็กหนุ่มตอบเอื่อยๆ “แบบว่าผมดูข่าวเห็นพวกค้ายาเสพติดชอบเอาถุงยาซุกไว้ในก้น คิดแล้วจะอ้วกถ้าต้อง
เสพยาจากตูดหนุ่มแปลกหน้า”

หญิงสาวหัวเราะขัน

“พูดซะนิกภาพออกเสีย” แล้วหล่อนก็เปรยด้วยน้ำเสียงเป็นกันเองแบบลดอายุตัวเองลงไปใกล้เคียงกับเขา “ความจริงเรายังไม่ได้ทำความรู้จักกันเท่าไรเลยนะ”

“เออ ! จริงด้วย!” เขาทำหน้าตกใจ “ผมชอบเพลงนี้ที่ว่าเรารู้จักกันมาตั้งแต่ตัวเท่าฝ่าหอย”

“ตื่นเท่าฝ่าหอย” อเวราช่วยแก้ด้วยเสียงยานคงสดใส “เธอนี่มุขเยอะเหลือเกินนะ น่ายกให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการ
ตีสนิท เก่งในเรื่องลวงสาวหน้าใหม่ให้หลงนึกว่าคุณเคยกันมานานซะจริงๆ”

พฤษถึงกับสะอึก เหลือบตามาทางด้านขวาด้วยความเกร็งหน้อยๆ เพราะไม่เคยโดนหยิกด้วยส้อมเสียงสำเนียงเรี
ง่าแบบนั้นมาก่อน ผู้หญิงคนนี้มีบางสิ่งๆ เหมือนเปิดเผยและเข้าใจง่าย แต่ขณะเดียวกันก็คล้ายมีบาดแผลที่เร้นลึกและ
ความคิดอ่านซับซ้อน เขาอยากเรียกเวลานั้นคือเสน่ห์ชนิดหนึ่ง หลายๆ คำพูดของหล่อนคล้ายประกาศว่ารู้เท่าทันเขาหมด
รวมทั้งพร้อมเสมอสำหรับวันที่เขาหมดเชื้อไข แต่ขณะเดียวกันก็มีวีแววอ้อยอิ่งอารมณ์ที่น่าสงสาร เหมือนหล่อนกำลังไต่
คว่าเงาของคนรักที่มีอยู่ในตัวเขา แล้วก็เป็นการออกแรงวิ่งไล่เล่นๆ อย่างไร้ความหวังไปอย่างนั้นเอง

ความน่าสงสารเป็นเรื่องแปลก บางครั้งก่อให้เกิดความผูกมัดและสำนึกรับผิดชอบ แม้แต่ชายชาติเจ้าชู้อย่างที่สุดก็
อาจมีผู้หญิงหมายเลขหนึ่งขึ้นมาง่ายๆ ด้วยความสงสารนี่เอง และอเวราก็เป็นประสบการณ์ครั้งแรกสำหรับเขา หล่อนนำ
สงสารโดยยังไม่ทันต้องให้เห็นน้ำตาสักหยด...

อยากค้นหาให้เจอเหมือนกันว่าทำไมเชื้อไขที่มีให้อเวราจึงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ บางทีเหมือนอุปาทาน แต่อุปาทาน
นั้นก็ปรากฏชัดเจนเส้นคงวาเสียเหลือเกิน แม้ในอากาศระหว่างเขากับหล่อนก็ให้ความรู้สึกแตกต่างไปจากอากาศเดิมๆ
เหมือนเข้าคู่กันแล้วเต็มไปด้วยกลิ่นอายแสนวิเศษซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นกับหญิงอื่นใดเลย

“พี่เค้า” เขาวางมือบนตักหนุ่ม “ผมอาจจะยังไม่รู้จักพี่เค้าดีนัก แต่ผมก็รู้สึกชดมากนะว่าเราเป็นคนพิเศษของกันและ
กัน”

หัวใจเบาหวิว อเวราสัมผัสกระแสความจริงใจในคำพูดของพฤษ และนาที่นั่นหล่อนก็รู้ตัวว่าความวาบวาม
เคลิ้มฝันก่อตัวขึ้นอย่างไม่รู้เหนือรู้ได้ ทั้งที่ระวังแต่แรกแล้วว่าจะไม่ให้มันเกิดขึ้นอย่างเด็ดขาด

จับปล้นหญิงสาวก็ค่อยๆ ชะลอรถลงกลานจนจอดบนไหล่ทาง พอรถหยุดสนิทก็ยกสองมือขึ้นปิดหน้าและตั้งต้น
สะอื้นให้ด้วยความรันทกกับชะตากรรมอันน่าอดสูของตนเอง หล่อนเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย ไม่มีใครเสียดจต้องมาแสวงหา

ความอบอุ่นเอาค้ำหนุนรุ่มรอนี้เอง ขนาดคนที่เป็นผู้ใหญ่กว่าเขาร้อยเท่าป้อนคำหวานพร้อมสัญญาแห่งอนาคตร่วมกัน มันคง ยังแปรเปลี่ยนกลับกลอกรวากับเด็กเบือของเล่นชิ้นเก่า แล้วรุ่มพฤษณะหรือจะมีปัญญารับผิดชอบอนาคตอันเป็นนิรันดร์ให้กับหล่อนได้?

ความอัศจรรย์ใจเกือบระเบิดออกมาเป็นวาจาเชือดเฉือน โธเอี้ยเด็กน้อย !หน้าอย่างเธอน่ะเหมาะจะเอาไว้ตะกุกแข็งฉันทแก้คันเท่านั้น!

แต่ฉิวเฉียดเพียงนิดเดียว หญิงสาวก็สะกดอารมณ์เกรี้ยวกราดของตนไว้ได้ หล่อนไม่ยอมมีนิสัยถ่ายทอดความเจ็บใจเก่าๆ ของตน ไปให้คนอื่น นิสัยพาลชนิดนี้ประพุดติปฏิบัติจนติดแล้วแก้ยาก เหมือนเช่นที่เห็นในเพื่อนหล่อนหลายๆ คน อีกอย่างอเวราทราบดีว่าผู้ชายทุกวัยเกลียดการดูถูก โดยเฉพาะเมื่อโดนผู้หญิงตราหน้าว่าเป็นไปก่อนหรือเด็กน้อย การสบประมาทครั้งเดียวเพียงพอจะเป็นแผลลึกที่ทำให้เขาหนีหน้าไปและไม่เหลียวหลังกลับมาอีกเลย

ขบริมฝีปากห้ามใจมิให้เอ่ยคำใดออกมา เพราะในอารมณ์นั้นหล่อนคงไม่สามารถพูดอะไรดีๆ ได้

ครู่หนึ่งพฤษณะก็ดึงสองมือของหล่อนไปกุมอย่างอ่อนโยน

“ผมรู้ว่าพี่เคັกคบผมมาเวลาเท่านั้น และผมเองก็ยอมรับว่าตอนแรกไม่เห็นอะไรอื่นนอกจากความน่ากินสมชื่อของพี่เคັก แต่... ผมไม่รู้เหมือนกันนะ ตอนนี้ไม่รู้สิกว่าเราจะจะเป็นได้แค่คนที่บังเอิญเดินสวนกัน ทักทายหัวเราะเล่นหัวกันแป๊บหนึ่งแล้วโบกมือลา”

“งั้นเป็นอะไร?”

น้ำเสียงถามของหญิงสาวขึ้นชม

“ผมเป็นเจ้าของพี่เคັก” พฤษณะนึกถึงคำที่ตรงใจตนเองที่สุดในขณะนั้น “ผมอาจจะยังไม่มีปัญญาเลี้ยงดูพี่เคັก แต่ก็แน่ใจว่าดูแลพี่เคັกไม่ให้ต้องร้องไห้อยู่คนเดียวได้”

พลังอบอุ่นในคำพูดของเขาจุดมนต์สะกดให้เสียงสะอื้นขาดสายลงอย่างเฉียบพลัน อเวราค่อยๆ ผินหน้ามามองเขา ทั้งน้ำตานอง

“ต่อ...” น้ำเสียงหล่อนกลับเป็นปกติอีกครั้ง “ที่ว่าเราทั้งคู่อาจจะกำลังสายตาสั้นอยู่ก็ได้นะ เห็นอะไรแถบจำกัดเท่าที่ระเคมันบีบคั้นให้เห็น แล้วทักทักว่าเป็นจริงเป็นจังทั้งหมด เธอน่ะหรือเป็นเจ้าของพี่? นอกจากเรื่องบนเตียงแล้วอะไรอีกที่ทำให้เธอรู้สึกอย่างนั้นได้?”

“ผมยังไม่มีอะไรที่ดูน่าเชื่อถือ แต่พี่เคັกจะให้ผมลองทำตามความตั้งใจดีๆ ของตัวเองบ้างไหมล่ะ?”

“หมายความว่ายังไง?”

“ให้ผมดูแลพี่เคັก ในฐานะที่เป็นเจ้าของพี่เคັก คุณคิดว่าผมจะทำได้ไหม”

วูบนั้นอเวรา รู้สึกขบขันจนต้องชักมือออกจากการเกาะกุมของเด็กหนุ่ม

“เธอจะเป็นแฟนพี่หรือ?”

พฤษณะเบนสายตาดอกสู่ทุ่งเว้งว้างข้างทาง

“ทำเสียงแบบนี้... ถ้าเห็นว่าคบผมไม่สมตัวก็ช่างเถอะ”

อเวราอีกอึก

“พี่ว่า...”

“ผมว่าตอนเราเดินคางกัน คนอื่นนี่ถือว่าเป็นรุ่นเดียวกันหมดแหละ”

“มันก็จริง แต่...”

“สิ่งที่จริงยิ่งกว่าอะไรคือใจที่เคັกถอนไปจากผมไม่ได้หรอก ลองเปิดใจให้เหมือนคนรัก ทำตัวให้เหมือนคนรักคุณจะเป็นไร ผมฟอร์มได้สนิทน่า... ตกลงไหม?”

เขาถามตัดและหันมาจ้องรอคำตอบ หญิงสาวเจียบไปครู่ใหญ่ ก่อนพยักหน้าเจียบๆ มันเป็นหน้าที่ที่หล่อนมีสิทธิ์เลือก และหล่อนก็เลือกไปแล้วด้วยท่าที่จ้านและจั่นใจ โดยไม่ตระหนักเลยว่าหน้าที่นั้นสำคัญกับชีวิตขนาดไหน

ตอนที่ ๑๖ สำนัก

อาจเป็นเพราะชุดกระโปรงสีสดใสของหล่อน อาจเป็นเพราะแรงดึงดูดที่สั่งสมมาอย่างต่อเนื่องนับชาติ หรืออาจเป็นเพราะทราบชัดแล้วว่าใบหน้าสวยหวานของฉะเลมื่อภาพจับตาหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ให้คลั่งใคล้ได้จับปล้นปานใด ทำให้จ้องถูกจ้องมองหล่อนเหม่อๆ และผลอไม่พูดไม่จาพักกาย

“หวัดดี”

เพื่อนสาวต้องเป็นฝ่ายเอ่ยทักเขาก่อน

“หวัดดี”

จ้องถูกยิ้มพำรับทักเจินๆ

“เอามือกุมหน้าอกทำไม เป็นอะไรหรือ?”

ฉะเลมื่อทำหน้าสงสัย และนั่นก็ทำให้เขารู้สึกตัว รีบทิ้งมือลง งกๆ เงินๆ เข้าไปใหญ่

“เอ่อ... แล้วพี่สาวทรายล่ะ?”

“เมื่อเช้าไม่สบายขึ้นมาจะทันหัน”

“อะ... อ้าว! แล้วพ่อแม่ทรายอนุญาตให้บินเดี่ยวด้วยหรือ?”

“ไม่รู้ซี คงไม่ถึงว่าบินเดี่ยวมั้ง มีถูกขังเป็นบอดีการ์ดนี่”

แค่คำหยอดเล็กๆ ที่ฉะเลมื่อไม่ได้คิดอะไรเลย ก็มีความหมายมากมายขนาดที่ทำให้จ้องถูกหัวใจฟองฟูราวกับลอยไปสัมผัสสวรรค์ เขาต้องใช้เวลาพยายามพอสมควรเพื่อระงับอาการมือไม้สั่นเล็กๆ

“น่าภูมิใจจัง ไม่ต้องสอบก็เป็นบอดีการ์ดกับเขาได้”

เด็กสาวหัวเราะเบาๆ

“แล้วหน้าตาบอดีการ์ดไปโดนอะไรมา เจอนักเลงดักชกหรือ?”

ตั้งข้อสังเกตพลางเล็งแลพลาสเตอร์ปิดแผลที่โหนกแก้มเขา ใจหล่อนนึกว่าเป็นอุบัติเหตุกระแทกของแข็งธรรมดา จึงถามแบบแซวเล่นไปเช่นนั้นเอง คิดไม่ถึงว่าที่แท้เป็นการเอาเรื่องจริงมาพูดเล่น เพราะเห็นจ้องถูกเบี่ยงหน้าไปทางหนึ่ง คล้ายอยากชุกช่อนร่องรอยน่าอัปยศทั้งหลายเสีย

“ถูกขังโดนใครทำร้ายมาจริงๆ หรือ?”

เด็กหนุ่มจำใจต้องพยักหน้ารับหน่อยๆ

“ที่เรเคยมีเรื่องจนต้องวิ่งหนีเข้าบ้านทรายนะ บังเอิญเจอกันจนได้”

ฉะเลาะพริบตาสองสามทีงๆ แต่ก็เดาว่านั่นเองคงเป็นที่มาของการร้องขอให้หล่อนพาเขาไปพบหมอ
“ไปกันเถอะ นัดนี้ต้องตรงเวลา ไม่งั้นถูกตัดสิทธิ์ เพราะคนรอคิวตามเวลากันเยอะ”

“เธอ... เอ่อ... ชักตื่นตื่นแล้วซี สงสัยจะแม่นมาก”

“เธอจะชนลูกเขี้ยวล่ะ”

“หุ!... ฟังทรายพูดจบก็ชนลูกแล้ว”

เด็กหนุ่มห่อไหล่และทำตัวสันเทา ฉะเลหัวเราะขำเพราะรู้ทันว่าเขาทำที่ตื่นตื่นนิดหน่อยเพื่อปิดบังความระทึกสุดขีดในภายใน ส่วนจองฤกษ์พวยอินเสียงหัวเราะสดใสของเทพธิดาในฝันของตนเข้าก็คลายความประหม่า เหมือนได้ฟังดนตรีไพเราะที่สุดในโลกกลมโสตประสาทให้หัวใจสงบเย็นลงสนิท

สองวัยรุ่นเรียกแท็กซี่และเดินทางออกจากจุดนัดพบ ฉะเลบอกจุดหมายพร้อมยื่นเศษกระดาษแผนที่เล็กๆ ไปด้านหน้า ซึ่งเมื่อโซเฟอร์รับมาดูปราดเดียวก็ผงกศีรษะเป็นการบอกว่ารู้จักหลักแหล่งอย่างดี

ด้วยเวลาไม่นานนัก รถมาจอดหน้าบ้านหลังหนึ่งย่านฝั่งธน จองฤกษ์เป็นคนออกค่ารถและปฏิเสธส่วนที่ฉะเลจะช่วยออกครึ่งหนึ่ง ทั้งสองลงมากดกริ่งยี่นรออยู่ดีใจก็มีเด็กมาเปิดประตูให้

“นัดกับหมออุปการะไว้ล่ะ มาถึงเกือบพอดีเวลาเลย”

“พี่ชื่อทรายใช่ไหม? เข้ามาเลยครับ แกกำลังรอ”

“ขอบใจจะ”

เข้ามาอยู่ในห้องรับแขกของบ้าน ฉะเลถามจองฤกษ์อย่างมีมารยาท

“เดี๋ยวเราผลัดกัน ให้ทรายออกไปรอข้างนอกก่อนก็ได้นะ ฤกษ์จะได้ซักถามพ่อหมอนัด”

เด็กหนุ่มอึกอัก แต่ขณะนั้นเองชายวัยกลางคนก็ปรากฏตัวขึ้น

“สวัสดีค่ะพ่อหมอ”

ฉะเลพนมมือไหว้ จองฤกษ์จึงไหว้ตาม

“สวัสดี หนูทราย สบายดีหรือ?”

เด็กสาวยิ้มรับที่อีกฝ่ายรับทักด้วยท่าที่เป็นกันเอง

“สบายดีค่ะ”

“พี่สาวของหนูก็เพิ่งมาหาผมไม่นานนี่เอง”

“ค่ะ”

“วันนี้พาเพื่อนมาด้วยหรือ?”

หมอคูอุปการะหันมาทักเด็กหนุ่มยิ้มๆ ซึ่งจองฤกษ์ก็ยิ้มเล็กน้อย พุดไม่ออก เหมือนลำคอติดตันพิกล

“เดี๋ยวทรายออกไปนั่งเล่นข้างนอกก่อนแล้วกันนะ แบ่งกันคนละครึ่งชั่วโมง”

ฉะเลหันมาบอกจองฤกษ์ซ้ำแล้วขยับจะลุกเฉียงไปดั่งว่า และที่ให้คิวเขาก่อนเพราะเห็นว่าฐานะของเพื่อนหนุ่มอาจจะร่อนกว่า สำหรับหล่อนเองแค่อยากถามถึงแนวโน้มนักคิดใหม่ของเจ้าอู๋โยย น่าจะใช้เวลาเพียงนิดหน่อยเท่านั้น

ทว่าเมื่อยืนขึ้นยังไม่ทันออกเท้าก้าวแรก อุปการะก็เปรยว่า

“ผมรู้ตั้งแต่วันแรกแล้วว่าหนูทรายจะพาเพื่อนคนนี้มา บอกตามตรงว่าเป็นลูกค้ารายพิเศษที่น่าสนใจของคนหนึ่งที่เดียว”

ณชะเลหูฟัง

“มีอะไรสำคัญที่เกี่ยวข้องกับหนูด้วยหรือเปล่าคะ?”

อุปการะยืมบางๆ หันมาถามจองฤกษ์เป็นเชิงขออนุญาต

“น้องยินยอมให้ผมตอบคำถามของหนูทรายไหม?”

จองฤกษ์เห็นแววตาจริงจังจะแจ้งของบุรุษอาวุโสแล้วบังเกิดความหนาวเย็นลงไปถึงตาตุ่ม สัมผัสบอกตัวเองว่า กิตติศัพท์ของหมอคู่ผู้วิเศษรายนี้คงไม่ใช่เรื่องโคมลอยเป็นแน่ เอาละซี! เริ่มต้นขึ้นมาทำทางเรื่องจะไม่งามเสียแล้ว ซินเขาบอกว่า ‘ไม่อนุญาตให้ตอบ’ ก็ไม่ทราบจะขอบคุณชะเลในสถานะเพื่อนสนิทต่อไปอย่างไรได้ แต่ครั้งจะอนุญาตก็ไม่รู้ว่า หมอคู่จะพูดอะไรบ้าง ช่างน่ากระอักกระอ่วนสินดี

เด็กสาวเหลือบลงมองเพื่อนหนุ่มด้วยแววกังขา เห็นเขาเอาแต่นั่งหน้าซีดเผือดอันยิ่งก็ยิ่งรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล อครนทนไม่ไหวเข้าก็ใช้วิธีบีบทางอ้อม

“ทรายไม่อยากรู้ความลับของฤกษ์หรือ?” น้ำเสียงของหล่อนเข้ม “ถึงแม้ว่าความลับนั้นจะต้องทำให้ทรายเดือดเนื้อร้อนใจในภายหลังก็ตาม!”

จองฤกษ์ประสานมือก้มหน้าคอดก

“เราสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรให้ทรายต้องเดือดร้อนอีก”

คราวนี้ณชะเลนั่งลงตามเดิม โดยไมขออนุญาตใครซ้ำ

“อ้อ! เรื่องรูปบนเว็บคิดลมนะ เสดสร้างเกล้งทำเป็นพระเอกมาช่วย แต่ที่แท้ฝีมือของฤกษ์เองทั้งหมดใช่ไหม? รู้กันกับยายจู้บแจ่งละซีทำ”

เขาไปทางนั้นเพราะเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ และมารดาตนเคยพูดสะกิดใจชวนให้นึกสงสัยมาก่อนแล้ว

“ไม่ใช่หรือ... แต่เรื่องคอมพ์ที่ทำให้ทรายต้องมาหาพ่อหมอกคนนี้ในคราวแรกนะใช่!”

ณชะเลตกตะลึงพริ้งเพริด เพราะไม่เคยมีสักแวบในหัวที่จะคิดไปถึงเรื่องดังกล่าว

“โอ๊ย! ฤกษ์! นี่เธอ?...”

ร้องเสียงสูงเป็นเชิงประหลาดใจจนเค้างงมากกว่าอย่างอื่น

“ทราย... เราขอโทษ สาบานได้ว่าถ้าก่อนหน้านี้รู้ว่าทรายจะเป็นหนึ่งในคนที่หลงเอาโทรจันมาเข้าเครื่อง เราก็จะไม่ทำอะไรอย่างนั้นเลย”

เด็กสาวจ้องเพื่อนหนุ่มเขม็งอย่างตระหนกตกตื่นไม่หาย ความจริงพอเหตุการณ์ครั้งนั้นผ่านพ้นไปหล่อนก็ไม่คิดใจอะไรมากนัก เคยขอโหสิ ‘เจ้าแฮกเกอร์ตัวแสบ’ ไปอย่างสนิทแล้วด้วยซ้ำ อีกอย่างใช่ว่าเขาเจตนาถล่มแก๊งหล่อนโดยเฉพาะ มาบัดนี้พอรู้ความจริงว่าเขานี้เองต้นตอ จึงไม่ถึงกับโมโหโกรธาอยากบีบคอให้หายแค้นแต่ประการใด

อย่างไรก็ตาม มุมมองดีๆ ที่มีต่อเขาก็พลิกเปลี่ยนไปได้ปุบปับจับปล้นเช่นกัน เพราะเขาไม่ใช่แค่แฮกเกอร์ระดับท้องถิ่นธรรมดาเสียแล้ว แต่เป็นวายร้ายระดับโลกที่ไม่น่าไว้วางใจ แลผมบริษัทยักษ์ใหญ่ถึงกับตั้งรางวัลนำจับไว้สูงลิบทีเดียว!

คำถามแรกที่ยากสัมผัสภาพณ์เขาทันทีที่ไม่คิดว่ามีหมอคู่อุปการะอยู่ด้วย คือเขาเคยก่ออาชญากรรมใดที่หล่อนรับไม่ได้มาบ้าง? หล่อนจะริคเค้นให้เกลี้ยง เพราะทำทางเขาจ้องๆ และขอมลงให้หล่อนอยู่มาก

“อาเถอะ หนูทราย...” อุปการะแทรกแซงบรรยากาศที่เริ่มไม่ค่อยสู้ดีนัก “น้องเขากำลังเสวยผลที่เขาทำไปอยู่แล้ว และหนูเองก็มีส่วนช่วยให้เขากลายเป็นคนที่รู้ดีรู้ชอบมากขึ้นด้วย อันที่จริงควรจะได้ใจนะ ด้วยศักยภาพของเขานะ ขอเพียงเปลี่ยนจากความหลงผิดคิดคะนองแบบวัยรุ่นร้อนวิชาไปคิดสร้างสรรค์เรื่องดีมีประโยชน์ วันหนึ่งเขาอาจทำข่าวใหญ่ขึ้นมามากในทางที่เป็นตรงกันข้ามกับข่าวเก่าก็ได้”

อุปการะพูดเพียงเท่านั้นขณะเลิกกลับสงบเยือกเย็นลงทันที และเห็นว่าตนเองไม่มีความจำเป็นต้องผิดหวังในตัวเพื่อนหนุ่มเลยแม้แต่น้อย ในเมื่อเขาใช้ชีวิตที่ผ่านมาอยู่นอกเหนือสายตาและความคาดหวังที่ปกป้องของหล่อน เขาเก่งของเขา และใช้ความเก่งในการก่อกรรมตามอำนาจกิเลสบัญชา หล่อนไม่เคยมีโอกาสเข้าไปห้ามปราม แต่เพิ่งมาวันนี้ที่หล่อนกับเขากลับมาคบกัน หล่อนเพิ่งมีโอกาส และหล่อนก็ใช้โอกาสนั้นทำให้ชีวิตเขาหักเหไปโดยไม่รู้ตัว นั่นควรจะเป็นทั้งหมดที่น่าคำนึงถึง

ทั้งห้องเงียบเสียงลงครู่หนึ่ง ต่างฝ่ายต่างคิดไปคนละทาง ในหัวของฤกษ์เต็มไปด้วยพายุหมุนยุ่งเหยิง ส่วนขณะเลกำลังระงับความอยากรู้อยากเห็น ในขณะที่อุปการะนั่งรอเด็กหนุ่มเอ่ยปากออกมาเองก่อน

“ผม...” ในที่สุดของฤกษ์ก็เป็นฝ่ายทำลายความเงียบ “อยากรู้ว่าถ้าคุณแห่งการสนองกรรมมีจริงอย่างในตำราว่าไว้ ผมควรจะทำยังไงถึงจะหลุดจากเรื่องชวๆ ทั้งหลายที่ประดังกันเข้ามาแบบนี้?”

นั่นคือคำถามที่กวอนอยู่ในหัวเขามาหลายวัน

“น้องคิดว่าตัวเองกำลังติดกรรมอะไรอยู่หรือ?”

แทนที่จะตอบ อุปการะกลับย้อนถามด้วยใบหน้าที่ไม่ปรากฏร่องรอยของอารมณ์ใดๆ

“พ่อหมอก็ทราบอยู่แล้วนี่ครับ” จองฤกษ์ตอบอย่างเจ็บปวด “ผมแกล้งคนไปครึ่งโลก ตอนนีเหมือนผมโดนแกล้งจากทุกคนและทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว แม้แต่เดินทางไปต่างประเทศก็ช่วยซ้ำช่วยซ้อน ไหนจะกระเป๋าดินทางหายที่สนามบิน ไหนจะอาหารเป็นพิษ”

อุปการะสั่นศีรษะเล็กน้อย

“บาปกรรมที่น้องทำมานับยប់ไปหมด ไม่ใช่แค่เรื่องแกล้งคนหรอก”

จองฤกษ์ฟังแล้วนึกถึงกรรมที่ไปปาขวดน้ำใส่หัวหน้าทวงหนี้

“ครับ... ผมเพิ่งทำร้ายคนมา แต่ผมก็ชดใช้แล้ว เจ้าหนี้มาทวงด้วยตัวเองถึงบ้านที่เดียว!”

เด็กหนุ่มชี้ให้ดูบาดแผลซึ่งมีพลาสติกปิดบังอยู่ อุปการะสั่นศีรษะอีก

“นั่นก็ช่วย แต่น้องทำเรื่องใหญ่ไว้อีกหนึ่งเรื่องหนึ่ง น้องรู้ดี”

จองฤกษ์ขุ่นคิ้วจน แต่พอนึกอะไรได้ก็ตัวเย็นและตาเบิกโพลง อยากรู้อยากเห็นและดูกลับบ้านทันที

“ผมไม่พูดออกมาหรอก” บรูซผู้เป็นเจ้าของสถานที่กล่าว “ผมอยากทำหน้าที่ช่วยน้องแก้ปัญหา ไม่ใช่ทำให้น้องมีปัญหาหนักขึ้น ไว้ใจผมเถอะ”

เด็กหนุ่มก้มหน้านิ่งไปครู่หนึ่ง กระแสความอบอุ่นของอุปการะทำให้เขาเชื่ออย่างที่ไม่เคยเชื่อใครง่ายขนาดนี้มาก่อน

“ถ้าพ่อหมอรู้อะเอียดขนาดนั้น ก็แปลว่าผมไม่จำเป็นต้องปิดบังใครในห้องนี้อีก”

“หนูทรายก็มีสิทธิ์รู้ด้วยอย่างนั้นหรือ?”

หมอบูถามเพื่อให้เกิดความแน่ใจด้วยกันทุกฝ่าย

“ครับ” เขาเงยหน้าขึ้นยืนยันหนักแน่น “ผมอยากยกทุกสิ่งที่มีอยู่ให้กับเขาด้วยซ้ำ”

พอถูกพาดพิงถึง ฉะเลก็ถามเสียงสูงด้วยความงุนงง

“เป็นอะไรกัน ทำไมฤกษ์ต้องมายกอะไรให้ทราย?”

“เราไม่ได้เป็นอะไรสำหรับทราย” จองฤกษ์ตอบเสียงเรียบ “แต่ทรายเป็นคำตอบของชีวิตเรา!”

“ขอบใจนะฤกษ์ แต่... ตอนนี้อยู่ที่ทรายรู้สึกไม่ดีเลย กับความสงสัยว่าถ้าเป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดกับเธอแล้วอาจต้องเสียใจในภายหลัง เพียงเพราะไม่ศึกษาให้ดีๆ เสียก่อนว่าเธอผ่านบาปผ่านกรรมอะไรมาบ้าง”

“นอกจากแกลั่นคนด้วยโปรแกรมโทรจัน สาบานได้ว่าเราไม่เคยทำให้ใครเดือดร้อน เราแค่ทำในสิ่งที่เรามีสิทธิ์”

อุปการะได้ยื่นคำโต้ตอบของเด็กหนุ่มแล้วอดยิ้มริมฝีปากยิ้มไม่ได้

“การมีสิทธิ์อยู่จริงๆ กับความเข้าใจผิดว่ามีสิทธิ์นี้แหละ ที่เป็นต้นตอความยุ่งเหยิงเกี่ยวกับศีลธรรม คนส่วนใหญ่ มักคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์ ทั้งที่จริงไม่มี”

ฉะเลเหลียวมองคนโน้นทีคนนี้ทีด้วยความมึนงง

“ทรายอยากมีญาณหยั่งรู้จ้ะ ใครช่วยบอกทีได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น ฤกษ์ไปทำอะไรมา?”

จองฤกษ์อึ้ง จนนอุปการะต้องช่วยสะกิดด้วยการพยากรณ์ระยะสั้น

“ถ้าน้องไม่เปิดปาก อีกเดี๋ยวหนูทรายเขาจะงอนแล้วนะ”

“อ้อ...” เด็กหนุ่มยังขกเข้ยกยืนอีกครู่หนึ่ง ก่อนเอียงหน้ากลั่นใจกระซิบกระซาบ “หลังจากพยายามอยู่หลายปี พอแกะรหัสสัญญาณดาวเทียมสำเร็จ เราก็ทำให้บัญชีในสวิสที่ไม่ควรจะมีเงิน กลัปกลายเป็นบัญชีที่มีเงินขึ้นมาอีกหนึ่งนะ”

ฉะเลแทบหยุดหายใจ

“ฤกษ์... อย่างนี้เธอไม่ใช่แค่คนรื้อนวิชาแล้ว แต่เธอเป็นขโมย!”

น้ำเสียงคล้ายธารน้ำแข็งของเพื่อนสาวทำให้เด็กหนุ่มหนาวเย็นด้วยความกลัวสูญเสียมิตรภาพ เขารีบหาคำอธิบายอย่างรวดเร็ว

“ถ้าเงินของทรายหายไปสสิ่งเดียว ทรายจะรู้สึกตัวเองถูกขโมยไหม?”

แม้จะยังไม่เข้าใจเรื่องราวกระจ่าง แต่ฉะเลก็พอตอบคำถามนั้นได้ทันที

“สสิ่งเดียวอาจไม่ทำให้ทรายรู้ว่าโดนขโมย และต่อให้เงินหายไปห้าบาทหรือสิบบาททรายก็อาจจะไม่รู้สึกตัวถูกขโมย... แต่ถ้าเธอเอาไป เธอก็ได้ชื่อว่าเป็นขโมยอยู่ดี!”

“ไม่!” จองฤกษ์สั่นหน้าอย่างแข็งแรงเอียงคนที่คิดแตกมาก่อน “เมื่อไม่มีความรู้สึกตัวถูกขโมย ก็ย่อมไม่มีผู้ถูกขโมย เมื่อไม่มีผู้ถูกขโมย ก็แปลว่าไม่มีการขโมยเกิดขึ้น และเมื่อไม่มีการขโมยเกิดขึ้น ก็แปลว่าไม่มีใครสักคนที่เป็นหัวขโมย!”

เหตุผลของเพื่อนหนุ่มทรงพลังมากพอจะหยุดเด็กสาวลงได้ชั่วขณะ แต่ไม่ใช่สำหรับอุปการะ

“คนเรารั้งต้นเป็นขโมยกันตรงเจตนาเอาสิ่งที่เจ้าของหวงแหนมาเป็นของตน โดยไม่เคยได้รับการอนุญาต และไม่เคยผ่านความเห็นชอบจากใคร”

จองฤกษ์หันขวับมาเถียงทันที

“ถ้ามองในแง่ นั้น ผมก็ไม่ได้ตั้งต้นด้วยเจตนาที่พ้อหม่อว่ามา ผมแค่ใช้ความรู้ความสามารถที่มีอยู่ในการ ‘แปลงข้อมูลให้เป็นเงิน’ เท่านั้น ทุกคนมี ‘สิทธิ์’ ที่จะใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ไม่ใช่หรือ? มันเหมือนเล่นเกมที่ใครผ่านด่านได้ก็เอาคะแนนไป และในโลกความเป็นจริงก็ไม่มีใครเดือดร้อนสักราย เพราะผมตอดเงินส่วนเกิน... ส่วนที่ความหวังของพวกเขามาแต่เข้าไปไม่ถึง”

อุปการะฟังแล้วถึงกับหัวเราะอย่างอดขำความคิดมนุษย์เจ้าปัญญา ไม่ได้

“ผมเห็นล่ะว่าน้องเชื่อของน้องอย่างนั้นจริงๆ ”

ฉะเลมองเพื่อนหนุ่มแว่น

“เธอเล่นเกมได้คะแนนมาก็เต็ม?”

พอลามแล้วเด็กสาวก็ไม่แน่ใจตัวเองนึกว่าประสงค์อยากรู้ ‘ขนาดความเลวร้าย’ ของเขา หรือว่าอยากทราบ ‘ขนาดกระเป๋าสตางค์’ ของเขากันแน่...

จงฤกษ์สับตาคนถาม แต่พอเจอแววดูจากนัยน์ตาคู่งามก็เบนหน้าไปมองทางอื่นก่อนตอบเสียงค่อย

“พันเดียว”

ฉะเลถอนใจ โล่งอก ทว่าขณะเดียวกันก็งงจนจายครามครัน หากเป็นเงินเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเหตุใดสองชายต่างวัยจึงตั้งข้ออภิปรายราวกับเป็นประเด็นอาชญากรรมใหญ่โตนักหนา

“แค่พันบาท เอาคืนเขาไปเถอะ ทรายช่วยออกเอง”

เด็กหนุ่มแค่นยิ้ม โคลงศิริชะงักๆ โดยไม่เหลียวกลับมาสบตา และนั่นก็ทำให้ฉะเลถึงกับชวาบในครู่ต่อมา

“เธอหมายถึงพันล้าน?!!”

อาการนิ่งเป็นคุณสมบัติของจงฤกษ์ชัดเจนยิ่งกว่าตอบด้วยปากเสียอีก...

เงียบจนแทบได้ยินเสียงหัวใจเต้นเหมือนตึกถล่ม ฉะเลจ้องมองเพื่อนหนุ่มเต็มหน้าตาราวกับไม่เคยพบเคยเห็นเขามาก่อน เป็นนานกว่าห่าจะถามเสียงระโหย

“แล้วเธอมีหน้าบอกได้ยังไงว่าไม่มีใครเดือดร้อน เงินกองทุนเขาขนาดนี้”

เด็กหนุ่มระบายลมหายใจยาว

“พันล้านบาทไทยนะ คิดเป็นเงินดอลลาร์ก็แค่ ๒๕ ล้านนะทราย ถ้ามีเศรษฐีระดับโลกสัก ๒๕๐ คนเงินหายไปคนละแสนเหรียญ ซึ่งเทียบค่าเท่ากับสลึงเดียวของทราย เชื่อเถอะจะไม่มีใครในพวกเขาสะดุ้งสะเทือนสักราย คนพวกนี้ไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าวันๆ ตัวเองมีเงินหรือสินทรัพย์อยู่ทั้งหมดเท่าไรกันแน่ ได้แต่ยกหน้าที่ให้สำนักงานรักษาผลประโยชน์จัดการกันเท่านั้น เมื่อไหร่พวกเขาเห็นชื่อตัวเองติดกลุ่มคนรวยที่สุดในโลก ๔๐๐ อันดับแรกจากนิตยสารฟอร์บ เมื่อนั้นถึงค่อยเสวยสุขจากตัวเลขดอลลาร์ ๑๑ หลักสักที พวกเขาจะไม่แยแสกับเศษเงิน ๖ หลักเลยแม้แต่นิดเดียว สายตามิไ่ว้สำหรับเห็นเลขที่ระดับหลัก ๑๐ กับ ๑๑ เท่านั้นแหละ”

ฉะเลเริ่มเคืองง ความเป็นปุถุชนทำให้เริ่มเห็นดีเห็นงามตามเขาวบหนึ่ง คล้ายคนประสาทซ้ำที่เสียงกระทพหูเพิ่งคืบคลานมาโดนใจ เมื่อครู่เพื่อนผู้มีเงินพันล้านของหล่อนเอ่ยปากว่าอยากยกทุกสิ่งให้หล่อน...

“ถ้าทรายมีเงินอยู่หมื่นบาท...” จงฤกษ์พยายามอธิบายเพื่อสร้างความชอบธรรมให้ตนเองต่อ “ทรายจะไม่มัวมาคิดเล็กคิดน้อยว่าเงินหนึ่งสลึงสองสลึงอยู่ในมือครบไหม นั่นแหละเป็นอัตราส่วนเดียวกันกับเศรษฐีหมื่นล้านดอลลาร์! เรา

เป็นแค่คนที่พบเงินสิ่งไร้ค่าของเศรษฐีเหล่านั้นแขวนอยู่ในอากาศอย่างเปล่าประโยชน์ มันเหมือนส่วนเกินของระบบเงินตรา แล้วเราก็แค่คิดวิธีเอาเงินสิ่งนั้นลงมาจากอากาศที่ละเหยหลายร้อยครั้ง”

อุปกรณ์มองเด็กหนุ่มด้วยสายตาของผู้เหนื่อยเหี่ยวความละโมภ ได้เห็นชัดว่าความคิดของมนุษย์นั้นน่ากลัวเพียงใด และเหนียวนำปลุชผู้ยังมีภูมิด้านทานเงินล้านตื้อๆ ด้วยกันให้คล้อยตามได้ง่ายดายขนาดไหน สัมผัสรู้ของเขายกกว่าฉะเลกำลังจะยอมเป็นพวกกับเพื่อนหนุ่มอยู่ร่ำไร นั่นจึงทำให้หมอคูใหญ่คิดว่าถึงเวลาตนต้องออกโรงบ้าง

“แล้วน้องรู้ไหมว่าเงินสิ่งของที่รวบรวมได้จากเศรษฐีหลายร้อยรายเหล่านั้นจะทำให้เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของน้อง?”

คำถามรูกนั้นมโหฬารผลพวงจะทำให้ความอหังการของจอมฤกษ์ชะงักลงเล็กน้อย เนื่องจากเด็กหนุ่มเริ่มตระหนักว่าตนจะรู้แจ้งแทงตลอดก็เฉพาะเรื่องในโลกแห่งเหตุผลเชิงอิเล็กทรอนิกส์ แต่ในโลกแห่งเหตุผลเชิงวิบากกรรม เขายังไม่รู้อะไรเลยจนนิดเดียว

“ผมวางแผนไว้แล้ว...” รวบรวมความเชื่อมั่นตอบอย่างจะอวดอ้างว่าตนก็มองการณ์ไกลได้เหมือนกัน “ระหว่างเรียนมหาลัย ผมจะตั้งบริษัทที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์ขึ้นมา จะทำงานจริงๆ มีลูกค้าจริงๆ สิ่งที่คุณจะเห็นก็คือบริษัทของผมเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เพียงทำงานให้ลูกค้าไทยสองสามราย ก็จะได้รับบริการติดต่อจากลูกค้าต่างประเทศซึ่งมีชื่อแต่ไม่มีตัวตน ถึงตอนนั้นต่อให้ผมจับเบนซ์ไปเรียนก็คงไม่มีใครสงสัย”

คำว่า ‘จับเบนซ์ไปเรียน’ คล้ายหินก้อนใหญ่ที่ทุ่มลงไปในหัวใจสะอาดไสของวัยรุ่นสาว ก่อความให้ปั่นป่วนตะกอนแห่งความโลภฟุ้งกระจายพรายพร่าง หัวใจฉะเลเด็นไปอีกจังหวัดหนึ่งเพียงเมื่อเห็นภาพตนมีรถเบนซ์ไปรับไปส่ง หรือกระทั่งภาพบรรเจิดที่ตนนั่งถือพวงมาลัยเบนซ์ด้วยตนเอง!

“เธอแน่มากระ...”

หางเสียงติดสั้นเล็กน้อย แม้แต่เจ้าตัวเองก็ไม่ทราบว่ามันเป็นการสวดดีเกมประชดหรือว่าเป็นการเริ่มมีใจเอนเอียงไปชื่นชมความเจ้าเล่ห์ของเพื่อนหนุ่มเข้าแล้วจริงๆ รู้แต่ตอนนี้มีคำว่า ‘สบายไปทั้งชาติ’ วนเวียนอยู่ในหัวตลอดเวลา!

แต่สำหรับจอมฤกษ์ซึ่งยังขาดความสามารถในการหยั่งรู้ความระส่ำระสายของอีกฝ่าย เมื่อได้ยินฉะเลพูดเช่นนั้น ก็บังเกิดความหวั่นวิตก เกรงจะโดนมองเป็นทรชนคนชั่วซึ่งไม่อาจเป็นเพื่อนกับสาธุชนเช่นหล่อน จึงร้อนรนอธิบาย

“ทรายเชื่อเถอะ โดยพื้นฐานเราไม่ใช่หัวขโมย เราเจาะระบบเล็กใหญ่มาได้หลายปี แต่ไม่เคยแสดงอำนาจบาตรใหญ่ ไม่เคยทำตัวเป็นนักเลงโต ไม่เคยเอารหัสเครดิตใครไปใช้ ทั้งที่สามารถทำได้ง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ”

“ใช่สิ! เธอเป็นคนรอบคอบนี่ คงไม่ทิ้งร่องรอยจับจ๊อยแบบตีนแมวเอาไว้เปราะหรือก แต่เอาทีเดียวแบบมายากลชุดใหญ่ที่สามารถล่องหนหายตัวไปพร้อมกับภูเขาทองทั้งคู่!”

อยากจะตอกหน้าว่าอย่างเธอไม่ใช่หัวขโมย แต่เข้าขั้นมหาโจรด้วยซ้ำ ยามนี้ฉะเลเหมือนแบ่งเป็นสองฝักสองฝ่ายติดกันเองอยู่ เกลียดตัวเองที่ฝ่ายหนึ่งเข้าข้างจอมฤกษ์ และไม่ยากพุดจากระทบกระทั่งให้เขาต้องระคายใจเลยสักนิด!

“เราแค่ต้องการหลักประกันชีวิต ทำครั้งเดียวไม่ได้ชื่อว่าเป็นโจรหรือก เป็นโจรต้องทำหลายหน ทำเป็นอาชีพและไม่สามารถหยุดขโมยได้เนื่องจากทำอย่างอื่นไม่เป็น แต่เราทำเป็น เราจะมีหน้ามีหน้าอยู่ในสังคมได้อย่างโปรแกรมเมอร์แถวหน้าคนหนึ่ง”

“น้องรู้จักฤทธิ์เดชของกิเลสดีแค่ไหน? รู้ไฉนยังงี้ว่าก้าวแรกจะไม่ตามมาด้วยก้าวที่สอง?”

“รู้อี! ก้าวที่สองจะไม่มีอีกเพราะขาดแรงจูงใจไง ผมมีเงินพอแล้ว สามารถเลี้ยงตัวเอง เลี้ยงพ่อแม่ได้ทั้งชาติ ไม่จำเป็นต้องดิ้นรนให้เกิดความเล็งขึ้นอีก และที่สำคัญ... ผมแน่ใจว่าถ้าทรายต้องการอะไร ผมจะหาให้เขาได้ทุกอย่าง”

พูดหยอดตรงๆ เพื่อรีบ ‘ซื้อ’ ใจเพื่อนสาวมาอยู่ข้างเดียวกัน ฉะเลหน้าแดงเข้ม แม้มัวยังนั่งนิ่ง แต่ใจก็เต้นระต๋อไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมากขึ้นทุกที เพราะคล้ายของถูกขโมยแถมแต่งตั้งหล่อนเป็น ‘คนพิเศษ’ เอาดีๆ ต่อหน้าพยาน หล่อนควรเออะอะปฏิเสธ แต่ทว่านาทีนี่ที่เขาเพิ่งแปลงร่างจากเด็กวัยรุ่นต๋อต๋อย กลายเป็นหนุ่มน้อยผู้ขึ้นทำเนียบมหาเศรษฐีใหญ่ไปสดๆ ร้อนๆ ก็คล้ายมีพลังสะกดที่น่าเกรงขาม ทำให้หล่อนเกรงใจ ไม่อยากต่อปากต่อคำบายเบี่ยงตำแหน่งที่ได้รับการอุปโลกน์จากเขาสักเอะ

อุปการะปรายตามองเด็กสาวยิ้มๆ ด้วยความเห็นใจ บารมีธรรมของหล่อนยังไม่แข็งแกร่งพอจะเป็นปราการด้านการกระหน่ำตีกะทันหันจากพายุชื่อ ‘พันล้าน’ กลิ่นหอมแปลกใหม่ชวนระทึกของมันทำให้ภูชนปั้นปูนรวนเรกลืนน้ำลายแทบไม่ลงได้ทุกคน นี่เป็นเรื่องธรรมดา ไม่น่าผิดหวังอะไร ใครๆ ก็อยากมีชีวิตจิตใจคิดที่ลิขิตได้ด้วยเงิน เขาได้แต่ระบายลมหายใจยาว ปิดตาลงครู่หนึ่งเพื่อวางจิตให้เป็นกลางจากสภาพบรรยากาศอันแรงด้วยเพลิงโลภะตรงหน้า ก่อนลืมหัดขึ้นเอ๋ยแบบค่อยๆ รินน้ำเย็น

“ย้อนกลับมาคุยเรื่องที่ยังค้างกันอยู่ดีกว่า นื่องมาที่นี้เพื่อถามผมว่าจะหลุดจากบ่วงวิบากกรรมได้อย่างไร ทีนี้เพื่อให้เกิดการเห็นกระจ่างตลอดสาย ก็ต้องมาดูให้เห็นกรรมอันเป็นเหตุแห่งวิบากทั้งหมดเสียก่อน อย่างเช่นการเอาเงินคนอื่นมาโดยไม่ได้รับอนุญาต ผมทราบซัดว่านั่นเป็นการละเมิดศีล เป็นอกุศลกรรม เป็นหนี้บาปส่วนหนึ่งที่ต้องชดใช้ ผมมีหน้าที่ชี้ให้เห็นอย่างนี้ แต่หากนื่องจะเลือกเชื่อด้วยเหตุผลส่วนตัวที่หนักแน่นน่าฟังกว่ากัน ก็เป็นสิทธิ์ที่นื่องจะเก็บความเชื่อนั้นไว้”

จงถูกขโมยฟังแล้วคอแข็ง แต่ก็กลับอ่อนลงในเวลาต่อมา เพราะเชื่อแล้วว่าชายตรงหน้ารู้บางเรื่องดีกว่าเขาจริง

“ผมก็ไม่ได้มาที่นี้เพื่อถกเถียง แต่ก็อยากเข้าใจ ไม่ต้องคาใจ ว่าการเอาสิ่งที่ไม่ใช่ใครใช้ประโยชน์มาทำให้เกิดประโยชน์ มันจะเป็นบาปเป็นกรรมได้อย่างไร เงินส่วนเกินของระบบที่ไม่มีค่าสำหรับใครตลอดไป มันต่างอะไรกับสายลมแสงแดด? ในเมื่อมนุษย์มีสิทธิ์เอาใบพัดไปปรับกระแสลม และเอาเซลล์แสงอาทิตย์ไปรับแดดมาแปรรูปเป็นพลังงานไฟฟ้า ทำไมผมจะเอาจานดาวเทียมไปคว่ำสัญญาณข้อมูลมาแปรรูปให้เป็นเงินบ้างไม่ได้เล่า?”

“เพราะสัญญาณดาวเทียมที่นื่องว่าถูกส่งมาจากเจตนาของคนที่ต้องการเก็บงำ ไม่ได้มาจากธรรมชาติที่ขอมเพื่อแผ่ทรัพยากรให้สัตว์โลกใช้อย่างเปิดเผย”

“ที่ไหนมีช่องโหว่ ที่นั่นคือการเปิดโอกาสให้ใช้สิทธิ์!”

“สิทธิ์ที่จะเอาเงินเขามาเป็นของเราหรือ? อย่างนี้ใครสะพายกระเป๋าไว้บนไหล่ ก็ถือว่ามีช่องโหว่ให้ใช้สิทธิ์วิ่งราวได้ละซี? สิ่งที่ทำให้ดูเหมือนนื่องมีสิทธิ์คือสติปัญญา ความอดสาหะ และความช่างสังเกตเกินมนุษย์ ผมไม่รู้เรื่องสัญญาณดาวเทียม แต่สิ่งที่ผมเห็นในนื่องคือความสามารถคิดสร้างสรรค์ได้ระดับเดียวกับนักมายากลผู้สร้างกลมหัสจรรย์ใหม่แบบไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน น่าเสียดายที่นื่องใช้ความสามารถสร้างสรรค์ไปในทางไม่ชอบธรรมเท่านั้น!”

จงถูกขโมยขมวดคิ้วและส่ายหน้าอย่างคือดิงกับคำลงท้ายของอุปการะ

“สติปัญญามีส่วนทำให้เข้าถึงสิทธิ์ แต่คำว่า ‘สิทธิ์’ จริงๆ อยู่ตรงที่เงินอยู่ในสภาพเหมือนของกลางต่างหาก ของกลางคือสิ่งที่ไม่ใช่ใครหวงแหน ยังไม่มีใครแต่ต้อง และลอยไปลอยมาอยู่บนอากาศอการหิบบจายไม่ต่างจากสายลมและ

แสงแดด ตัวเลขที่ผมได้มาคือดอกเบี๊ยะนะ ไม่ใช่เงินฝากก้อนเดิมของพวกเขา และถ้ามองอีกแง่หนึ่ง ผมก็ต้องทำงานเหมือนคนอื่น หรืออาจจะต้องทนหลังขดหลังแข็งนานปียิ่งกว่าคนอื่นด้วยซ้ำกว่าจะคว้ามันมาได้ ทำไมมันถึงจะไม่ชอบธรรมเล่า?”

“บรรดาเจ้าของเงินรู้เข้าคงไม่พอใจแน่ที่จู่ๆ น้องไปคู่ที่ทรัพย์สินของเขาเป็นสายลมแสงแดด”

“ก็เขาจะไม่รู้ไง และจะไม่รู้ไปจนชั่วชีวิตนั่นแหละ! แม้แต่ผมเองก็ไม่เคยใส่ใจด้วยซ้ำว่าที่ต่อมากทีละนิดทีละหน่อยเป็นดอกเบี๊ยะจากบัญชีของมาเฟียใหญ่หรือเจ้าพ่อกิจการระดับโลกประเทศไหน รู้แต่ว่าพวกนี้รวยเป็นบ้าเป็นหลังและกำเงินสกปรกไว้ได้ก็ด้วยบริการของเหล่าธนาคารที่ลึกลับที่สุดในโลกบนเกาะเคย์มาน เกาะนั้นนะเหมือนศูนย์รวมบ่อน้ำคร่ำดีๆ นี่เอง ผมเป็นแค่ใครคนหนึ่งที่ผ่านมาและขอร่วมโศกหลงบ่อน้ำคร่ำคนเดียว เพื่อเก็บเกี่ยวสายลมแสงแดดบนเกาะมาป็นไฟให้ชีวิตตัวเองสว่างขึ้นหน่อย”

คำก็สายลมแสงแดด สองคำก็สายลมแสงแดด อุปการะชักนีกคร้านที่จะเถียงขึ้นมาวูบหนึ่ง แต่แล้วก็ตั้งใจอธิบายต่ออย่างอดทน

“น้องไปเปรียบเงินทองที่มีเจ้าของเข้ากับสายลมแสงแดดไม่ได้ แต่ต้องเปรียบกับดอกไม้มีพิษ ดอกไม้พวกนี้จะอยู่ดีและไม่เป็นอันตรายกับลำต้นของตัวเองเลย ต่อเมื่อมีใครไปเด็ดมันออกจากต้น นั่นแหละพิษสงจึงสำแดงตัวต่อมือของผู้เด็ด บางพันธุ์ก็อาจแค่ทำให้ผื่นขึ้น แต่บางพันธุ์อาจลุกลามถึงหัวใจจนม้วยมรณัง น้องจะเกลี้ยไม่รู้ว่าไม่ยอมรับว่าเกิดอาการแพ้ดอกไม้ก็ได้ แต่เมื่อไหร่พิษลามเข้าถึงหัวใจ ทุกอย่างจะสายเกินแก้ล่ะ”

“ผมเห็นแต่ตัวเลขในบัญชี” เด็กหนุ่มเถียงอีกด้วยสำนึกว่าตนเป็นเศรษฐีใหญ่ผู้รู้ดีเกินใครในห้องนี้ “ตัวเลขเหล่านั้นให้ความรู้สึกถึงหลักประกันในชีวิต ผมยังมองไม่เห็นเลยว่ามีพิษสงซ่อนอยู่ตรงไหน ผมเพิ่งไปถอนมันมาใช้เป็นครั้งแรก เพื่อเรื่องอะไรรู้ไหม? ใช้หนี้พ่อก่อนจะถูกนักเลงทางด้วยไม้แข็ง! และใครจะรู้ วันหนึ่งก่อนตายผมอาจบริจาคให้ยูนิเซฟสักร้อยล้านก็ได้ ในขณะที่ถ้าตัวเลขยังยืนต่ออยู่บนเกาะเคย์มาน มันจะไม่ทำประโยชน์ให้ใคร และไม่เป็นคนต่อโลกได้เลยสักนิดเดียว!”

“ถ้าน้องเอาเงินมาช่วยแม่ได้ และคิดเอาเงินมาทำประโยชน์ให้กับโลกในวันข้างหน้า ผมก็ขออนุโมทนา เพราะอันนั้นเป็นบุญ แต่อย่างไรนั่นก็เป็นเรื่องต่างกรรมต่างวาระ ที่ผ่านมอดอนน้องจึกจากกระเป๋าคนโน้นที่คนนี่ที่ ผมขอยืนยันว่าเป็นบาปที่ต้องชดใช้อยู่ดี”

จงถูกชักเหวี่ยงออกกับการขึ้นอยู่คนละจุด คนละมุมมองกับคู่สนทนา จึงเบะทำเปิดโอกาส

“ฮะ! จักรอธิบายให้ผมยอมรับหน่อยสิ ว่าแค่การชักย้ายถ่ายเทตัวเลข ไม่ก่อความเดือดร้อนให้ใคร ไม่ต้องรบกวนผู้รักษากฎหมายประเทศไหน ทำไมมันถึงเป็นบาปไปได้?”

“ทรัพย์สินของมนุษย์ไม่ได้มีแค่กฎหมายคุ้มครอง แต่ยังมีอำนาจการครอบครองของใครคนหนึ่งแผ่เงาปกคลุมอยู่ด้วย ความเป็นเจ้าของคือพลังสะท้อนอย่างหนึ่ง นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมช่วงริปลิ้นใหม่ๆ หัวขโมยถึงได้มือสั้นและหน้ามีดวูบวาบเสมอ โดยเฉพาะตอนมีเจตนาพยายามเคลื่อนย้ายของจากตำแหน่งที่มันควรจะปักหลักตั้งอยู่ ยิ่งเจ้าของมีความหวงแหนมาก แรงสะท้อนก็ยิ่งมากเป็นเงาตามตัว มนุษย์ที่ยังไม่ชินชากับงานโจรกรรม ยังไม่ถูกห่อหุ้มด้วยกำแพงบาปหนาแน่น จะสัมผัสรู้สึกถึงกระแสพรกัณฑ์ได้ชัด เพราะจิตยอมเปลี่ยนจากสภาพดีๆ เป็นเศร้าหมองด้วยบาปอกุศลเห็นถนัด”

หน่วยตาของถูกเบิกขึ้นน้อยๆ ด้วยความขบขัน

“ตอนผมเจาะระบบเข้าไปถึงช่องทางควบคุมการสื่อสารของดาวเทียมได้สำเร็จ ผมมีแต่ความขนพองสยองเกล้าด้วยความดีใจสุดชีวิต แหกปากจนชาวบ้านตกใจนึกว่าถูกใครยิง รับรองว่าต่อไปพวกที่ขึ้นไปยืนรับเหรียญทองโอลิมปิกก็ไม่เคยไปถึงขีดสุดของความปลื้มปิติเท่าผมหรอก ให้ตายเถอะ! ผมไม่รู้สึกถึงแรงสะท้อนที่ทำให้จิตเสรี้าหมองหรือหน้ามีควบบาวอย่างพ่อหมอพูดเลยสักนิด!”

อุปการะส่งใจตามคำพูดของเด็กหนุ่มโดยไม่หลับตา เห็นขณะจิตที่จ้องถูกยักกลอบทำจารกรรมดาวเทียมสำเร็จ รู้สึกถึงโสมนัสใหญ่หลวงตามคำเล่าจริงๆ

“ตอนจิตใจ หรือเกิดโสมนัสครั้งใหญ่ นื่องจะไม่รู้สึกถึงแรงสะท้อนในทางลบหรอก ทั้งที่มันปรากฏตัวอยู่ตรงนั้นพร้อมๆ กัน เพราะ โคน โสมนัสกลบกลืนเสียหมด ตัว โสมนัสนี้แหละหลอกเรว่ากำลังทำถูกอย่างที่สุด ทั้งที่อาจจะกำลังทำผิดร้ายแรงอย่างที่สุด!”

เด็กหนุ่มขี้ก๊ากใหญ่ มองว่านั่นเป็นการพูดแก้เกี้ยวของหมอ

“ทุกหน้าประวัติศาสตร์บอกเสมอว่าสิทธิ์ครอบครองเป็นของผู้มีอำนาจ ฉะนั้นใครมีอำนาจเหนือกว่าก็สมควรเป็นผู้ครอบครองมากกว่าเจ้าของเดิม จริงๆ นะ ทุกวันนี้ผมไม่รู้สึกผิดแม้แต่นิดเดียวที่ดักควบคุมช่องทางสื่อสารของดาวเทียมได้ แรงกายกับพลังสมองที่ผมทุ่มไปหลายปีทำให้ผมได้รับในสิ่งที่สมควรจะได้รับแล้ว ผมแค่เป็นผู้ชนะคนหนึ่ง!”

อุปการะเจิบเฉยอย่างคร้านจะ โนม่น้ำใจถูกคว่ำขวั้นต่อ ตั้งแต่ดูหมอมาไม่เคยเจอใครคือด้านและข้างเคียงขนาดนี้ และเหมือนจ้องถูกยักจะเริ่มรู้สึกตัว นึกขึ้นได้ว่าวันนี้มาที่นี้ในฐานะใด

“สมมุติว่าถ้าเชื่อตามที่พ่อหมอตัดสิน แปลว่าผมจะต้องเจอดีจากวิบากที่ไปปลักเงินคนอื่นอย่างไร?”

“ก็เป็นเรื่องไม่ดีเกี่ยวกับทรัพย์สินเงินทองนั่นแหละ” อุปการะตอบเนิบๆ “นื่องมีส่วนถูกอยู่อย่างหนึ่ง ตรงที่ว่าการตอดเงินเบี้ยหัวแตกของเศรษฐีนั้น ไม่ทำให้พวกเขาสะดุ้งสะเทือนอะไรนัก ความจริงนี้จะทำให้นื่องไม่ได้รับผลเป็นความเดือดเนื้อร้อนใจรวดเร็วทันตาเห็น หรือถึงแม้ต้องประสบกับความพินาศของทรัพย์บ้างก็ไม่มากนัก”

จ้องถูกยักฟังแล้วสัมผัสได้ว่าอุปการะยังพูด ไม่จบ จึงยังไม่ใจขึ้นเร็ววัน และอุปการะก็พูดต่อจริงๆ

“แต่มีกฎของการสนองกรรมอยู่ข้อหนึ่ง คือใครเอาสิ่งที่ไม่ใช่สิทธิ์ของตนมาเท่าไร ก็ต้องชดใช้ด้วยการสูญเสียสิทธิ์ของตนเป็นประมาณเท่านั้น หรือมากกว่านั้น ยิ่งผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินมีคุณธรรมสูงขึ้นเท่าไร ค่าของสิทธิ์ครอบครองที่ห่อหุ้มทรัพย์สินก็จะยิ่งสูงขึ้นเป็นเงาตามตัว เช่นการลักทรัพย์คนบางคนนั้น เอาหนึ่งแต่อาจต้องใช้คืนเป็นร้อยเป็นพัน”

เด็กหนุ่มพยักหน้าอย่างเพิ่งจับจุดได้ถนัด

“ความเห็นของผมกับพ่อหมอต่างกันก็ตรงเรื่องของ ‘สิทธิ์’ นั่นเอง ผมเคยได้ยินว่าความจริงขึ้นอยู่กับมุมมองเรามองอย่างไร ความจริงก็อย่างนั้น เช่นขณะเจาะระบบดาวเทียม หรือขณะยักย้ายถ่ายเทตัวเลขผมเชื่ออย่างบริสุทธิ์ใจว่าผมมีสิทธิ์ ผมไม่ได้ทำบาปทำกรรม เพราะฉะนั้นก็น่าจะมีสิทธิ์จากความไม่เชื่อเป็นตัวคุ้มครองไม่ให้ต้องรับบาปถูกไหม?”

อุปการะอ่อนใจจนกลายเป็นงำ

“คิดได้ไงเนี่ยคำนี้ อภิสิทธิ์จากความไม่เชื่อ...” หมอคูใหญ่พูดก๊ากหัวเราะในลำคอ “ถ้าคนเราไม่เชื่ออะไรแล้วได้รับอภิสิทธิ์ อย่างนี้ถ้าเกิดนื่องไม่เชื่อว่าตัวเองจะต้องตาย ก็แปลว่าได้อภิสิทธิ์ไม่ต้องตายนะซี?”

จ้องถูกยักอับจนถ้อยคำไปชั่วขณะ อุปการะเห็นอีกฝ่ายกำลังหาทางเถียงอยู่จึงเอ่ยต่อไปพลางๆ

“คนเราเชื่ออะไรก็ได้เรื่อยเปื่อยสารพัด แต่จะมีอยู่แค่ความเชื่อเดียวที่ตรงกับความเป็นจริง”

“ผมว่าความจริงเปลี่ยนไปตามความเชื่อต่างหาก นักปราชญ์ที่ไหนดักก็พูดกันมาตั้งนานแล้ว”

“นักปราชญ์ที่ยังเข้าไม่ถึงความจริงสุดท้ายนะซี”

“ความจริงสุดท้ายคืออะไร?”

“ความจริงสุดท้ายนั้นอยู่สูงสุด นื่องอย่าเพิ่งสนใจเลยถ้ายังไม่เห็นว่าความจริงอื่นๆ เกี่ยวกับบุญและบาปเป็นอย่างไร”

เด็กหนุ่มรู้สึกจุกอก น่าแปลก แทนที่จะหมดความอดทนหรือเกิดความขัดเคืองพ้อหมอผู้พยายามขัดเขี่ยคให้เขาเป็นคนผิดในเรื่องที่เขาไม่รู้สึกว่าผิด กลับกลายเป็นว่าประโยคที่เพิ่งผ่านปากออกมานั้นสะอึกใจเขามากกว่าทุกคำพูดที่ได้ยินมาในวันนี้

ด้วยเทคนิคทางการเก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ เขาเคยชินกับการคืบและค้นหา ‘ความจริง’ เอาอย่างที่ๆ เสมอมา ข้อเท็จจริงในโลกอิเล็กทรอนิกส์ไม่เคยเรียกร้องให้เขาสนใจเรื่องบุญเรื่องบาปเสียก่อน อยากรู้หรืออยากได้อะไรก็ใช้เลขที่กดไปเอามา ประหนึ่งไม่มีกำแพงใดในโลกกั้นขวางกำลังทะลุทะลวงจากมันสมองของเขาได้

พอฟังว่า ‘ความจริงสุดท้าย’ หรือ ‘ความจริงขั้นสูงสุด’ จะปรากฏต่อเมื่อเห็นความจริงเบื้องต้นเกี่ยวกับบุญบาปเสียก่อน เลยรู้สึกว่ามี ความเขี้ยววนที่น่าพิศวงแฝงอยู่ เกิดวูบแห่งความอยากรู้ขึ้นมาว่าความจริงขั้นสูงสุดของอุปการะคืออะไรกัน

กะพริบตาถี่ๆ วันนี้เขาไม่ได้ที่นี่เพื่อเอาความจริงสุดท้าย...

“เอาละ! ผมอยากได้คำทำนายสำหรับกรรมที่รู้สึกว่าคุณทำผิดไปจริงๆ ผมแกล้งคนเป็นล้าน ตอนนี้กรรมสนองมามากแล้ว เมื่อไหร่ถึงจะหมดเวรหมดกรรม?”

ฉะเชิงเป็นฝ่ายตอบอย่างอดไม่ได้

“เรื่องนี้พ้อหมอตำนายไว้แล้วตั้งแต่ครั้งแรกที่ทรายมาพบ”

จงถุกษ์ตะแคงหน้ามองเพื่อนสาว

“ทำนายว่าไง?”

“เธอแกล้งคนแบบไม่เลือกหน้าหวังผลไว้ก่อนว่ายิ่งมากยิ่งดี และความจริงก็คือมีคนหลงกลเธอเป็นล้าน เพราะงั้น... ขำร้ายนะ ผลสำเร็จที่เกิดขึ้นกว้างขวางไปในหมู่มชนไม่เลือกหน้าแบบนี้ จะก่อให้เกิดเงากรรมที่ตามให้ผลเป็นกัปเป็นกัลป์ ไม่ใช่แค่เฉพาะชาตินี้ที่ยังพอจำความได้ว่าเคยก่อเรื่องอะไรไว้ แต่จะยึดเชื้อต่อเนื่องไปถึงอนาคตอีกนับชาติไม่ถ้วน แม้สี่หมื่นปีไปแล้วอย่างสนิท พุดง่ายๆ ว่าเธอจะรู้สึกเหมือนชะตาออกกลั่นแกล้งไม่ให้มีอันเป็นสุขไปอีกนานเท่า

นาน”
ความรักตัวกลัวทุกข์ทำให้จงถุกษ์ตัวลึบเล็กลงชั่วขณะ ทว่าไม่ถ่วงเวลาที่ถัดมาก็กลายเป็นจุนเจิว หันมาว่าใส่อุปการะอีก

“แค่แกล้งคนเหมือนเด็กเล่นขัดแข้งขัดขาคนน้อยเดี๋ยว ถึงกับตัดสินสาปแช่งผมเป็นกัปเป็นกัลป์ ไม่มากไปหน่อยหรือ?”

“ผมพูดตามที่เห็นกฎแห่งการสนองกรรมเขาตัดสิน ไม่เคยคิดพิพากษาหรือสาปแช่งนื่องด้วยความคิดเห็นส่วนตัวเลย ว่าแต่นี้เนาะ... นื่องแค่แกล้งขัดแข้งขัดขาคนอื่นเล่นๆ ก็จริง แต่คนโดนกันเป็นล้าน จำนวนขนาดนั้นอะไรๆ ก็เกิดขึ้น

ได้ ส่วนใหญ่อาจแค่หัวคะมาหรือล้มลุกคลุกคลานนิดหน่อย แต่หนึ่งในร้อยหรือหนึ่งในพันอาจเจ็บตัวขนาดหัวแตกหรือกระทั่งล้มตายไปเลย”

จงถุกษ์หัวเราะเสอะหนึ่งแล้วเสอะยิ้ม ยิ่งเชื่อมั่นมากขึ้นทุกทีว่าอุปการะอาจเห็นเรื่องราวต่างๆ จริงด้วยญาณทิพย์ แต่ช่างไร้ความสามารถในการชั่งน้ำหนักผิดถูก ดีแต่เห็นความผิดว่าเป็นดีคำปี๋เท่าเทียมกันหมด ไม่มีคำมาก คำน้อย หรือแค่คำต่างหน้อยๆ เสียบ้างเลย

“ถ้าจิตของพ่อหมอเป็นตาชั่ง ผมว่าสปริงขาดแล้วละ ต่อให้วางสำลึงไปก็หนักว่าเป็นตุ้มเหล็ก มีอย่างเหอโดนขัดขาล้มแล้วถึงตาย? ผู้คนที่โดนโปรแกรมผมเล่นงานนะ อย่างมากเซฟไฟล์ไม่ลงครึ่งเดียว คราวหน้าเขาก็รู้ตัวและสังเกตเห็นความผิดปกติได้ ความเสียหายจะสักเท่าไรหรักัน”

“อย่างที่ผมเปรียบเทียบ ว่าหกล้มบางจังหวะมันเจอของมีคมที่มแทงให้ถึงชีวิตได้ ฉันทิดก็ฉันทัน ถ้าหากมีคนเร่งงานและอุดส่าห์เก็บข้อมูลสำคัญสุดท้ายที่ชี้เป็นชี้ตายได้ในวันรุ่งขึ้น เขาถอนถอนกลับสบายในคืนที่คิดว่าทำงานเสร็จ เพื่อตื่นขึ้นมาพบว่าข้อมูลหายไปอย่างไม่อาจนำกลับมาได้ทันการณ์ ชีวิตเขาอาจถึงความหายนะได้ทีเดียวนะ”

ลมหายใจของจงถุกษ์ขาดห้วงให้กับข้อสมมุติของอุปการะอีกครั้ง แต่แล้วก็ยังยิ้มเย้น เพราะอย่างไรนั่นก็เป็นแค่เรื่องสมมุติ

“ผมดูข่าวซีเอ็นเอ็นทุกวัน อย่างมากก็เห็นมีแต่คนบ่นแบบ โกรธๆ หรือไม่แสบเกอร์ด้วยกันก็ชมเปาะว่าผมแน่นมากที่ทะเลวงยักษ์ใหญ่ได้ถึงสี่ ยังไม่เคยได้ยินข่าวร้ายแรงคอขาดบาดตายจากเรื่องนี้เลย”

อุปการะพยักหน้าหน้อยๆ

“ข่าวหลายๆ ข่าว นื่องจะไม่มีวันได้ยิน และต่อให้เหตุการณ์ในข่าวมาวางแบให้รู้เห็นกับตาอยู่ตรงหน้า นื่องก็ไม่มีวันทราบว่าตัวเองมีเอี่ยวอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“ทรายขอเป็นตัวแทนคนนับล้าน บอกถุกษ์ให้รู้ไว้ว่ามันเจ็บปวดมาก และไม่รู้สึกเสียแ่งงาน แต่ยังเสียใจจนนอนไม่หลับไปหลายคืน”

เพื่อนสาวหรีตาเอ่ย จับจ้องเขาด้วยแววเจ็บแค้นอีกครั้ง และฉะเล็กคูเหมือนเป็นคนเดียวในโลกที่ทำให้เขาตกอยู่ในสภาพกัมหน้ำสำนึกผิดได้

“ยังมีคนที่เจ็บมากกว่าหนูทรายเฮอะ” อุปการะทอดตามองเด็กหนุ่มยิ้มๆ “และนื่องเองก็ได้พบเห็นเหยื่อมากับตาทีเดียว”

จงถุกษ์เงยหน้าขึ้นมองพ่อหมอผู้วิเศษงๆ พานึกไปว่าฝ่ายนั้นได้ทีชี้แพะไล่ เห็นเขาหงอให้ฉะเลเลตามมาซ้ำเติม

“ผมนะเหอ? เจอเหยื่อของตัวเองเมื่อไหร่กัน มีทรายอยู่คนเดียว ผมขอโทษเขาไปแล้ว และจะชดใช้ไล่โทษด้วยการทำคุณกับเขาถึงที่สุดด้วย!”

อุปการะยิ้มพราย นัยน์ตาฉายแววลึกเยื้องผู้พบช่องทางปราบพศของม้าป่า

“อาทิตย์ที่แล้วมีคนโดดตึกตายเฉียดหลังนื่องไปหน้อยเดียวใช่ไหม?”

ประโยคคำถามสั้นๆ นั้นยิ่งกว่ากำปั้นนักเลงที่กระทุ้งเขาลงไปกอง คล้ายถูกซัดด้วยทรายร้อนแล้วสาตามด้วยเกล็ดน้ำแข็งทั้งกระบะทันที จากร้อนสุดกลายเป็นหนาวสุดเฉียบพลัน ความทรงจำประจวบมีคแห่งฝันร้ายย้อนกลับมาเป็นฉากๆ อย่างรวดเร็วและเสมือนเกิดขึ้นตรงหน้าอีกครั้ง เพราะนั่นเป็น โศกนาฏกรรมที่สั้นประสาที่เขาได้จนชั่วชีวิต

มีคนตายเพราะเขา และเป็นการล่วงลับชนิดไม่อาจผู้ชีวิตกลับคืนมาได้อีก เช่นเดียวกับข้อมูลที่สูญเสียชีวิตไปอย่างถาวรของผู้หลงกลเขากว่าครึ่ง โลก แต่เขาช่างไม่รู้สึกลำบากตัวเอาเลยจนกระทั่งบัดนี้ อย่างมากก็แค่กลัวลานว่าจะโดนวิพากกรรมได้ล่าหน้ากหน้าปานใด

จุดแน่นคอหอยจนต้องค่อยๆ โน้มตัวลงต่ำ น้ำตาแห่งความสำนึกผิดพรุ้งพรูออกมาดูเดียวกับทำนบแตกหลายจากนั้นเสียงสะอึกสะอื้นแห่งความเสียใจรุนแรงก็ติดตามมา เสียงร่ำไห้ของจงอุกษณ์กลายเป็นเสียงเดียวท่ามกลางความสงบจากลำเสียงอื่นใดในห้องนั้น ยืดเยื้อยาวนานราวกับจะไม่มีวันสิ้นสุดลงได้...

ตอนที่ ๑๗ ซดใช้

พฤษกับอเวรานัดดูหนังกัน แต่ช่วงเช้าของวันนั้นหญิงสาวต้องออกไปทำธุระนอกบ้าน จึงให้เด็กหนุ่มเดินทางมารอที่ห้างก่อน

ห้างเพิ่งเปิดได้ไม่นานนัก พฤษเดินโตเต้ผิวปากอย่างอารมณ์ดี เขาเคยมีแฟนหลายคน แต่เพิ่งคนหนึ่งที่รู้สึกว่ารอนัดดูหนังแล้วมีความสุขอย่างลึกซึ้ง อีกทั้งไม่รังเกียจกับการเป็นฝ่ายรอกคอยเลยแม้แต่น้อย

อเวรทำให้เขาารู้สึกเหมือนโตขึ้นหลายปี ช่องว่างระหว่างกันลดลงเรื่อยๆ โดยเฉพาะเมื่อมีใจตรงกันในเรื่องความบันเทิง หล่นกับเขาชอบดูหนังแนวเดียวกัน โปรดปรานนักร้องคนเดียวกัน และมีรสนิยมใกล้เคียงกันในเกือบทุกด้านราวกับถูกกำหนดมาให้เข้าคู่กันได้สนิท

ยิ่งเมื่อแน่ใจว่าไม่มีสายตาทายนอกเห็นความต่างระหว่างวัย บรรยากาศของการไปไหนมาไหนด้วยกันจึงชื่นมื่นขึ้นเรื่อยๆ พฤษรู้สึกว่าหล่นลดความประดักประเดิดลงจนเหลือศูนย์ในคราวล่าสุดที่เดินห้างแล้วถ่ายรูปทำสตีกเกอร์ด้วยกัน สีหน้าหล่นในรูปบ่งชี้ว่าลืมเรื่องอายุและยอมรับเขาเป็นแฟนเต็มขั้นแล้ว

หลายครั้งพฤษถามตัวเองงงๆ ว่ากับผู้หญิงคนนี้ เรื่องจะลงเอยที่ตรงไหนดี บางทีเหมือนแค่เขาอยากทำเรื่องทำท่าย เอาไปคุยอวดเพื่อนว่าข้าแน่ กินรวบสาวได้ทุกรุ่น ต่อให้เกิดก่อนเกือบสิบปีก็ประกบสำเร็จมาแล้ว แต่บางทีก็มีจินตนาการประหลาด คิดถึงหล่นแล้วเป็นสุขดื่มด่ำลึกลึกอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ระหว่างวันเกิดความโหยหาเร้นลับที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องบนเตียง แน่ใจว่าความรู้สึกพรรค์นี้เองที่จูงใจให้ใครๆ อยากมีคู่ครองเป็นตัวเป็นตน ไม่สักแต่คบกันอย่างฉาบฉวยชั่วคราว

มาถึงจุดนี้เร็วเกินไปกระมัง? เขายังต้องฝ่าฟันกับการเรียนอีกหลายปีถึงจะมีสิทธิ์คิดจริงจังกับผู้หญิงสักคน แต่ยิ่งใกล้ซิดใจก็ยิ่งอยากให้เป็นหล่นคนนี่ เหมือนเขาเป็นนักสะสมรูปที่กว้านเก็บไปทั่ว เพลิดเพลินกับการนำมาประดับผนังมุมต่างๆ ของบ้าน เมื่อแล้วก็นำรูปอื่นมาสลับสับเปลี่ยนหลักหนีความจำเจ กระทั่งมาเจอรูปลูกใจที่สุด ขนาบอยากนำไปแขวนในห้องนอนอย่างถาวรทันที เพราะไม่คิดว่าจะเจอรูปใดที่เข้ากับห้องสำคัญของเขาเกินกว่านี้อีกแล้ว

อเวรเป็นคนดี มีความจริงใจ เขาสบายหัวอกทุกครั้งเมื่อเห็นหน้าหรือยินเสียง ต่างฝ่ายต่างหลงใหลกัน หล่นปลื้มเขา และเขาก็ปลื้มหล่น นี่เป็นประสบการณ์แรกกับการพบคู่ที่มีเสน่ห์ดึงดูดแรงพอกัน

เดินเรื่อยเปื่อยจนเพลง ‘เธอที่ใช่’ ดังขึ้นจากโทรศัพท์มือถือ พฤษยิ้มกว้างและกดปุ่มรับ

“ถึงไหนแล้วพี่เค้ก?”

“กำลังหาที่จอด แต่รถติดยาวหน่อย เธออยู่ไหน?”

“อยู่ในหัวใจของพี่เค้าตลอดเวลา”

อเวรอดหัวเราะไม่ได้

“อยู่ชั้นไหน? เดี่ยวเค้าจะได้ไปหาถูก”

หล่อนทำเสียงหวาน พุทท์สกำหนดจุดนัดพบแล้ววางสาย เบาหัวอกและยิ้มเย็น บอกตนเองในวูบนั้นว่าเขารักผู้หญิงคนนี้ และคงหมายถึงการอยากอยู่กับหล่อนตลอดไปจริงๆ

สาวเท้าผ่านปากทางเข้าห้องน้ำ หางตาเห็นใครคนหนึ่งยื่นกอดอกในท่ารอ ทีแรกเกือบผ่านไปไม่สังเกต แต่เอกลักษณ์บางอย่างของหมอนั้นดึงความสนใจเขาไว้ได้

“เฮ้ย! ฤกษ์!”

ทักเพื่อนเสียงระรื่น จองฤกษ์เหลือบแลมาตามเสียงเรียก พอเห็นเขาก็ทักกลับเนือๆ

“ต่อ...”

“ทำไมยื่นทำหน้าที่เหมือนสำนักคิดที่เกิดขึ้นมาอย่างนั้นวะ? เอ้อ! แล้วหายไปไหนตั้งอาทิตย์ หรือว่าไม่มีตั้งค่าย่าเทอม?”

เสียงของคนมีความสุขอยู่ตลอดเวลากระตุ้นให้จองฤกษ์หลุดจากห้วงแห่งความเหม่อลุ่มได้หน่อยหนึ่ง

“กูมีธุระด่วนต้องทำนิดหน่อย”

“ธุระอะไรวะ? แล้วนั่นหน้าไปโดนใครกริดมา?”

จองฤกษ์เพิ่งแกะพลาสติกแอร์ออกเพราะและน้ำตาจนรำคาญ จึงเห็นร่องรอยแผลที่โหนกแก้มเป็นแนวยาว น้อยคนจะนึกว่านั่นเป็นคมหมัด ส่วนใหญ่เข้าใจว่าเป็นคมมีด

ขณะนั้นเองมีใครอีกคนเดินเข้ามาใกล้ และจองฤกษ์ก็หันไปหา ทำให้พุทท์ต้องแปรส่ายตาม พอพบว่าเป็นสาวน้อยนางหนึ่งก็ให้ความสนใจขึ้นมาบ้าง แต่พอเหลือบเห็นถนัดว่ารูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรก็ถึงกับขมวดคิ้วตะลึงงมงยไปครึ่งก้าวอย่างจะตั้งหลักใหม่กับการพบเรื่องไม่คาดฝันที่สุดในชีวิต

ศตวรรษที่ ๒๑ เป็นศตวรรษที่ผู้คนไม่ค่อยคำนึงเรื่องมารยาทในการแนะนำให้ใครรู้จักใคร จองฤกษ์แค่หันกลับมาลาเพื่อนหนุ่มสั้นๆ

“ไปก่อนนะ แล้วเจอกัน”

พุทท์สพักขาเท้าเอวข้างหนึ่ง ห่อปากจู่อย่างคิดไม่ทันว่าจะทักทวนไว้อย่างไร

จองฤกษ์เริ่มประพฤติตนเป็นคนรวยเงินด้วยการพาเฉลไปข้าวกกลางวันในร้านหมูที่สุคของห้าง แต่ก็น่าเสียดายตรงที่ไม่อาจปั้นสีหน้าให้ดูดีเยี่ยงคนรวยอารมณ์สุขได้ เขาเจียบกริบและตกอยู่ในอาการครุ่นคิดมาตั้งแต่ออกจากบ้านหมอดูอุปการะ นอกจากชักชวนเฉลทานข้าวด้วยกันแล้ว ยังไม่อาจยับปากพูดอะไรได้อีกจนกระทั่งบัดนี้

ฝ่ายเฉลเองก็ไม่ทราบว่าจะควรปลอบหรือควรแสดงความเห็นประการใดดีเช่นกัน เพราะเกิดความสับสนพิพิทพิพวนชอบกล คล้ายจู่ๆ จองฤกษ์ก็กลายเป็นคนแปลกหน้าไป เรื่องราวใหญ่โตน่าตกใจของเพื่อนหนุ่มทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนไม่เคยรู้จักเขามาก่อนเลยสักนิดเดียว แต่ก็กลับได้ล่วงรู้ความลับอันเป็นยอดสุดของเขาเกินใคร อีกทั้งได้เป็นผู้มานั่งอยู่เคียงข้างยามเขาทุกข์ทรมานใจเสียอย่างนี้

ระหว่างรออาหารด้วยความเจียบงัน นาทีหนึ่งจองฤกษ์ก็เป็นฝ่ายเอื้อนเอ่ยด้วยเสียงอ่อย

“ขอบใจมากนะทราย”

“ไม่เป็นไร” เพื่อนสาวตอบเก้อๆ “ทรายก็ไม่ได้มีส่วนช่วยซักเท่าไร”

“ช่วยสิ... ช่วยมาก”

พูดแค่นั้นก็ก้มหน้านั่งซึมลงไปอีก

“แล้ว... ฤกษ์จะทำยังไงต่อ?”

เป็นคำถามกระตุ้นให้เขาคิดเพื่อหลุดจากสภาพซึมเซาหดหู่มากกว่าจะต้องการคำตอบจริงจัง

“ไม่รู้ซี ตอนนี้นำรู้สึกเหมือนตัวเองโง่กว่าใครๆ ทั้งหมด คงไม่กล้าคิด ไม่กล้าใช้สติปัญญาอะไรอีก”

ขณะเลาะพริบตาถี่ๆ ยึดตัวตรง รู้สึกว่าตนกำลังจะมีโอกาสร่วมในขบวนการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ อย่างน้อยที่สุดในขณะนี้หล่อนก็สามารถเป็นสติให้กับเขา

“พอทำอะไรลงไป เรากลับไปแก้ไขเป็นอื่นไม่ได้ แต่สามารถป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นอีก”

“มันจะไม่เกิดขึ้นอีก” เด็กหนุ่มพึมพำเหมือนหุ่นยนต์ แต่โออดครวญอย่างผู้สิ้นหวัง “ถึงอย่างนั้นเราก็คงรู้สึกผิดไม่เลิก เราทำให้คนตาย!”

“ไม่มีใครเคยตายหรอก ก็แค่สลบไปแล้วฟื้นขึ้นมาในอีกสภาพหนึ่งเท่านั้น และสภาพนั้นจะเหมาะสมกับกรรมของเขาเองเสมอ”

คำพูดของขณะเลทำให้เขาเบาใจลงบ้าง กับทั้งเตือนให้นึกถึงฝันบนรถเมล์ ที่เห็นคนฆ่าตัวตายพุ่งลงหลอกตาคนดูชั่วคราวแล้วกลับลุกขึ้นมาใหม่เหมือนการแสดงกลในโรงละคร นี่แปลว่าชีวิตจริงเต็มไปด้วยภาพหลอกตากระนั้นหรือ?

“แล้วเราควรทำยังไงถึงจะหายรู้สึกผิด?”

“ลองพยายามทำตามทีหม่อุปการะแนะนำไว้สิ”

จงฤกษ์ส่ายหน้าเซื่องช้า

“เราจำคำแนะนำของแกในช่วงท้ายไม่ได้เลย”

เด็กสาวจ้องหน้าเพื่อนหนุ่ม หล่อนเองก็ต้องเค้นนึกเหมือนกันว่าพ่อหม่อุดอะไรเป็นการทิ้งท้ายไว้บ้าง ตั้งแต่เห็นจงฤกษ์ร้องไห้ด้วยความสำนึกผิดรุนแรง จิตใจหล่อนพลอยสะเทือนแรงตามไปด้วย ความสามารถรับรู้ข้อความจึงไม่คงเส้นคงวานัก

เสียงร้องไห้ของคนสำนึกผิดจากใจเป็นเสียงที่น่าเห็นใจเสมอ อย่างน้อยก็ทำให้หล่อนเลิกมองเขาเป็นคนเลวทันที คนเราจะเคยผิดเคยพลาดขนาดไหน ขอเพียงมีความสามารถที่จะสำนึกเสียอย่างเดียว ก็แปลว่ายังไม่ใช่คนชั่วช้าโดยกมลสันดาน ยังมีความเป็นมนุษย์ ยังมีความเป็นปุถุชนที่มีสิทธิ์เรียนรู้จากความผิดพลาดได้ กลับตัวกลับใจทำประโยชน์ให้ใครต่อใครใหม่ได้

และความสะเทือนใจจากการเห็นเพื่อนหนุ่มร้องไห้ก็ให้อะไรกับหล่อนมากมาย เหมือนเห็นสังข์จะเกี่ยวกับชีวิตถ่องแท้ขึ้น ที่ผ่านมามีชีวิตหล่อนเรียบง่ายและสัมผัสแต่สีขาวสะอาดในบ้าน แม้ทราบดีว่านอกบ้านเต็มไปด้วยความเปรอะเปื้อนเลอะเทอะก็ไม่เคยโคจรไปแตะต้อง เพิ่งครั้งนี้ที่ได้ใกล้ชิดกับความกระดำกระด่างเข้าอย่างจัง และขณะเลมิได้เห็นเพียงความด่างดำในการกระทำของผู้อื่นถ่ายเดียว แต่ยังพลอยเห็นความด่างดำในจิตใจของตนเองอย่างชัดเจนอีกด้วย

พยายามนึกทบทวนคำแนะนำช่วงท้ายๆ ของอุปการะที่มีให้กับจงฤกษ์ แล้วความทรงจำก็ค่อยๆ ผุดขึ้นเป็นลำดับ

“ก่อนอื่น สำหรับกรณีของคนตาย ถ้าอยากจะทำบุญให้คนตาย ก็ให้ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือครอบครัวของเขา เพราะเมื่อขาดผู้นำ ครอบครัวของเขาก็ยิ่งลำบากเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าจากฐานะการเงินที่กำลังเข้าตาจนอยู่แล้ว”

จงถุกษ์นั่งซึม ค่อยๆ ยกมือปิดหน้าเพื่อไม่ให้เพื่อนสาวเห็นว่าเขากำลังอยากร้องไห้ขึ้นมาอีก เป็นนานกว่าจะทำใจได้และลดมือลงกล่าวเสียงต่ำ

“เราช่วยพวกเขาแน่” เว้นวรรคชั่วคราว ก่อนเผยความในใจด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ “แต่เราคงฝันร้ายไปทั้งชีวิต ถ้านี่กว่าอาจมีอย่างนี้อีกหลายรายในหลายประเทศ เพียงแต่เราไม่รู้ไม่เห็นเท่านั้น”

“ก็หวังว่าจะไม่มีเรื่องร้ายแรงขนาดนี้กับใครคนอื่นอีก” ฉะเลพยายามปลอบโยนสุดความสามารถโดยไม่ถึงกับต้องฝืนใจตนเอง “ไวรัสที่ทำลายล้างทุกไฟล์ หรือกระทั่งทำลายฮาร์ดดิสก์ทั้งทั้งลูกยังเคยมีมาแล้ว อันนั้นคนคงทุกข์สาหัสกว่าที่โดนโทรจันของเรามากนัก”

คำปลอบของหล่อนหาได้ช่วยแต่อย่างใด เพราะบัดนี้เขาเปลี่ยนจากคนไม่เคยแยแสความเดือดร้อนของผู้อื่นมาอาทรร้อนใจแทนใครต่อใครอย่างรุนแรงราวเกิดขึ้นกับตนเอง

“เพิ่งเห็นจริงๆ ว่าเรามันชาติชั่วยังไง เราไม่น่าเกิดมาเลย!”

จงถุกษ์พูดอย่างโกรธตัวเองจัด ฉะเลเห็นใบหน้าเคร่งเครียดที่แสดงถึงความอัดอั้นตันใจสุดขีดของเพื่อนหนุ่มแล้วนึกพรั่นขึ้นมาวูบหนึ่ง แม้เขาเป็นเพียงวัยรุ่นร่างสันทัด แต่ก็มีพลังใหญ่ทะมึนมีดน่าขนลุกอย่างประหลาด โดยเฉพาะยามทุกข์หนัก

“เธอไม่ใช่คนเลว...” หางเสียงฉะเลติดสั่นเล็กน้อย “หมออุปการะยังบอกใจ ซัดความแรงของเจตนาเธอมันแค่ล้อเล่นแบบเด็กวัยรุ่นที่รู้ทำไม่ถึงการณ์ ไม่ใช่เจตนาที่ห้ำหั่นใครแบบฆาตกร ทราเยเองมองถุกษ์เป็นคนเย็นชามาตลอด ยังฝิดคาคด้วยซ้ำที่เห็นเธอร้องไห้สำนึกผิดได้ขนาดนี้ เชื่อเถอะว่าถ้าสำนึกผิดอย่างแท้จริงในด้านไหน ก็แปลว่าเธอกำลังเป็นคนดีขึ้นในด้านนั้นแล้ว”

คราวนี้น้ำเสียงรินเย็นของฉะเลล่อมเพื่อนหนุ่มให้คิดตามได้ จึงช่วยลดแรงดันในอกของเขาลงได้บ้าง จงถุกษ์เหลือบตามองเพื่อนสาวด้วยแววขอบคุณ

“เราคงอยากฆ่าตัวตายถ้าทราเยเกลียดเรา”

คำพูดราบเรียบที่สะท้อนออกมาจากความคิดอย่างนั้นจริงๆ ทำให้ฉะเลเย็นสันหลังหน่อยๆ

“ไม่เอาว่า ทราเยจะเกลียดถุกษ์ทำไมกัน” แล้วหล่อนก็หาคำพูดสนับสนุนให้เขาเชื่อสนิท “ยอมรับว่าวูบแรกมีความโกรธบ้างตอนรู้ว่าเธอเป็นแฮกเกอร์ที่เคยทำให้ทราเยเจ็บลึกมาก่อน แต่ต่อมาก็นึกได้ว่าเป็นกรรมเก่าของทราเยเหมือนกัน หมออุปการะบอกว่าทราเยตกเป็นเหยื่อครั้งนี้ก็เพราะเคยวางยาเบื่อสัตว์เลี้ยงเพื่อให้มันพ้นทรมานจากโรคเรื้อรัง ทราเยจึงรับผลอันสมควรกับกรรมที่ก่อแล้ว ถุกษ์เป็นแค่เครื่องมือปลดปล่อยทราเยจากบ่วงกรรมอย่างเด็ดขาด เพราะวันที่ไปพบหมออุปการะเป็นครั้งแรก ก็ได้รับการยืนยันว่าถ้าวางความพยาบาทเสียได้ จะถือเป็นการสิ้นสุดเวรภัยชุดนี้แล้วอย่างเด็ดขาด”

สีหน้าของจงถุกษ์ค่อยๆ แหม่มขึ้นขึ้น

“แล้ว... ทราเยเห็นเราก่อนอาชญากรรม เห็นเราไม่น่าคบสนิทบ้างหรือเปล่า? สารภาพตามตรงนะ เราเกลียดพ่อหมอไปมากมายก็เพราะกลัวทราเยจะเห็นเราเป็นคนเลว เป็นหัวขโมยที่ควรตีตัวออกห่าง”

ณชะเลปั้นหน้าขริม เข้าใจความคิดของเพื่อนหนุ่มมากขึ้น เขาหลงหล่อน เห็นหล่อนเป็นแม่พระผู้มีจิตใจ สะอาดบริสุทธิ์ ซึ่งก็ดีแล้ว หล่อนจะถืออำนาจแสดงบทนั้นด้วยเจตนาให้เรื่องลงเอยเป็นกุศลของทุกฝ่าย รวมทั้งตัวหล่อนเอง

“ถ้าต้องการซื้อใจทราย ไม่ให้ทรายเห็นถูกยักเป็นหัวขโมย เธอก็ต้องทำในทางตรงข้ามกับการเป็นหัวขโมยซิ... คินเงินให้เจ้าของไปเสีย!”

เด็กหนุ่มทำหน้าคล้ายถูกบังคับให้ชิมข้าวบูด

“โธ่! ทราย... เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเอาเงินใครมาบ้าง เราเห็นแต่รายละเอียดทางเทคนิคตัวเลข คือต้องรู้ว่ามีการคำนวณ ดอกเบี้ยเมื่อไหร่ และจะสร้างท่อถ่ายน้ำที่เอ่อขึ้นมาใหม่ให้หักเหไปเก็บไว้ที่ปลายทางอื่นได้อย่างไร นั่นเป็นทั้งหมดที่สำคัญ เรื่องซื้อแห่เจ้าของบัญชีนี้ไม่มีความหมายกับงานของเราเลย”

“แปลว่ายังไงก็ไม่มีทางคืนเจ้าของ?”

“อืม... ตอนทำเราไม่ได้ตั้งใจจะคืนนี่!”

เด็กสาวยกขาไขว่ห้าง เซ็ดคางนิดๆ ในท่าไคร้ตรง

“แล้วเธอไปเบิกเงินจากสวีสมาได้ยังไง เขาไม่ไถ่ถามที่มาที่ไปหรือ? หน้าอ่อนแก่นี่มีเงินยิ่งกว่าพระเอกหนังเรื่อง ชุมทรัพย์สุดขอบฟ้า”

“บางธนาคารนะ แค่มอกรหัสก็เอาเงินฝากมาได้แล้ว ไม่มีการตรวจชื่อ ไม่มีการถามหาหลักฐานยืนยันอื่น และเราก็ให้แม่เป็นคนจัดการ โอนเข้าบัญชีที่เมืองไทย ไม่ต้องปรากฏตัวเอง ตามไปด้วยเพื่อคอยบอกรับเท่านั้น”

“ธนาคารโจรหรือนั่น?”

“ก็... ธนาคารที่ยอมรับความจริงว่าโลกนี้ต้องมีอาชญากรนะ”

“อ้อ! ยอมรับแล้วหรือว่าตัวเองก็เป็นหนึ่งในอาชญากร!”

จงถุกยักก้มหน้าสลด

“ไม่มีใครไม่รู้หรอกว่าตัวเองทำอะไรลงไป เพียงแต่เรารู้จักตัวเองดี ขอแค่ครั้งเดียวเพื่อหลักประกันชีวิตแล้วจะไม่ทำอีก อย่างนี้ทรายถือว่าเราเป็นอาชญากรโดยอาชีพ หรือเป็นอาชญากรโดยสันดานได้หรือ?”

“เริ่มขึ้นมาก็คิดกันอย่างนี้แหละ ไม่มีใครรู้หรอกว่ายอมเหยียบบันไดอบายชั้นหนึ่ง อบายจะขึ้นบันไดชั้นที่สองมาให้ทันที และจะฝันเท้าไม่ให้เหยียบลงต่ำต่อได้ยากขึ้นเรื่อยๆ !”

“งั้นทรายก็ช่วยจุดเราขึ้นมา เราสัญญาว่าจะยอมฟังทรายทุกคำ”

ณชะเลผินหน้าไปอีกทาง คำพูดเพียงเท่านั้นของเขาเท่ากับการยกอำนาจเหนือเงินพันล้านให้แก่หล่อนอย่างสมบูรณ์ และหล่อนก็รู้สึกคล้ายกลายเป็นนางพญาในบัดดล!

“ที่เธอมีอยู่ ถ้าคิดเป็นเงินไทยเป็นทั้งหมดเท่าไร?”

“ราวๆ พันหกหรือพันเจ็ดมั้ง ความจริงถ้าเรากล้าใช้เทคนิควิธีที่บ้าบิ่นหน่อยก็อาจมีเป็นหมื่นแล้วด้วยซ้ำ นี่เรามากน้อย เลือกริธีที่ไม่สามารถจับสังเกตอย่างสิ้นเชิง เลยได้มาแค่นี้”

คำว่า ‘หมื่น’ ที่ผ่านปากริมฝีปากของถุกยักฟังดูแสนธรรมดา แต่ถึงกับทำเอาณชะเลรู้สึกซ่าๆ บริเวณหนังศีรษะลงมาถึงต้นคอ

“สงสัยจริงๆ เธอผ่านระบบตรวจสอบข้อผิดพลาดทางการคำนวณมาได้ยังไง”

“ถ้ามีความผิดพลาดที่ระบบตรวจสอบตัวเอง เรื่องก็ไม่น่าสงสัยหรอก”

“เธอต้องเข้าใจทั้งระบบบัญชี ระบบฐานข้อมูล และระบบสื่อสารอย่างละเอียดเหลือเชื่อจริงๆ แลผมไม่ใช่ด้วยวิธีศึกษาเอาตรงๆ จากคู่มือ แต่ใช้วิธีแกะรหัสสัญญาณควาเทียมเสียด้วย!”

“เราถึงต้องเสียเวลาไปหลายปีไป ที่แรกมันเป็นแค่งานอดิเรก แต่พอเรากล้าถูกที่จุดเริ่มต้น และหาวิธีสร้างโมเดลทางคณิตศาสตร์ใหม่ๆ ขึ้นมาเป็นเครื่องทุ่นแรงช่วยรวมข้อมูลให้เป็นกลุ่มก้อนได้ คล้ายเดินเก็บชิ้นส่วนจิ๊กซอว์นับแสนชิ้นที่ตกกระจายเรียรดบนพื้นให้ต่อดิดเป็นภาพรวมสำเร็จ เราก็รู้ว่าการอดิเรกนี้จะทำให้เราสบายไปทั้งชาติโดยไม่จำเป็นต้องทำงานประจำด้วยซ้ำ!”

เด็กสาวเม้มปากเล็กน้อย มือสั้นขึ้นมาหน่อยๆ เมื่อตระหนักว่ากำลังนั่งอยู่ต่อหน้าอัจฉริยะที่อาจมีไอคิวสูงเทียมเมฆ แต่ก็พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ให้จ้องถูกจับได้ว่าหล่อนกลัวเขา

“สบายอย่างมากก็ชาติเดียว แต่ที่แน่คือความสำเร็จนี้จะพาณิชยเฟื่องถึงทรัพย์สินสมบัติผู้อื่นที่เธอไม่มีสิทธิชอบธรรม เกิดใหม่เธอต้องลำบากเพราะนิสัยชนิดนี้แน่”

“ลำบากยังไง?”

“ถูกษ์... ไม่เห็นหรือว่าเธอเลือกเส้นทางโจร? เธอเคยเห็นโจรที่ไหนสบายบ้าง?”

“เห็นซี่! เกลื่อนสภาลุย ลอยหน้าลอยตาออกทีวีกันอย่างมีเกียรติด้วย!”

ฉะเลาะพริบตาสองสามทีก่อนรีบเปลี่ยนเรื่อง

“เธอคัดกรอการคำนวณดอกเบี้ยรายปีหรือ?”

“ก็งั้น”

“แล้วได้ขุมทรัพย์นี้มาเมื่อไหร่ นานหรือยัง?”

“เพิ่งไม่กี่เดือนนี่เอง”

“โอ! ท่านเศรษฐีใหม่ เพิ่งรวยมาหยกๆ ยังไม่เคยไปถอนเงินใช้เลย?”

“ก็เพิ่งเกิดเหตุด่วนขึ้นมาพอดีเมื่ออาทิตย์ก่อน”

“ที่ว่าแม่เธอคิดหนีพนันอะไรนั่น?”

“ใช่! นอกจากนั้นยังมีส่วนแถมที่จะมาทำให้ครอบครัวเราอยู่สบายขึ้นกว่าเดิมมากด้วย!”

“เอาล่ะ...” ฉะเลเอานิ้วเคาะโต๊ะเบาๆ และทำเสียงเหมือนผู้ใหญ่ “ตอนนี้เธอมีหนีบาปอยู่ในมือประมาณพันเจ็ดร้อยล้านหน่วย เรามาคิดกันดีกว่าว่าทำยังไงเธอจะไม่ต้องชดใช้คืนด้วยความทุกข์ขนาดพันเจ็ดร้อยล้านหน่วย... หรือว่านั่น!”

คำพูดของหล่อนพลิกมุมมองทั้งของเขาและของหล่อนเอง มีแต่โจรมองว่าสิ่งที่ขโมยมาคือจำนวนเงินซึ่งสามารถเอาไปจับจ่ายใช้สอย จะมีทรชนรายใดบ้างมองมันเป็นหนีบาปที่ต้องชดใช้คืนด้วยอัตราส่วนทุกข์ปริมาณเท่าเทียมกัน?

“เราจะใช้ชีวิตที่เหลือให้ดี ทำตัวเป็นประโยชน์ต่อสังคม”

“แกนั่นไม่พอหรอก” เด็กสาวสวนคำ “ถึงตอนนี้เธอเป็นจอมโจรพันล้านไปแล้ว ยังไงก็ย้อนกลับไปเป็นนายจ้องถูกษ์มือสะอาดไม่ได้แล้ว ทางเดียวที่จะปรับสถานภาพให้ดีขึ้นก็คือต้องเลียนแบบโรบินฮู้ดที่ปล้นคนรวยไปช่วยคนจน”

หัวคิวของถูกษ์ขมวดแทบชนกัน

“จะให้เรabriจาคเพื่อการกุศลหรือ?”

“เราเชื่อว่าฤกษ์ทำได้ดีกว่านั้น ผู้คนจะต้องได้ประโยชน์จากตัวเธอและเงินของเธออย่างไม่มีใครประมาณถูก”

ฉะเลียมกำพุดทิ้งท้ายของหมอลูกอุปการะมา ฝ่ายของฤกษ์ฟังแล้วได้แต่พยักหน้าซึ่มๆ ระหว่างมีเงินพันล้านไว้ใช้ตามใจไปจนชั่วชีวิตก็มีผู้หญิงคนนี้เป็นหุ้นส่วนไปจนชั่ววันจันทร์ เขาเลือกอย่างหลัง และเพื่อให้ตัวเองเลือกได้ ก่อนอื่นคงต้องเลือกสิ่งที่หล่อนเลือกเป็นอันดับแรก

“ทำยังไงล่ะ?”

“นั่นแหละคำถามที่เราต้องช่วยกันหาคำตอบ!”

ตั้งแต่พบหน้าและเดินเคียงกันมา เสียงพูดจ้อๆ ของอเวราก็คล้ายสายลมที่ผ่านไปเฉยๆ พฤษ์หนึ่งท้อและเหมือนคนถูกสะกดจิตให้เหม่อลอยอยู่ในโลกส่วนตัว ไม่มีรูปและเสียงของใครอื่นล่วงล้ำเข้ามาในหัวได้ไปชั่วขณะ

กระทั่งมานั่งทานข้าวในสวนอาหารชั้นบนสุดของห้าง พฤษ์ยังคงทำตัวคล้ายผีดิบอยู่อย่างนั้น ฝ่ายอเวราก็เล่าอะไรต่ออะไรให้เขาฟังโดยทันไม่สังเกตปฏิกิริยาผิดปกติของแฟนหนุ่ม เนื่องจากอยู่ในอารมณ์ที่กำลังอยากให้เขาเป็นฝ่ายรับฟังพอดี

สำหรับพฤษ์ หากจะมีอเวราในความรับรู้อยู่บ้าง ก็คงเป็นตอนที่เหลือบแลมามองหน้าหล่อนแล้วเฝ้าถามตัวเองว่าทำไมคนอย่างเขาถึงมีแฟนสวยน้อยกว่าคู่ควงของคนอย่างจ้องฤกษ์ มันเป็นไปได้ยังไงกัน? เพื่อนของเขาคือ ไอ้บ๊อที่ไม่เห็นเคยมีสาวคนไหนสมควรใจเป็นแฟนสักราย อยู่ๆ พฤษ์จะมีใครเป็นรายแรกก็เข้าขั้นเห็นแล้วแทบใช้ขี้นปานนี้

ว่าตามจริงจ้องฤกษ์ก็ไม่ถึงกับหน้าตาเลวร้ายอะไรนัก พอไปวัดไปวาได้อยู่หรือก แต่ถ้าเทียบกับเขา เจ้าเพื่อนขานนี้คงเปรียบเหมือนลูกกรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่น่าจะมีสิทธิ์คู่ควรเอาเลยกับการได้ควงเธอคนนั้น

ความที่รู้จักผู้หญิงมากทำให้นึกว่าเห็นคนสวยคนน่ารักมาทุกแบบ แต่จริงๆ ยัง... ยังมีความสวยความน่ารักแบบที่เขาไม่เคยเจอ เหมือนเขาเพิ่งตื่นขึ้นรับรู้บางส่วน โค้งมนแห่งเรือนร่างสาวน้อยบางนางอาจบันดาลให้นึกถึงรักแท้ที่เป็นนิรันดร์ รวมทั้งชวนให้รู้สึกว่าคุณหญิงทั้งโลกที่เหลือกกลายเป็นตุ๊กตาราคาคกไปเสียทั้งหมด

เคยพูดพล่อยบ่อยๆ ว่าใครต่อใครคงเคยเป็นเนื้อคู่ของตนมา ทั้งที่ไม่เคยเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดและบุญเพสันนิวาสนักนิดเดียว แต่ตอนนี้ใครมาพูดเรื่องรักแรกพบหรือรักแท้ข้ามภพข้ามชาติ เขาจะเชื่อออกมาจากหัวใจทั้งดวง ไม่เห็นเป็นเรื่องตลกเหลวไหลอีกต่อไป

คืนหนึ่งเคยหัวเราะเยาะจ้องฤกษ์ จำได้นัดว่าครั้งนั้นเพื่อนหนุ่มละเมอเพื่อพกลึงไบหน้าที่ก่อจินตนาการและขอให้เขาสอนวิธีจีบผู้หญิง เขาเคยนึกอยากเห็นอย่างแรง อยากดูซิว่าหน้าตาผู้หญิงคนแรกของเธอจะเป็นอย่างไร กะว่าคงมีความน่ารักน่าเอ็นดูอยู่บ้าง เพื่อนผู้ส่อเค้าจะเป็นโสดตลอดชีวิตของเขาถึงได้หลงนัก แต่การณ์กลับกลายเป็นว่าไม่ใช่แก่น่ารักน่าเอ็นดูเท่า่นั้น ความสวยหวานถึงกับหยุดความคิดของเขาให้แช่แข็งอยู่กับเจ้าหล่อนได้อย่างสนิททีเดียว

“ต่อว่าดีไหม?”

ประโยคคำถามที่ยิ่งซ้ำมาอีกรอบปลุกพฤษ์ให้ตื่นจากฝันทั้งลึมตา เขากะพริบตาปริบๆ โสดประสาทเริ่มกลับทำงานอีกครั้ง แต่ในหัวยังว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิง

“ขอโทษที พี่เค้าถามว่าอะไรนะ? ผมกำลังฝันถึงวันที่เราจะได้วิ่งเล่นกันแถวชายหาดชะอำเป็นจริงเป็นจังมากไปหน่อย”

โกหกอย่างคนชำนาญการลื่นไหลฉับพลันทันสถานการณ์ เขาภูมิใจเสมอที่จะโอ้อวดในหมู่เพื่อนชายด้วยกัน ว่าสันดานกะล่อนนี้สืบสายมาจากพ่อของเขาเอง

หญิงสาวฟังคำแก้ตัวของแฟนหนุ่มแล้วเชื่อสนิท จึงหัวเราะเบาๆ ด้วยอารมณ์รื่น

“อยากไปเที่ยวทะเลหรือ?”

“อยากซี”

“แค่ก็อยาก งั้นอาทิตย์หน้าไปเที่ยวกัน ไปค้างที่ชะอำสักคืน”

“ได้...”

พอจะต้องเอาจริง พุทหัสก็ตอบไม่เต็มเสียงนัก เหมือนมีสิ่งที่อยากทำมากกว่านั้นอยู่ในใจ ทว่านั่นยังไม่ถึงกับเป็นพิรุณซ์ทำให้หญิงสาวจับสังเกต

“ไปกันเช้าวันเสาร์นะ”

“แล้วแต่พี่เค้าสะดวก”

อเวราเอามือเท้ากาง ใช้นิ้วโป้งออกอ้อนอู้อี้

“บอกแล้วไง ไม่ต้องเรียกพี่แล้ว”

พุทหัสยิ้มเหย

“ก็เรียกมั่งไม่เรียกมั่ง บางที่ยังติดแบบเดิมอยู่นะ”

“ต่อยังไม่ได้ตอบคำถามเค้าเลย จะดีไหมถ้าเค้าไปเช่าห้องอยู่ใกล้ที่ทำงาน”

เด็กหนุ่มเลิกคิ้วสูง เห็นภาพในอนาคตล่องหน้าเป็นฉากๆ

“ก็ดีสิ แล้วพี่เค้าจะย้ายออกจากบ้านเลขหรือเปล่า?”

“ไม่หรอก บางวันหรือเสาร์อาทิตย์คงกลับบ้าน วันธรรมดาเค้าอยากเลียรถติด แล้วก็... จะได้มีที่ทางเป็นส่วนตัว”

อเวราหรือตาอมยิ้มเป็นนัยรู้กัน พุทหัสเห็นแล้วฝืนยิ้ม แต่รู้สึกว่างเปล่าเป็นยิ้มเหยชอบกล

“ผมก็อยากอยู่หอพักจะแย่ ก็เกียจเดินทางเหมือนกัน แต่พ่อแม่ไม่ให้เนี่ยสิ”

รอยยิ้มของอเวราลดลงเล็กน้อย ชิดจำกัดของเขามักปรากฏชัดตอนคำว่า ‘พ่อแม่’ ดังออกมาจากปากเสมอ ช่องว่างที่ทำให้เรื่องระหว่างหล่อนกับเขาเป็นไปไม่ได้นั้นหาใช่ความต่างระหว่างวัย แต่เป็นภาวะการแบมือขอสตาจค์ของเขา การเป็นผู้ไร้ความสามารถตัดสินใจด้วยตนเองของพุทหัสทำให้หล่อนรู้สึกว่าการกำลังขู่อยู่กับเด็ก และถามตัวเองเสมอว่าทำไมไม่ลองอย่างนี้ นี่หล่อนกำลังทำอะไรอยู่?

ทว่าอเวราก็จำการตัดสินใจของตนเองได้ หล่อนโอนอ่อนผ่อนตาม ยอมเป็นแฟนพุทหัสเพราะคำเดียวของเขา ถึงแม้จะยังไม่มีปัญญาเลี้ยงดูหล่อน แต่เขาก็จะดูแลไม่ให้หล่อนต้องร้องไห้อยู่คนเดียว...

จะแปลกอะไรหากมีเขาเพียงช่วงเวลาสั้นๆ เดือนหน้าเขาอาจเจอใครใหม่ อีกครึ่งปีหล่อนอาจเจอตัวจริง เมื่อนั้นก็แค่โบกมือลาจากกันด้วยดี ระหว่างนี้ก็มีความสุขกัน กินข้าวด้วยกัน ไปดูหนังฟังเพลงด้วยกัน ดบท้ายด้วยการปิดห้องหอบหิ้วกันขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น หล่อนถวิลหาสิ่งเหล่านี้ และปัจจุบันเขาก็เป็นคนนั้นให้หล่อนได้มิใช่หรือ?

และเมื่อตัดสินใจเดินทางมาชีวิตตานี้ไปแล้ว ก็ต้องคิดวางแผนต่อว่าจะทำอย่างไรให้หลังตัว หล่อนควรไปอยู่ข้างนอกเพื่อเฝ้าจากสายตาผู้ใกล้ชิด ทั้งคนในครอบครัวและเพื่อนบ้านทั้งหลาย วันหน้าถ้าเจอใครที่เป็นตัวจริงค่อยว่ากันอีกที

“ต่อจะมาล้างกับพี่สักอาทิตย์ละสองสามคืนได้ไหม?” ถามเขาดตรงๆ แบบคนที่รู้ว่าอยากเอาอะไรให้ตัวเอง และไม่จำเป็นต้องอายกันอีกต่อไป “เขอน่าจะเคยออกมาล้างหอพักเพื่อนนี่นะ พ่อแม่คงไม่ว่าหรอก”

พฤษัยยกมือเกาต้นคอ

“ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่แหม... เกรงใจจัง ค่าห้องผมควรช่วยออกมั่ง”

“เรื่องนั้นช่างเถอะ พี่จัดการเองได้ทั้งหมดโดยไม่เดือดร้อน”

อเวราพูดแบบคิดไว้ก่อนแล้ว พอพูดจบก็รู้สึกว่ามันเล่นเกมชีวิตได้เก่งขึ้น รู้จักบริหารจัดการอะไรๆ ให้ลงตัวได้มากขึ้น และที่สำคัญคือทำใจได้ดีขึ้น ก็แคบปิดหูปิดตาไม่ต้องไปคาดหวังว่าพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร วันนี้ขอจบโดยสุขใส่ตัวให้สาแก่ใจ ในฐานะของผู้เป็นนายตนเองเท่านั้นพอ!

ตอนที่ ๑๘ หายนะ

คืนนั้นพฤษัยแน่ใจว่าตนเองเป็นเอามาก เขานอนพลิกไปพลิกมากระสับกระส่าย ทำอย่างไรก็ไม่อาจลืมดวงหน้าบาดตาบาดใจของสาวน้อยคนนั้นได้ ที่ทำให้รู้สึกแย่กว่าอะไรคือต้องยอมรับความจริงว่าเขคนั้นเดินควงกับเจ้าเพื่อนยากที่เขาสอนจับหญิงมาจับมือ

ทำไมปล่อยให้ลูกศิษย์มีดีกว่าครูไปได้วะเนี่ย?

เหนือสิ่งอื่นใด ใจกระโดดโลดเต้นเป็นจังหวะประหลาดอย่างไม่เคยมีมาก่อน คือเฝ้าขำคิดขำนึกว่าคนนี่เองเนื้อคู่ของเขา เขาพบแล้ว เธอเป็นตัวจริง ไม่มีหญิงอื่นใดที่น่าปรารถนาไปกว่านี้อีก พฤษัยรู้สึกถึงแรงดึงดูดมหาศาล ความรู้สึกหนักแน่นเป็นจริงเป็นจัง บุกเพสตันนิवासคูมีตัวตนชัดเจนเสียดจรรยาความรักความหลงหญิงอื่นกลายเป็นแค่ความฝันขมขมัวสลัวราง

เคยแต่เห็นขำมาให้สาว ๆ งมฉายหัวปักหัวปำเชื่อว่าเขาคือเนื้อคู่แต่ปางก่อน โฉนจึงพลาดท่ามาโดนเองเข้าได้ แม้พยายามบอกตนเองแล้วๆ เถ่าๆ ว่านี่คืออุปาทาน นี่คือการคิดไปเอง นี่คือความเหลวไหลหลอกลวงของใจมนุษย์ ส่วนลึกก็ค้านมาอย่างแรง ถ้าแต่อุปาทานทำไมมันหน้ามืดและจุกเสียดแน่นอกเหมือนจะขาดใจตายปานนี้? ไม่เคยเลยที่เพิ่งเจอครั้งแรกก็หึงหวงปวดแสบปวดร้อนราวกับไฟลุกท่วมตัว เพียงเมื่อเห็นเจ้าหล่อนเดินอยู่กับใครอื่น

กัศริมีฝีปากแน่น ต้องทำอะไรสักอย่างก่อนจะวายปราณด้วยแรงเสนาหาเกินประมาณนั้น

“ฮัลโหล ฤกษ์หรือ?”

“เออ...” เสียงงัวเงียตอบกลับมาด้วยความขุ่นเคือง “เป็นบ้าอะไร โทร.มาปานนี้ หมาที่ไหนถูกรถทับรี?”

พฤษัยหัวเราะ ค่อยคลายอาการเสียดแน่นลงบ้าง

“ฮะๆ โทษที ภูนี่กว่ามึงยังไม่นอน”

“มีอะไรด่วนหรือเปล่า? ไว้พรุ่งนี้ค่อยคุยกันได้ไหม? ภูเพ็ลลีย”

“เฮ้ย! คุยกันหน่อยน่า แบบว่าเมื่อก็เพิ่งเข้าเน็ตเจอรูป น่าจะเป็นคนเดียวกับเด็กที่มึงคงไปเดินห้างวันนี้”

พฤษัยไม่นึกเลยว่าคำพูดป้อนน้ำเป็นตานั้นจะบังเอิญเป็นหมัดสุดท้ายที่หนักหน่วงยิ่ง เพราะสัมผัสได้ชัดว่าจอกฤกษ์ตา

ตื่นทันที

“หา! จริงหรือ... ที่ไหนวะ?”

“ไม่รู้นะ ปิดเครื่องไปแล้ว นี่กำลังจะเตรียมนอน แบบว่าเป็นลิงก์ของลิงก์ที่ฟอร์เวิร์ดมาทางเมลนะ”

“ช่วยเปิดเครื่องอีกทีได้ไหม? บอกให้กูรู้หน่อย”

“เอ๊ะ! สำคัญยังไงนักหนาหรือ?”

“เขาเพิ่งถูกแก๊งมานะ สงสัยจะมีหลงเหลือหรือแพร่กระจายไปไหนต่อไหน”

พฤษชัยยิ้มพล่ เมื่อตระหนักว่า मुखของตนกลายเป็นลูกพลุกที่ปลุกเร้าให้จงถุกษักระตือรือร้นเต็มพิักัด

“มีงเคยบอกชื่อเด็กมีงมาทีหนึ่ง อะไรนะ? กูลืมแล้ว”

“ทราย”

“เออ! ไซ้ๆ! ไซ้ได้นี้หว่า ชื่อจริงชื่ออะไร?”

“จะชักไปทำไม?”

“โห! มีเม้มด้วยเพื่อนเรา ทำทางหวงนำดู เด็กคนแรกก็อย่างนี้แหละ” แล้วพฤษชัยก็สร้างเรื่องขึ้นในหัวอย่างรวดเร็ว
“คือกว่ากูคุ้นๆ นะ ดูเหมือนเคยเป็นเด็กเพื่อนกูมาก่อน”

พฤษชัยปากเต็มคำโดยไม่มีความละอายใดๆ แม้แต่น้อย เรื่องตอลดตอแหลลัับปลัันทันสถานการณ์นั้นซ้ำของมา
นานปีอยู่แล้ว

“งั้นหรือ?”

พฤษชัยสัมผัสได้ทีเดียวว่าจงถุกษัเสียวแปลบไปทั้งหัวใจ ยิ้มสะใจที่ได้ลงโทษคนมีหญิงสวยเกินหน้าเกินตาเพื่อน
ไอ้เจ้านี้ไม่เคยมีแฟน หัวใจเวอร์จิ้นจึงเต็มไปด้วยจุดอ่อน โคนกระแทกตรงไหนก็เป็ได้หมด

“กูไม่แน่ใจนะ บอกแล้วว่าแก่คุ้นๆ ” เพื่อนจอมโหดวางหมากอย่างมีชั้นเชิง “แต่ถ้าไซ้ก็...”

ทิ้งทางเสียวอย่างรู้ว่าจงถุกษัจะต้องกระวนกระวายราวไฟเผา

“ถ้าไซ้ก็ทำไม?”

“ช่างเถอะ” ทำเสียงปลงๆ แล้วทำทีเปลี่ยนเรื่อง “มีงไม่อยู่เสียวอาทิตย์หนึ่ง รู้ใหม่ว่า...”

“ต่อย!” จงถุกษัทำเสียงเข้มก่อนเพื่อนจะทันจบประโยค “บอกกูมา ถ้าไซ้คนที่เป็แฟนเก่าเพื่อนมีงแล้วทำไม?”

“เออ... ก็... เอ็งี้ เพื่อความซัวร์ กูจะได้ไม่ต้องพุดพล่อยๆ เขามีพี่สาวหรือน้องสาวอยู่คนหนึ่งไซ้ไหม?”

เหวี่ยงแหสังเดชแต่ดินถูกเผงอีกคร้ง

“ไซ้! ทรายมีพี่สาวคนหนึ่ง... คราวนี้มีงบอกกูได้แล้วว่าเรื่องเป็ยังงั”

“เฮ้ย! อาจจะบังเอิญก็ได้ ไครๆ มันก็มีพี่สาวน้องสาวกันทั้งนั้นแหละ เองี้ดีกว่า ถ้าอยากให้ซัวร์นัดสองสาวเล่น
แบดกันชีวะ ดูซัดๆ จะได้รู้แน่ๆ ”

จงถุกษัเริ่มคลายกังวล เขาไม่เชอขนาดตามคนเจ้าเล่ห์ไม่ทัน

“ไอ้เลว!” อัดเพื่อนด้วยเสียงหนักๆ “มีงจะพุดตรงไปตรงมาไม่ได้หรืองั ก็แค่ถามว่ามีพี่สาวน้องสาวเพื่อให้มีสิ
ใหม่ เท่านั้นี่ก็หมดเรื่องแล้ว ต้องอ้อมค้อมไม่เข้าทำอยู่ได้”

พฤษชัยหน้าชา รู้สึกบ้อท่าเหลือประมาณที่ล่อระดับชาติอย่างเขาต้องเสียวฟอร์ม ต้องเป็ฝ่ายร้องขอ นายกระจอก
อย่างจงถุกษัช่วยจัดหาผู้หญิงให้ แต่แล้วก็ขบพินกลักลั่นความขมขื่นลงอก ธิบาคำพุดแก้หน้า

“กูไม่มีฟอร์มกะมีงหรือก เขาเรียกอารัมภบท”

“เออ! อาร์มภทได้บัคชบจริงๆ เกือบทำให้ผู้หญิงเขาเสียหาย... ว่าแต่เรื่องรูปที่เจอในเน็ตนั้นจะจริงหรือเปล่า? กูจะได้จัดการอะไรหน่อย”

“อ้อ! เป็นผู้จัดการส่วนตัวของเขาไปแล้ว น่าอิจฉาจัง”

พูดเล่นแต่ที่แท้กำลังริษยาตัวร้อนแทบมอดไหม้ ยิ่งคิดยิ่งเห็นความอยุติธรรมที่ชะตาฟ้าจองถูกษ์ไปพบโฉมงามนามว่าทรายก่อนเขา รู้สึกเหมือนตัวลีบเล็กและกระจอกลงอย่างน่าอศุเมื่อต้องมาริชยาเพื่อนผู้ไม่มีทางสู้เขาได้เลยในเรื่องรูปสมบัติ

“ถามจริงๆ ต่อ... มึงเห็นรูปเขาที่ไหนหรือเปล่า? กูจำเป็นต้องรู้ เพราะอาจมีคนแกล้งไม่เลิก”

“ก็แค่คล้ายๆ แต่รู้สึกว่าจะไม่ใช่หรอก” ตอบแบบกลบเกลื่อนแก้เก้อแล้วก็เปลี่ยนเป็นฝ่ายถามบ้าง “ว่าแต่ที่ผ่านมาเกิดอะไรขึ้นเกี่ยวกับรูปของทรายบนเน็ตหรือ?”

วินาทีที่ชื่อ ‘ทราย’ ผ่านปากออกไป พฤษหส์เสียพลบกลางอกรวกับ โคนใครแกล้งเอาหนามกุหลาบสวยหวานมาแทงแล้วลากเป็นทางยาว ไม่เข้าใจตัวเองจริงๆ นี่เขาเป็นอะไรไป?

“ก็...” จองถูกษ์เล่าเพราะเห็นว่าไม่ใช่เรื่องน่าปกปิด “มียายเบื่อกคนหนึ่งเกิดอยากลิ้มรสความเป็นดาว อยากให้หนุ่มๆ มารุมตอม เลยแอบถ่ายรูปทรายไปโพสต์บนเว็บติดลมดอทคอม แล้วสวมรอยว่าเป็นตัวเอง แถมพูดจาขี้หวานต่างนานา”

“มีเรื่องอย่างนี้ด้วย?” พฤษหส์สะกดความอายอยู่ครู่ก่อนเอ่ยขอ “มึงเก็บรูปชุดนั้นไว้มั้งหรือเปล่า ของกูคุณ้อยคี่”

พยายามพูดเสียงเรียบเหมือนขอกันดูตามธรรมเนียมดาววิสัยเพื่อนชายด้วยกัน แต่ด้วยเพราะใจไม่รู้สึกรรรมดา สำเนียงเสียงจึงออกหนีบๆ แบบกระดาก

จองถูกษ์หัวเราะหึหึ

“คราวก่อนกูขอรูปที่มึงแอบถ่ายหญิงมาดู มึงก็ขี้เหนียวเหลือเกิน ตากูมั่งละ เรื่องอะไรจะให้!”

“อ้าว! รูปพรรคั้นมันลับเฉพาะนี่โวย มาเปรียบเทียบกันได้ยังไง ของมึงแค่เห็นหน้าเห็นตาเฉยๆ ”

“อย่านึกว่ากูไม่รู้ มึงบั้งทรายอยู่ไซ้ไหนล่ะ?”

จามเอาตรงๆ แบบขวานผ่าซากเพราะไม่ใช่เรื่องแปลกที่ใครจะตกหลุมรักฉะเล และจองถูกษ์ก็ได้ที่ขี้แพะไล่เพื่อนผู้เคยถากถางเขาต่างๆ นานาในเรื่องความไม่เอาไหนเกี่ยวกับหญิง

“เออซีวะ!” พฤษหส์ช็อครับอย่างลูกผู้ชาย “ยอมรับแล้วจะว่าไง รูปนะ จะให้หรือไม่ให้?”

“ไม่ให้!”

พฤษหส์ถึงกับขมวดคิ้วด้วยความฉุนจัด แต่ก็ระงับอารมณ์ไว้ เค้นเสียงอาฆาตเล่นๆ

“จำไว้เลย เตี่ยกูแอบถ่ายเอาเองก็ได้ว้า...” แล้วเขาก็เบี่ยงประเด็น “ว่าแต่พี่สาวเขาเนะ มึงเคยเห็นหรือเปล่า?”

“เคยตอนไปบ้านทรายครั้งแรก” ถือโอกาสโอ้ไปในตัวว่าเข้าถึงบ้านนางมาแล้ว “มึงจะลองทาบจริงๆ เหรอะ?”

“สวยพอกันไหมล่ะ?”

จองถูกษ์ทบทวนจากความจำ คราวนั้นละเองฝนพี่สาวฉะเลกลับมาพร้อมพ่อแม่ แต่ก็ผ่านเขาเข้าบ้าน โดยที่เขาไม่ทันเห็นถนัดนัก จำได้แต่ครั้งยังเด็กที่เคยเห็นเดินคู่กับฉะเลบ้างประปราย ถือว่าทั้งสองเป็นพี่น้องที่ไม่คล้ายกันเท่าใด จึงตัดสินใจตอบแบบเลี้ยงๆ

“มึงชำนานุกว่ากู เพราะงั้นมึงต้องดูเอาเองถึงจะถูก”

“เฮ้อ! แค่เทียบกันว่าใครแจ่มกว่าใครต้องอาศัยความชำนาญด้วยอะ?”

“นางนี่ชอบกลางยา ภูไม้กล้าเอาสายตาตัวเองไปตัดสินแทนผู้ชำนาญการ”

พฤษหัตถ์อดหัวเราะไม่ได้กับคำพูดข้อนเกล็ดเหน็บแนมนั้น เพราะตนเคยสบประมาทอย่างเปิดเผยมาตลอดว่าจง
ฤกษ์อ่อนหัด ตาไม่ถึง แยกไม่ออกว่าชั้นไหนเป็นชั้นไหน

“กูยอมรับว่ามึงแน่ สาวคนแรกเปล่งประกายเสปตาซะจริงๆ ตอนนี้นำมีเลื่อนระดับจากไก่อ่อนเป็นไก่แจ้แล้ว
เพราะฉะนั้นคำตัดสินนับว่าเชื่อถือได้”

“ไก่จิ้ง ไก่แจ้ อะไร กูวาดลวดลายเข้าสู่เก่งกับใครเป็น ก็แค่โชคดีสบช่องเข้าถึงตัวง่ายหน่อยเพราะรู้จักกันมาแต่เด็ก
ไม่มันปานนี้คงหงายหน้ามองกระสวยอวกาศตาค้าง นอนไม่หลับกระสับกระส่าย”

พฤษหัตถ์สะดุ้งเหมือนเหยียบเศษแก้ว เพราะรู้ชัดว่าเพื่อนเกลี้ยงพูดแทงใจดำ

“โชคมีงดี ฝีมือมึงแน่”

กัดฟันชมเชยเสียงยานคางพลางคิดในใจว่าฝากไว้ก่อนเถอะมึง!

“เป็นความร่วมมือของฝ่ายหญิง ตบมือข้างเดียวไม่ดัง”

“เตือนๆ ไว้ก่อนนา...” พฤษหัตถ์หาช่องขู่แบบที่เล่นทีจริง “กูเห็นแวบๆ แต่รู้สึกว่กระแสดาคูณเธอเตะใจแรงพิลึก
เท่าที่เคยเจอมาเนี่ย ถ้าตาคูณแบบค้อมหวานสะกดให้ลืมไม่ลงได้อย่างนี้นะ รายไหนรายนั้น เบื้องหลังต้องมีความรู้เหตุผล
และความเอาแต่ใจตัวอย่างวาววอด เตรียมรับมือดีๆ เอะ ตอนคุณเธอ โวยขึ้นมาแล้วจะหนาว”

จงฤกษ์หัวเราะเยาะ

“ทรายนะเหอ! รู้เหตุผล เอาแต่ใจตัว? คำเดียวที่มึงพูดผิดนี่เผือกาพผู้เชี่ยวชาญหญิงของมึงได้เลยนะ โวย ฮึโร่! ฟัง
แล้วหมดศรัทธาวะ นึกว่ารู้จริงเรื่องหญิงขนาดไหน จะบอกให้ว่ากูเคยเห็นกับตา คนทำร้ายเขาก็คนต่อกันคน มีแต่อกัยไม่
ร้ายตอบเลยสักครั้ง”

พฤษหัตถ์สะดุ้ง ฟังออกว่าเพื่อนหนุ่มเห็นอะไรมากกว่าตนไปหลายก้าว จึงรีบเปลี่ยนเรื่อง หันมาคาดคั้นแทน

“เอาละ! สรุปรวมึงสัญญาจะพาสองสาวไปเล่นแบดกับพวกเรานะ”

“เขาไม่ชอบเล่นแบด”

“แล้วชอบเล่นอะไร?”

“เล่นกับหมา”

“ฮ้า!”

“พูดจริงๆ เขาเลี้ยงหมาน่ารักไว้ตัวนึง แกะออกมาลำบากมาก แต่เอาเถอะ เพื่อมึงกูจะลองพยายามชวน”

จงฤกษ์รู้แกล้งใจว่าตนก็อยากอวดแฟนสวยให้เพื่อนอิจฉาเล่นเหมือนกัน เป็นลูกไล่มานานาน เพิ่งขยับขึ้นเป็นต่อก็
คราวนี้

“ขอบใจโวย เสาร์หรืออาทิตย์นี้เลยเป็นไง?”

พฤษหัตถ์เร่งรีบด้วยประกายตามาตามหมายและเชื่อมั่นอยู่ในเงามืด นี่เขาโทร.หาเพื่อน โดยไม่เปิดไฟให้เกิดแสงสว่าง
ใดๆ เสียก่อนด้วยซ้ำ!

จงถุกษ์ยอมขาดเรียนอีกหนึ่งวัน เขาเดินทางไปรับโทรศัพท์มือถือที่ส่งซ่อมไว้เมื่ออาทิตย์ก่อน แต่ความจริงตั้งใจจะไปสืบถามข่าวคราวคนฆ่าตัวตายเป็นหลัก โดยเชื่อแน่ว่าต้องเป็นข่าวใหญ่สำหรับคนทั้งตึก

เริ่มถามจากคนในบริษัทมือถือก่อน หลายคนทราบว่ามีคน โศดตึกก็จริง แต่เหมือนจะไม่มีใครทราบเลยว่ามีผู้ตายชื่ออะไร มีเหตุจูงใจอันใด หรือแม้กระทั่งเป็นพนักงานของบริษัทไหนในอาคาร

เด็กหนุ่มปลงสังเวช เดี่ยวนี้การ โศดตึกตายจะเป็นเรื่องฮือฮาเพียงสองสามวัน ต่อจากนั้นทุกคนจะลืมเลือนและไม่พูดถึงอีก ไม่มีใครจดจำหรืออยากสืบเสาะทำความรู้จักผู้ตายให้ลึกซึ้ง ก็แค่ชีวิตหนึ่งจบลงเพราะคิดสั้น อีกหน่อยถ้าถึงยุคที่มีภาพคนร่วงจากตึกทุกสองชั่วโมงราวกับทิ้งขยะ ระยะเวลาในการโงะจันคงยิ่งหดสั้นลงไปอีก เช่นอาจถามกันแล้วว่ารู้ไหมเมื่อกี่เพ็ง โศดตึกไปอีกราย ฝ่ายฟังก็ยกไหล่ตอบว่า อ้อ! รู้แล้ว จากนั้นก็คุยกันเรื่องดินฟ้าอากาศที่อาจจะน่าสนใจกว่ากัน!

ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จย่อมยื่นรออยู่แถวๆ นั้น ในที่สุดเด็กหนุ่มก็ได้ทราบว่าผู้ตายเป็นพนักงานของบริษัทแห่งหนึ่งบนชั้น ๑๐ เขาจึงรีบรุคขึ้นลิฟต์ไปที่นั่นในทันที ใจยังหวังอยู่บ้างว่าถ้าหมอบอุบการะทายผิด เขาจะได้พ้นจากห้วงเหวแห่งความรู้สึกผิดเสียที

บริษัทอันเป็นเป้าหมายมีชื่อว่า ‘อินโฟมาสเตอร์’ ด้านหน้ามีเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ เด็กหนุ่มไม่รอช้า รีบปราดเข้าไปถามหญิงพนักงานต้อนรับทันที

“ขอโทษครับ สอบถามหน่อยนะครับ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขา

“ค่ะ”

“อาทิตย์ก่อนมีคนในบริษัทนี้ โศดตึกใช่ไหมครับ?”

พนักงานสาวชะงัก ทำทีเปลี่ยนไปเล็กน้อย จ้องผู้มาเยือนอย่างสำรวจตรวจตรามากกว่าเดิม คล้ายไม่แน่ใจว่าหล่อนควรให้คำตอบหรือเปล่า เนื่องจากเป็นคำถามแนวสืบสวนชอบกล

“มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ?”

“คือผม... เอ่อ... อาจจะ...” คำถามที่เตรียมไว้ล้วงหน้าถูกทำให้สะดุดด้วยท่าทีระแวงระวังของเจ้าหล่อนคนนั้น “คนตายอาจจะเกี่ยวข้องกับผม ผมเพียงแค่อยากทราบว่ามีญาตินาศพไปบำเพ็ญกุศลที่วัดหรือยัง?”

บังเอิญอย่างที่สุด หมัดเหวี่ยงแหของเขาจับเปาะเข้าเป้าอย่างจัง ประชาสัมพันธ์สาวค่อยกระดือหรือร้อนและเต็มใจตอบมากขึ้น

“เป็นญาติกับคุณครองสิทธิ์หรือคะ? ทางเราพยายามติดต่อกับภรรยาและญาติอยู่หลายวัน แต่เอ... สุภร์ที่ผ่านมาคูเหมือนภรรยาไปรับศพจากโรงพยาบาลแล้วนี่”

“เมื่อยาครอบเอาศพไปไว้ที่วัดไหน ศาลาอะไรหรือครับ?”

จงถุกษ์สวมรอยทันที เรียกผู้ตายว่า ‘อา’ เต็มปากเต็มคำ

“วัดใกล้บ้านเขา นะคะ เดี่ยวจะสอบถามให้ นะคะ”

“ขอบคุณครับ”

แล้วพนักงานสาวก็กุกูกูจ้อต่อโทรศัพท์ให้ทันที ครู่เดียวก็เงยหน้าขึ้นบอก

“อยู่ศาลา ๒ วัดฟ้าใหม่ล่ะคะ” แล้วหล่อนก็บอกหลักแหล่ง ชื่อถนนกับชื่อซอยให้เสร็จสรรพ “วันนี้สวดอภิธรรมคืนสุดท้ายพอดี”

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ แล้ว... พอทราบสาเหตุหรือยังว่าทำไมอาครองคิดสั้น?”

“เรื่องนี้ฉันไม่ทราบนะคะ ได้ยินว่ามีการทำงานผิดพลาดอะไรสักอย่าง ลองไปที่วัดแล้วสอบถามใครดูเถอะ”

นั่นทางงูจงครั่งก็กลัวครั่งกลัวเมื่อลูกชายคนแก่ขอให้ไปงานศพกับเขาในเย็นนั้น จงฤกษ์นำชุดคำมาให้เปลี่ยนถึงที่ทำงาน และวางท่าเงิบขริมเมื่อหล่อนพยายามไต่ถามว่าผู้ตายเป็นใคร มีความสัมพันธ์กับเขาอย่างไร จำเป็นขนาดไหนต้องให้หล่อนไปเป็นเพื่อน

ขับรถไปตามทิศทางที่ลูกชายบอก แต่ยิ่งใกล้วัดก็ยิ่งสะบัดรื้อนสะบัดหนาวมากขึ้นทุกที กระทั่งอดรนทนไม่ได้ต้องเอ่ยเสียงสั้น

“ฉันรู้ว่าไม่ใช่เรื่องของเด็กๆ แก่ไม่ใช่เด็กอมมือที่ฉันจะชักใช้ไล่เลียงตามใจชอบอีกต่อไป แต่อย่างน้อยก็ให้ฉันรู้หน่อยเถอะว่ามันเรื่องอะไร เกี่ยวกับเงินเกือบสิบล้านที่อยู่ในบัญชีฉันหรือเปล่า ใ้อ่าจ้อยหยอยของแกในช่วงที่ผ่านมาไม่ค่อยทำให้ฉันปลอดภัยไปรงกับเงินในมือเลย ให้ตายเถอะ!”

จงฤกษ์โน้มศีรษะเกาหน้าผากแผ่ว

“ความตายของเขามิ่เกี่ยวกับเงินในบัญชีหรือแม่สบายใจได้”

“แล้วแกมางานศพเขาทำไมล่ะ? จู่ๆ ก็เอาชุดคำมาให้ใส่ นึกว่าฉันมีความสุขนักระ?”

“เอาเป็นว่า... ผมมาเพื่อพิสูจน์อะไรบางอย่าง ผมช่วยแม่ไปตั้งมาก แม่จะช่วยผมบ้างไม่ได้หรือ?”

ทั้งรถตกอยู่ในความเงิบครุ่นหนึ่ง

“เราอยู่บ้านหลังเดียวกัน...” นันทกาพึมพำเสียงขริม “ฉันเห็นแกหมกตัวอยู่ในห้องนอนตลอด แต่ที่แท้แกอาจหายตัวไป ฉันไม่รู้ว่าไปอยู่โลกไหน รู้แต่แกกลับมาอีกทีพร้อมกับประวัติไม่ดีแน่ๆ แล้ววันนี้แกก็เอาชุดคำมาให้ฉันใส่พร้อมกับพามงานศพ โดยไม่มีคำอธิบายอะไรเลย!”

“แล้วแม่ล่ะ ตะลอนๆ ไปสร้างประวัติอะไรไว้บ้าง? เอาเป็นว่าประวัติไม่ดีของผมมันล้างหนี้แม่ได้หมด จงรดใหม่ให้ฉันหนึ่ง แล้วเหลือเงินอีกก้อนให้แม่ลงทุนได้ตามใจชอบก็แล้วกัน แกนี่ยังดีไม่พอหรือ? ผมไม่บอกรายละเอียดเกี่ยวกับคนตายเพราะยังไม่แน่ใจว่าจะอะไรเป็นอะไร รออีกเดี๋ยวนะ เอะ ถ้าแน่ใจแล้วผมค่อยพูด และจะขอให้แม่ช่วยจัดการบางอย่างหน่อย”

“ขี้มมือฉันตลอด กะให้ติดคุกแทนแกหรือไง?”

เด็กหนุ่มเบือนหน้ามองออกนอกหน้าต่างเพื่อซ่อนขี้ม

“อย่ามองโลกในแง่ร้ายนะ ไม่มีใครคิดทุเรศๆ อย่างนั้นกับแม่ของตัวเองได้ลงคอหรอก ผมยังเป็นเด็ก ทำอะไรบางอย่างเกินตัวก็จะเป็นที่สังเกต เลยต้องขอความช่วยเหลือจากแม่บ้าง รับรองว่าจะไม่มีเรื่องให้ต้องลุ้นตัวโก่งตามหลังมาเป็นอันขาด”

“อย่าดีแต่พูดก็แล้วกัน ขอให้รู้จริงๆ เอะว่าแกทำอะไรลงไป แล้วมีสิทธิ์เกิดอะไรขึ้นบ้าง”

ที่แรกอึดอัดอันใหญ่โตเกือบปิดการทำงานของบริษัทเสี่ยสนิท แต่พอนึกได้ว่างานศพซึ่งเขากำลังจะไปหานี้ก็เป็นหนึ่งในเรื่องที่ไม่เคยคิดว่ามีสิทธิ์เกิดขึ้น จงฤกษ์จึงก้มหน้าสลด ช่วงนี้เขาช่างก้มหน้าก้มตาดูพื้นบ่อยเสียจริงๆ ...

เดินตามทางมาถึงบอร์ดบอกหมายเลขศาลาที่มีชื่อผู้ตายปรากฏอยู่ ของฤกษ์เห็นชื่อ ‘ครองสิทธิ์ เลิศราวี’ ที่บอร์ดศาลา ๒ ของวันนี้ เขาได้แต่จดจำชื่อและนามสกุลนั้นไว้ในใจเงียบๆ

ศาลา ๒ มีผู้คนมาร่วมไว้อาลัยโหรงเหรง ทั้งที่สวดเป็นคืนสุดท้าย เมื่อหญิงวัยกลางคนกับเด็กหนุ่มแปลกหน้าเดินเข้ามาในศาลาก็ไม่เป็นจุดสนใจ เพราะญาติผู้ตายหลังนี้กว่านั้นทกกาเป็นเพื่อนร่วมงานของครองสิทธิ์ ส่วนเพื่อนร่วมงานตัวจริงที่นั่นๆ กันอยู่ก่อนหน้าก็เข้าใจว่าหล่อนเป็นญาติของผู้ตาย

ยกมือไหว้และรับไหว้ทักทายภรรยาผู้ตายตรงประตูกระจกที่เดียว สองแม่ลูกก็เดินหาที่นั่งกันเองโดยไม่มีใครนำพา นันทกาเดินเก้ๆ กังๆ อย่างใจคอไม่ค่อยดี รู้สึกไม่เป็นมงคลนักกับการใส่ชุดดำมาในงานศพของใครก็ไม่รู้ หันไปทางไหนก็ไม่เจอคนรู้จักสักราย คล้ายจะมาหลอกกินข้าวต้มหลังเสร็จพิธีสวดจะนั้น

ของฤกษ์ชวนหล่อนไปนั่งหลังสุดแล้วกระซิบว่า

“ผมขอตัวไปคุยกับคนข้างๆ นี่แป็บหนึ่งนะ”

นันทกาพยักหน้า แม้ต้องนั่งคนเดียวก็โล่งขึ้นบ้าง เพราะการที่ลูกชายตัวคิมีใครให้คุยก็แปลว่าการมาครั้งนี้มิใช่เรื่องประหลาดจนเกินไป

เด็กหนุ่มเลือกชายร่างสันทัดคนหนึ่งที่นั่งอยู่คนเดียวห่างไปสองสามเก้าอี้ เขายกมือไหว้ชายคนนั้น นั่งแหงะลงข้างๆ แล้วทักเสียงสุภาพ

“สวัสดิ์ครับพี่ พี่เป็นเพื่อนร่วมงานกับอาครองสิทธิ์ใช่ไหม?”

การคะเนนั้นมาจากบุคลิกที่ซึ่งเหมาะจะเป็นพนักงานบริษัทอินโฟมาสเตอร์

“ใช่”

เสียงแหบตอบมาสั้นๆ ไม่รู้สึกแปลกใจเพราะนึกว่าของฤกษ์เป็นญาติของครองสิทธิ์

“ที่อยู่ในวันเกิดเหตุหรือเปล่าครับ?”

“ก็อยู่ วันนั้นถูกระดวน ยุ่งกันนัว”

ตอบแบบชินๆ เนื้อๆ เยี่ยงผู้ที่เคยถูกพนักงานสอบสวนซักมาแล้ว

“ผมเพิ่งมาวันนี้ และไม่ยากถามคำถามซึ่งเมียอาครองสิทธิ์คงตอบซ้ำซากหลายหนแล้ว อยากให้พี่ช่วยบอกสักนิดได้ไหมครับว่าอะไรเป็นเหตุจูงใจของอาครองสิทธิ์ ตำรวจสันนิษฐานบ้างไหมว่าเป็นฆาตกรรม?”

“หัวหน้าโคดลงมาเองตรงๆ เลย คนเห็นกับตากันเยอะ แล้วเขาก็ชันสูตรศพกันไปแล้ว ไม่ใช่ฆาตกรรมหรอก”

“อ้อ! อาครองเป็นหัวหน้าพี่หรือ?”

“อ้อ”

“อาครองคงเป็นหัวหน้าที่ดีใช่ไหมครับ?”

ลูกน้องคนตายทำปากเบะนิดๆ ด้วยอารมณ์ขุ่นมัวตกค้าง ไม่ใช่ด้วยเจตนาทำร้ายจิตใจญาติ

“ก็... โอเค”

เห็นได้ชัดว่าตอบแบบถนอมน้ำใจแล้ว เพราะท่าทางความรู้สึกข้างใจน่าจะเป็นลบมากกว่านั้นแยะ และของฤกษ์ก็พอจะเดาทางถูก

“อาครองไปกะทันหันแบบนี้คงทิ้งภาระหนักไว้ให้พี่พอดู”

“โคตรๆ เลยล่ะ!”

ชายหนุ่มหรีตดาบมวดคิ้วตอบแบบแสดงท่าสาหัส จองฤกษ์เห็นแล้วว่าถ้ากระตุงดีๆ ฝ่ายนั้นคงยอมเล่าแบบปากไม่มี
หูรอด

“ระดับหัวหน้าแผนกของบริษัทศูนย์ข้อมูลน่าจะมีการรับผิดชอบสูง อากรองไม่ได้สะางอะไรไว้เสียก่อนเลย
หรือครับ?”

คำถามที่คล้ายเปิดช่องรับการระบายความในใจนั้น ทำให้หนุ่มศูนย์ข้อมูลเปิดปากแบบไม่ยั้ง ชนิดลืมตัวว่าโรงศพ
อยู่ตรงหน้า

“สะางกะผีอะไรล่ะ ละเลงจี๊ไว้ให้เช็ดกันไม่ทันนะซี ไม่รู้แกทำยังไงของแก ข้อมูลลูกค้าตลอดทั้งวันเสาร์ที่ผ่าน
เครื่องแกถึงหายเรียบ อัพเดทข้อมูลลงเซิร์ฟเวอร์มีแต่ไฟล์เก่ายุคหินทั้งนั้น พอลูกค้าจะใช้คว่นในวันอาทิตย์แล้วไม่มีให้ก็
จบเห่เลย ลูกค้าสูญเสียข้อมูลค่าเกือบร้อยล้านมั้ง บริษัทจะ โคนฟืองอยู่เนี่ย ต้องวินาศสันตะโรกันอีกเท่าไรหรือยัง ไม่รู้เลย
เปลวๆ ถ้าชดใช้ค่าเสียหายไม่ได้ก็อาจต้องปิดบริษัท เพราะชื่อเสียงและความรับผิดชอบต่อกฎหมายของเราผูกอยู่กับงาน
พรรคนี้โดยตรง เจ็งจังกๆ งานเดียวอาจหมายถึงต้องชดใช้ด้วยทั้งหมดที่เรามี!”

จองฤกษ์ยกมือขึ้นแปะหน้าด้วยความเศร้าลึกลับ ตกลงความหายนะครั้งนี้เป็นฝีมือของเขาจริงๆ ...

กระแสความเศร้าของจองฤกษ์ทำให้ลูกน้องคนตายรู้สึกตัว เปลี่ยนมาพูดในเชิงให้ความเห็นใจบ้าง

“ที่หัวหน้าคิดสั้นคงเป็นเพราะอยู่ในช่วงทะเลาะกับแฟนด้วย เห็นว่าแฟนชอบลูกหนีไปนอนนอกบ้านนะ รู้สึก
กำลังมีปัญหาเรื่องเงินๆ ทองๆ กันอยู่ พอเครียดซ้อนเครียดเลยวูบคว่นตัดสินใจอย่างนั้นไป... ยังไงพี่ก็เสียใจด้วยนะ”

“ครับพี่ ขอขอบคุณ เอ่อ... พี่พอทราบไหมว่าครอบครัวอากรองติดหนี้หรือมีปัญหาเรื่องเงินอยู่เท่าไร คุณแม่ผมอาจ
ยื่นมือเข้ามาช่วยได้”

เขาพยายามเลียบเคียงเพราะขลาดเกินกว่าจะเผชิญหน้ากับ ‘คนข้างหลัง’ ของผู้ตาย

“อู๊ย! พี่จะไปรู้ได้ยังไงล่ะ ไม่สนิทกับหัวหน้าขนาดนั้นนี่ เห็นแค่บ่นๆ ว่าแม่ของแฟนป่วยหนัก เจอค่า
รักษาพยาบาลอาน น้องไปถามกับแฟนหัวหน้าสิถ้าอยากรู้”

จองฤกษ์พยักหน้าอย่างพอปะติดปะต่อเรื่องราวได้ แม่ยายป่วยหนัก ใช้เงินมากจนมีปากเสียงกันแบบตัวๆ เมียๆ
จนเมียหนีไปนอนค้างโรงพยาบาลไม่ยอมกลับบ้าน กำลังเครียดจัดอยู่แล้วเป็นทุน พอเจอของแถมเป็นการก่อความเสียหาย
ให้บริษัทป่นปี้โดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เห็นอนาคตที่กำลังจะต้อง โคนโล่ออกอยู่รอมร่อ ก็เป็นธรรมดาที่ใครคนหนึ่งจะเสีย
สติคิดสั้นชั่ววูบขึ้นมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อยืนอยู่ ณ ระดับความสูงที่แรงดึงดูดโลกอาสาเป็นเครื่องมือประหารให้ได้
ง่ายๆ เช่นนั้น

“ลูกอากรองอายุเท่าไรพี่ทราบไหมครับ?”

“เพิ่งสองสามขวบเองมั้ง คงยังไม่ทันจำหน้าพ่อได้ซัดๆ หรือก เอ๊ะ! นี่แสดงว่าน้องไม่ได้ติดต่อกับหัวหน้านานแล้วสิ
ถึงไม่รู้อะไรเลย”

ชายหนุ่มชักเริ่มตั้งข้อสังเกต เพราะจองฤกษ์ทำทางเศร้าซึมจืดกับการจากไปของครองสิทธิ์ แต่กลับไม่รู้ตื่นลึกหนา
บางอะไรเกี่ยวกับครองสิทธิ์สักอย่าง มาถามเอาจากเขาหมด

“ครับพี่ ผมแ่จริงๆ ที่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอากรองเอาเสียเลย... เดี่ยวคงต้องติดต่อแฟนอากรองเพื่อให้คุณแม่
ช่วยเหลือเสียหน่อย ขอขอบคุณมากนะครับ”

“ได้ๆ ... ไม่เป็นไร”

กลับมานั่งกับแม่ เอาแต่นิ่ง ไม่พูดไม่จาแม่เจอคำถามหลายคำ พอได้เวลาพิธีสวดก็นั่งตาลอยพนมมือเหม่อมองโลกศพเบื้องหน้าคล้ายกลายเป็นร่างไร้วิญญาณไปเสียเอง แทนที่กลิ่นรูปเทียนและเสียงพระจะทำให้รู้สึกสงบและสลดปลงกับความไม่เที่ยงของสังขาร บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทั้งหมดกลับตอกย้ำให้รู้สึกผิดจนสมองมึนชา เรามีปัญญารับผิดชอบอะไรกับการจากไปที่ไม่มีวันหวนกลับของคนๆ หนึ่ง?

ความอดรู้ อดเห็น และคิดโทษตัวเองเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง รู้สึกผิดแรงที่สุดเท่าที่เคยมีมาทั้งชีวิต เขากลายเป็นมิดเล็มสุดท้ายที่มีส่วนเข้าปลิดชีวิตคนโดยไม่รู้ตัว ขณะเดียวกันก็บังเกิดความกลัวบาปกลัวกรรม เท่าที่จับความจากหมออุปการะการแก้มคนแบบไม่เลือกหน้าจะทำให้ต้องชวยแบบไม่เลือกเหตุการณ์ไปเรื่อยๆ คล้ายเข้ามาอยู่บนเส้นทางแห่งความชวยเต็มตัว ทุกสิ่งและทุกคนในโลกอาจเป็นเครื่องมือให้กับกฎแห่งกรรมกลั่นแกล้งเขาได้หมด

เขาใช้ความฉลาดไปในการสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น และสร้างความหายนะให้กับตนเองโดยแท้!

นาทีหนึ่ง จงถุข้มองกรอบรูปถ่ายหน้าตรงบนขาตั้งกลางพวงหรีดน้อยใหญ่ ครองสิทธิ์เป็นชายที่คู่กรำแกร่งเอาจริงเอาจ้งจนเดาวยไม่ถูกกว่าเป็นสามสิบเศษหรือจนห้าสิบกันแน่ ทราบแต่ว่าเขายังไม่น่าจะได้เวลาจากลาโลกนี้ไป บัดนี้หมดลมมานอนทอดร่างอยู่ในหีบไทยราคาถูกเสียแล้ว

ถ้าชาติหน้ามีจริงก็แปลว่าความตายไม่มี และชายคนนี้ก็ไม่ได้ฆ่าตัวตาย แต่เป็นการเลือกเกิดใหม่ในสภาพที่แย่กว่าเดิม นั่นแหละความหายนะที่แท้จริงชนิดไม่อาจแก้ไขอะไรให้ดีขึ้นได้...

เทียบกันแล้ว ความหายนะของเขายังคิดตรงที่เป็นความหายนะของคนมีชีวิต ยังมีสิทธิ์เปลี่ยนแปลงให้กลายเป็นลูก และอาจแปรทุกข์ให้กลายเป็นสุข

มนุษย์กว่าครึ่ง โลกต้องประสบกับความวิบัติซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่นานปี กว่าจะรู้ซึ่งว่าชีวิตไม่ใช่ของเล่น สำหรับเขานับว่ามีวาสนาขนาดไหนแล้วว่าพบกับผู้พลิกความคิดได้เสียตั้งแต่ต้นวัย ยังไม่ทันก่อบาปก่อกรรมจนหยั่งรากแก้วยึดเขาไว้กับอกุศลแน่นหนาเกินถอน

นั่งนิ่งตาวาว ต่อไปนี้เขาจะศรัทธาในศักยภาพของมนุษย์ ใช้ชีวิตที่เหลือเพื่อแก้ความวิบัติให้กับตนเองและผู้อื่นจนกว่าจะหาไม่!

ตอนที่ ๑๕ ทำบุญ

สัญญาบัตรศัพท์บนโต๊ะทำงานดังขึ้น เมื่อเห็นจากหน้าจอขึ้นชื่อของถุขณ์ ณะเลกักดปุ่มารับสายระบายยิ้มพราย
“สวัสดีคะเสีย”

เด็กสาวนึกริ้มพอที่จะทักเขาเช่นนั้น จงถุขณ์หัวเราะและทักตอบเก้อๆ

“อ้อ... หัวดี... หัวดีคนสวย” ทักเสร็จก็เกือบพูดไม่ออก ความน่าหลงใหลของเพื่อนสาวมีอิทธิพลบีบให้เขาเก้อเงินไม่เลิกเสียที “อ่า... ทราญกำลังทำอะไรอยู่หรือ? เราโทร.มากวนหรือเปล่า?”

“อ้อม... มาตกลงกันไว้ก่อน ถ้าทราญยุ่งอยู่ หรือกำลังมีสมาธิกับการทำงาน ทราญจะยังไม่คุยด้วย”

“ตกลง! แล้วตอนนี้ล่ะคุยได้ไหม?”

“ตอนนี้...” หล่อ่นทอดเสียงเหลือบตาไปทางซ้ายเล็กน้อย “โอเค”

เด็กหนุ่มถอนใจโล่งอก ความจริงเมื่อคืนก็โทร.หา แต่หล่อนบอกว่าการบ้านเยอะมากเลยต้องวางโดยไม่ทันคุย สักเท่าไร นี่กว่าคืนนี้จะชำระยอดเดิมอีกเสียแล้ว

“ค่อยยังชั่ว”

“ถูกษ์ไม่ต้องสะสางงานเป็นกระบุงหรือ? หายไปทั้งอาทิตย์ แกรมเมื่อวานยัง โคดเป็นการทิ้งทวนอีก”

“ไม่เป็นไรหรอก ทราษก็รู้ว่าเราไม่จำเป็นต้องแคร์เรื่องเรียนเท่าไร”

เขาทำอะไแบบทึ่เล่นที่จริง

“แต่ยัง ึงถูกษ์ก็ต้องมีวุฒิให้สังคมยอมรับนะ”

จงถูกษ์ยิ้มอ่อน สำเนียงอาทรของณชะเลฟังแล้วอบอุ่น แม้เป็นการเตือนสติในเรื่องเล็กๆน้อยๆที่เขาไม่รู้สึกรู้ว่าน่า เป็นห่วงแม่แต่นิดเดียว

“เราจะเรียนให้จบตรีก็แล้วกัน ทราษจะได้ไม่ต้องอายว่ามีแฟนแค่ ม.๖”

ณชะเลคอแข็งหน่อยๆ

“ใครเป็นแฟนเธอ?”

“ทราษ...” จงถูกษ์เอ่ยหนักแน่นทว่าหนุ่มนวล “เรารักทราษนะ”

เด็กสาวนิ่งงันไป ไม่คาดฝันเลยว่าคำสารภาพรักของเขามีพลังพอจะหยุดโลกได้ชั่วขณะ

“หลายปีที่ผ่านมาราคิดถึงทราษเสมอ” จงถูกษ์เผยความในใจเรียบๆ “เพิ่งรู้ว่าถ้าคิดถึงใคร ได้หลายปีไม่เลิก มัน แปลว่าเรารักคนๆนั้นเกินกว่าจะลืมได้ลง”

สาวน้อยยังเงิบอีกเป็นครู่ก่อนเอ่ยถามเสียงเรียบเช่นเดียวกัน

“เคยบอกรักผู้หญิงมาก็คนแล้ว?”

“เพิ่งทราษนี้แหละ สาบาน”

“เป็นคนไม่มีเกียรติพอหรือ ึงถึงต้องสาบาน?”

ณชะเลทำเสียงจั้นจุก จงถูกษ์ชะงักไปอึดใจก่อนแก้ตัวใหม่

“ได้! ต่อไปนี้จะไม่มีความ ‘สาบาน’ หลุดจากปากเราอีก เพราะเราจะพูดแต่คำที่จริงกับทราษไปจนตาย!”

“ก็ดี...”

“แล้วทราษล่ะ มีใครบอกรักมาก็คนแล้ว?”

ณชะเลเลิกคิ้วนิดหนึ่ง ลากนิ้วขีดพื้น โต๊ะเล่นพลางตอบเนือยๆ

“ถูกษ์ไม่ใช่คนแรกก็แล้วกัน”

จงถูกษ์หัวเราะแปร่งๆ

“ถ้าต่อคิวกันที่หน้าบ้านทราษ เราคงยืนอยู่แถวๆหาดชะอำ”

เด็กสาวยิ้มช้าแล้วเบะปากหน่อยๆ

“ทุกคนเหมือนกันหมด หลงรูป!”

“ไม่จริง!” เด็กหนุ่มสวนคำ “เรารักความเป็นทราษ ไม่ใช่ความสวยของรูป”

“เน่หรือ?...”

“อยากให้ทำไปเพื่อพิสูจน์ล่ะ?”

ณชะเลี่ยมนิ่งไปครู่ใหญ่ก่อนเอ่ย

“ทราชม่าไม่ใช่เด็กที่ขวนะ บอกซะก่อน ฤกษ์จะต้องเกร่วรอกอยู่ข้างนอกวัดเป็นเวลานาน ถ้าหากไม่มีใจฝักใฝ่งาน บุญเหมือนอย่างทราชม่า”

นั่นเท่ากับณชะเลียมตอบรับเป็นแฟนเขาแล้วโดยปริยาย จงฤกษ์จึงตอบอย่างลึงโลด

“เรื่องเล็ก! เราจะติดตามทราชม่าไปทุกโบสถ์ ทุกวัด และทุกชาติ!”

“แรกๆก็พูดยังไงล่ะ”

เด็กสาวเหาะสำเนียงหย่นหน้อยๆ ขนาดที่เพื่อนหนุ่มฟังแล้วใจแป้ว

“แปลว่าเคยให้ออกาสใครสอบแล้วไม่ผ่านมาก่อนหรือ?”

“ปกติทราชม่าจะมีแม่ พี่สาว และช่วงหลังก็น้ำสาวร่วมขบวนไปทำบุญด้วยเสมอ เพราะฉะนั้นถ้ามีใครอยากลอง ทราชม่าก็ไม่เคยขัด ถ้าไม่ใช่ของจริงก็จะหายหน้ากันไปเอง”

“ก็ถุกนะ” จงฤกษ์ก็ลื่นน้ำลายลงคอฝืดๆ “ถ้าแค่ครั้งสองครั้งจะให้คนเราปรากฏตัวที่ไหนก็ได้ แต่ถ้าให้ไปประจำ ที่ที่เราปรากฏตัวได้ก็คือที่ที่ใจเราอยู่ตรงนั้นจริงๆ”

“นั่นสิ... แล้วอย่างฤกษ์จะไปวัดได้ซักกี่น้ำ”

เด็กหนุ่มหายใจลึก

“รับรองว่าเราจะไม่หายหน้าไปไหน อยากฟังจากปากทราชม่าให้เรามั่นใจคำเดียว ทราชม่ารับเราเป็นแฟนนะ”

ขอตำแหน่งสำคัญเอาจากสาวตรงๆแบบลูกทุ่งเอเอ็ม จะได้ไม่ต้องถามตัวเองแล้วๆเล่าว่าหลงละเมอเพื่อพอก ทึกทักบ่าบอไปคนเดียวหรือเปล่า

“ฤกษ์ก็ทำทางซื่อๆดี ทราชม่าชอบ” หล่อนตอบโดยปราศจากความเขินอาย “แต่ขอบเขตการเป็นแฟนสำหรับฤกษ์นี้ แค่ไหนล่ะ? รู้หรือเปล่าว่าทราชม่าเป็นผู้หญิงที่หลงยุคมาจากสมัยต้นรัตนโกสินทร์?”

“ของเราเป็นผู้ชายมาจากสมัยพระเจ้าอยู่หัว!” จงฤกษ์สวนคำเกทับ “ถ้าทราชม่าห้าม เราก็จะไม่แตะแม้แต่ปลาย เล็บ!”

ณชะเลี่ยมมูมปาก เขายังไม่เคยพยายามแตะหล่อนแม้แต่ปลายเล็บจริงๆ

“ทราชม่าชอบผู้ชายที่เก่งกว่าทราชม่า อย่างน้อยต้องเดินนำทราชม่าได้ ที่ผ่านมาทราชม่าก็ไม่เคยเจอใครเก่งเท่าฤกษ์ ทราชม่าอาจจะปิ้งฤกษ์ตรงจุดนี้ แต่... คบกันสักพักก็คงต้องบ้ายบายอยู่ดีถ้าฤกษ์หาทางตามทราชม่าไปวัดไม่ถูก”

เด็กสาวยั้งไว้ ไม่ตอบท้ายด้วยประโยคเด็ดในใจคือ ‘ต่อให้มีเงินแค่ไหนก็ไม่แคร์!’

“เรารักทราชม่าจนยอมอ่านพระไตรปิฎกทั้งชุดได้สิบรอบ!”

ณชะเลียมหัวเราะขัน

“เธอเข้าใจผิดแล้ว พระไตรปิฎกไม่ใช่ตำราคอมพิวเตอร์ ถึงเธอท่องจำได้ทุกอักษร ก็ไม่ได้ชื่อว่าเคยอ่านเลยสัก รอบถ้าขาดความเข้าใจ”

จงฤกษ์พยักหน้ายอมรับกับกระบอกโทรศัพท์

“ทราชม่ามีบางสิ่งที่เราจะต้องใช้เวลาหลายปีกว่าจะตามทัน แต่แน่ใจเถอะว่าถ้าเราทุ่มเทกับสิ่งไหน เราจะไม่ย่ออยู่กับ ตำแหน่งที่ส่องรองใครนานนัก!”

“เส้นทางนี้ไม่มีที่หนึ่งหรือที่สอง มีแต่ประคองกันไม่ให้ล้ม หรือก้มลงจุดอีกคนให้ลุกขึ้นใหม่”

“อ้าว! ก็ทรายบอกเองว่าชอบคนที่ลีดนำทรายได้ “การ ‘นำ’ กับการ ‘เป็นที่หนึ่ง’ ต้องมาด้วยกันซิ”

“การนำในที่นี้อาจหมายถึงฤกษ์มีหัวคิดริเริ่มชวนทรายทำบุญ รวมทั้งเป็นแรงจูงใจทรายไปข้างหน้าต่อได้ถ้าทราย
เปลือยหลัง ส่วนการเป็นที่หนึ่งประชาชนในโลกจะเน้นการมีชัยอยู่เหนือใครอื่นรอบตัว”

หัวคิวของฤกษ์คลายออก

“เอาเป็นว่าถ้าทรายต้องการแค่นั้นจริงก็สบายมาก เรามั่นใจในตัวเองพอ ที่ผ่านมารายขาดความมั่นใจ เพราะ... เรา
ไม่ใช่คนหล่อ”

“ฤกษ์ต้องรู้จักทรายให้ดี ทรายไม่ได้ถูกฝึกมาให้เป็นคนช่างฝันและรื่องหาคนหล่อ”

เด็กหนุ่มถอนใจหัวเราะเสียงเปรี๊ยะ

“โล่งอกไปที่ ถึงเราไม่หล่อ แต่ก็รับรองว่าไม่ใช่ตะเข้ เรารู้จักธาตุแท้ของตะเข้ที่หน้าตาหล่อเหลาเป็นอย่างดี”

“สนิทกับคนหล่อหรือ ถึงไปรู้จักธาตุแท้ของเขา?”

“เจ้าต๋อย เพื่อนเราที่เห็นทรายแล้วทำหน้าเหวอๆเหมือนคนลีมุ่นง่างงไง”

ณชะเลเปลือยหัวเราะออกมามีดั่งๆ

“แล้วธาตุแท้คนหล่อเป็นยังไงหรือ?”

“ก็... เห็นผู้หญิงสวยเป็นไม่ได้ ตะลึงตาปลิ้นลิ้นแทบตลอด”

จงฤกษ์พูดออกมาอย่างนึกขึ้นได้ว่าเขาไม่ควร โจมตีเพื่อนให้เกิดความเสียหายมากนัก เพราะยังอยากคงณชะเล
ไปอวดมันอยู่

“เขาก็ไม่เห็นออกอาการอะไรมากนัก คงแค่งุ่มง่ามว่าแฟนเก่าฤกษ์ไปไหน ทำไมคงใจครามาแทน”

“ตรวจสอบประวัติย้อนหลังได้โดยทราย เราเดินคนเดียวมาทั้งชีวิต” ทำพิสูจน์อย่างเชื่อมั่นในความใสสะอาดของ
ตนแล้วเปลี่ยนเป็นถามเสียงอ่อย “ถามจริงๆเถอะ แบบเจ้าต๋อยนี่ทรายปิ้งมั่งหรือเปล่า?”

ณชะเลยิ้มเหิน

“ตอบตามตรงแล้วรับได้หรือ?”

“คงพอฟังได้...”

“คำถามที่ไม่แน่ใจว่าจะรับได้หรือไม่ได้เนี่ย ผ่านๆไปเสียบ้างเถอะ เพราะทรายจะไม่โกหก มันเป็นเรื่องที่ฤกษ์
จะต้องเรียนรู้ว่าทรายตรงขนาดไหน”

จงฤกษ์ก้มหน้าคอดอกอยู่อีกฝั่งหนึ่ง

“โอเค ตอบแค่นี้ก็รู้แล้ว”

ให้เขาเสร้ออยู่ครู่หนึ่งณชะเลก็ตอบซัดถ้อยซัดคำ

“ไม่ปิ้ง!”

และนั่นก็ทำให้หน่วยตาคณฟังเปิดกว้างดังเดิม

“จริงหรือ?”

“ปิ้งไม่ลง! ดูเหมือนเพลย์บอย ทำทางไม่น่าไว้ใจ เห็นผู้หญิงเป็นของเล่น และถ้าเขาไม่คิดคงชอบเอาเรื่องที่เขาทำ
อะไรผู้หญิงมาไม่ให้เพื่อนสนิทฟังอย่างสนุกสนานเป็นประจำใช่ไหมล่ะ?”

“อ่านคนเก่งขนาดนั้น?”

“บอกสิว่าทนายทนายผิด”

จงฤกษ์เงิบไปครู่ เคยมีแต่ผู้หญิงเจอพฤษแล้วลมแทบจับกับความหล่อบาดใจ แต่นี่ชนะเลิศมองผ่านรูป โคมภายนอกทะลุเข้าไปเห็นดับไตได้พุ่งได้ นับว่าเป็นเรื่องแปลกมาก ทบทวนดูก็พอเชื่อได้อยู่หรอก เพราะตั้งแต่เห็น พฤษที่ห่าง ฉะเลยยังไม่เคยถามถึงหมอนั้นเลยสักอะ เขาเคยรู้จักแต่ผู้หญิงที่มีท่าทีกระวนกระวาย พร้าถามถึงพฤษราวกับโดนเสน่ห์ยาแฝดเสมอเพียงได้พบครั้งแรก

รู้จักหล่อนมากขึ้น ฉะเลยเป็นตัวของตัวเอง หล่อนเห็นอะไรบางอย่างที่คนอื่นไม่เห็นในภาพหนึ่งๆ และนั่นก็ทำให้ปฏิกริยาทางอารมณ์แตกต่างจากคนอื่น ความเป็นคนพิเศษของหล่อนทำให้เขารู้สึกพิเศษ อย่างน้อยก็ทำให้เขาหาชีวิตบังเกิดความเชื่อมั่นว่าถ้าทำตัวดี หล่อนจะไม่หนีไปไหน ไม่ว่าจะพบชายผู้มีเปลือกนอกวิเศษวิโสเหนือเขาสักปานใด

“คบกับทนายสักเดือนเราคงเปลี่ยนไปจนจำตัวเองไม่ได้”

“ทำไมล่ะ?”

ถามอย่างไม่แน่ใจนักว่าเขาหมายถึงไหน

“อยู่ใกล้ที่ไร เราารู้สึกเหมือนสิ่งที่อยู่ในใจทนายเข้ามาอยู่ในใจเราด้วย อย่างน้อยเราก็ได้เรียนรู้ว่าถ้าปากกับใจตรงกันเป๊าะๆ ตัวตนของคนเราจะชัดเจนในความรู้สึกของคนฟัง ฟังแล้วพลอยทำให้ความคิดแจ่มชัดตาม และติดนิสัขพูดตรงกับที่คิดไปด้วย”

ฉะเลยยิ้มปลื้ม เพราะเพิ่งเคยมีคนเอ่ยกับหล่อนเช่นนั้นเป็นครั้งแรก แต่ก็ถ่อมตัวตามความเคยชิน

“ไม่หอรอกมั้ง เพื่อนซี้ของทนายอยู่ด้วยกันมาหลายปียังไม่เห็นเปลี่ยนตรงไหนเลย”

“เพราะพวกเขาไม่ใช่คนที่อยู่อยู่กับทนายตลอดไปไง”

เด็กสาวยังระบายยิ้มอยู่ในหน้าไม่สร้าง

“ฤษก็ชักจินตนาการเก่งนะ ทำให้ทนายรู้สึกเหมือนคำว่า ‘ตลอดไป’ มีอยู่จริงนั่นแหละ... ว่าแต่มีความเปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์อื่นๆมาเล่าให้ฟังอีกหรือเปล่า?”

“กำลังจะพูดอยู่พอดี เราทำตามที่ทนายบอกแล้วนะ เราช่วยครอบครัวของคนโคดติกแล้ว”

ฉะเลยทำตาโตอุทาน

“เหอ?” แล้วหล่อนก็อดถามไปอีกทางไม่ได้ “แปลว่าที่หมออุปการะทักเป็นความจริง?”

“ใช่...” รับรองเสียงอ่อย และไม่เห็นเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์อีกแล้วที่หมอดูผู้วิเศษพูดถูกพูดตรงราวกับตาเห็น “เมื่อวานเราสืบหาตัวคนโคดติก ได้ความว่าชื่อครองสิทธิ์ และพอดีมีงานสวดวันสุดท้าย เราเลยตามไปที่วัด จากนั้นก็เลียบเคียงซักถามเพื่อนร่วมงานของเขา จนได้เค้าที่ชัดเจนว่าโทรจันของเรามีส่วนทำให้เขาคิดสั้นจริงๆ... แต่การฆ่าตัวตายของเขาก็ไม่ใช่ผลงานของเราโคดๆหอรอกนะ คุณครองสิทธิ์มีเรื่องกับที่บ้านอยู่ก่อน พอเจอความกดดันใหม่ในเรื่องงาน เลยเกิดความคิดชั่ววูบขึ้นมา”

จงฤกษ์กล่าวอย่างคนที่ยังคงสำนึกผิด แต่ขณะเดียวกันก็เลิกโทษตัวเองคนเดียวแล้ว ฉะเลยจึงไม่เห็นความจำเป็นต้องซ้ำเติมหรือปลอบโยนใดๆอีก เพียงเอ่ยด้วยใจอุเบกขา

“ช่างเถอะ ทุกคนอยู่ในอุ้งมือกรรม และเขาก็ไปอยู่ในอุ้งมือกรรมของตัวเองต่อแล้ว” เว้นวรรคเล็กน้อยก่อนเตือนความจำ “คำแนะนำให้ช่วยครอบครัวคนตายนี้เป็นของหมออุปการะนะ ไม่ใช่ทนาย”

“นั่นแหละ ถ้าไม่ใช่เพราะทนายเราก็คงไม่ยอมฟังใครหรอก”

“ว่าแต่คุณช่วยพวกเขาอย่างไรหรือ?”

“เมื่อก่อนคุณลองคิดถึงเรื่องคำรักษาพยาบาลแม่ เราก็ให้ไปก่อนหนึ่ง เกินความต้องการไปเยอะทีเดียว เพราะกะให้เปิดร้านขายของ ช่วยตัวเองได้ในระยะยาวด้วย คุยกับเขาแล้วเห็นท่าว่ามีลู่วางอยู่ เพียงแต่ขาดเงินทุนเท่านั้น”

ณชะเลฟังแล้วเกิดความปลาบปลื้มชื่นชมแฟนหนุ่มขึ้นมาว่าไร เขาเล่าด้วยน้ำเสียงปกติ แต่เป็นปกติแบบผู้ใหญ่ที่มีอำนาจจัดการเสกสรรให้ชีวิตผู้อื่นเปลี่ยนไปในทางดี กับทั้งมีความคิดอ่านมองการณ์ได้ไกล ไม่ใช่เอาแต่เงินฟาดหัวชาติใช้ความผิดแบบขอไปที

“คงคลายความรู้สึกผิดให้ถูกย์ได้เยอะสินะ?”

“ก็เอาเป็นว่าคืนนี้มีหน้าโทร.หาทนายด้วยความรู้สึกว่ามีสิทธิ์กวดไล่หลังทนายมาบ้าง”

คำพูดของเขานำหล่นมาเห็นความจริงประการหนึ่ง คือคนเราใช้จะมีธาตุแท้ตายตัวว่าชั่วดี ทุกคนเปลี่ยนแปลงได้ ขอเพียงมีเหตุปัจจัยพอจะชนะ ‘ธาตุเก่า’ เท่านั้น

“ถูกย์คงไม่หยุดแผนการลบล้างความรู้สึกผิดไว้แค่ที่การช่วยเหลือครอบครัวคนตายใช่ไหม?”

“แน่นอน! ถ้าเราทำได้ เราจะไล่สืบหาทุกคนที่โดนเราแกล้ง แล้วตามช่วยทีละคน แต่ก็จั้นใจ เพราะรู้ว่ามันไม่มีทางเป็นจริง”

“นั่นก็คิดเรื่องที่ทำได้จริงสิ ระหว่างวันทนายก็นึกๆคิดๆนะว่าเธอจะเอาความเก่งกับเงินพันล้านไปช่วยให้โลกนี้ดีขึ้นได้ยังไง”

“เราก็คิด ไม่ใช่ไม่คิด อย่างที่ตกลงกับทนายไว้แล้ว กรอบความคิดของเรามีขอบเขตประมาณงานวิจัยทางไอทีอะไรสักอย่างที่จะเป็นประโยชน์สูงสุด แต่เหลือวไปแลมา สำนวนตรวจดูว่าพวกนักวิจัยไฮเทคกำลังทำอะไรกันอยู่บ้าง เราได้ข้อสรุปยังไรไหม? ทุกวันนี้คนยุคเรากำลังมองหา หมู่มทนายทนาย หมู่มกำลังเงินไปให้กับการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งๆที่ตัวเองนึกว่าเป็นประโยชน์เฉพาะหน้า โดยที่ไม่เคยเฉลียวคิดเลยว่าอะไรคือประโยชน์อย่างแท้จริงในระยะยาว”

ณชะเลอมยิ้มด้วยความรู้สึกชื่นชมอีกครั้ง สัมผัสว่าเขาเปลี่ยนแปลงไปจริงๆ

“ทนายชักรู้สึกสนุกไปกับถูกย์แล้วซี อยากเก่งคอมพิวเตอร์เท่าเธอ เพื่อจะช่วยเหลืออะไรได้บ้าง”

“เราจะสอนทนายทุกอย่างที่รู้ให้เอาไหมล่ะ?”

“เอาซี ทำไมไม่เอา”

“พูดจริงหรือเปล่า? ต้องใช้เวลานะ”

ความกระตือรือร้นของเด็กสาวพุ่งขึ้นถึงขีดเดียวกับความกระตือรือร้นของฝ่ายยื่นข้อเสนอ

“ทนายอยากเอาดีทางนี้ เคยบอกแล้วว่าจะเอ็นๆเข้าวิศวะคอมพิวเตอร์ เอาซีไหม ทนายจะเรียนพิเศษกับถูกย์ โดยมีข้อแม้ว่าถูกย์ต้องทำตัวเป็นครูสอนพิเศษจริงๆ แล้วก็ต้องรับเงินค่าสอนจากทนายด้วย ไม่ใช่มาสอนฟรีๆ”

“ฮึ!” จองถูกย์อุทานสั้น “ถ้าทำอะไรให้แฟนแล้วต้องรับเงิน อย่างนี้จะเป็นแฟนไปทำไม?”

“มันอาจฟังดูตลกเหมือนยาจกควักเงินให้เศรษฐี แต่นั่นจะเป็นเหตุผลที่ดีพอให้ถูกย์มาป่วนเปี่ยนที่บ้านทนายได้ทุกวันง”

คำทิ้งท้ายของณชะเลทำให้จองถูกย์ถึงโอด และยอมตามเงื่อนไขแฟนสาวทุกประการ

“ก็! ได้! แต่คุณครูคุณนี่ก็มีข้อแม้เหมือนกัน คือขอเป็นคนคิดอัตราค่าสอนเองนะ”

“กะ... เอาเท่าไรก็ดีคะครู?”

เด็กหนุ่มเกือบตอบเล่นๆว่าขอหอมแก้มทีหนึ่ง แต่สังหรณ์บางอย่างยับยั้งเอาไว้ เปลี่ยนเป็น

“ทรายต้องทำกับข้าวให้เรากิน สอนหนึ่งครั้งแลกหนึ่งมือ”

“โอ๊ย! ไม่ไหวหรอก เจียวไขยังไม่ว่างจะได้รสเลย เปลี่ยนเป็นค่าจ้างตรงๆดีกว่า เอาตามอัตราที่เขาทำๆกัน ซีเรียสนะ”

จงฤกษ์หัวเราะร่วนอย่างมีปิติที่จะได้ใกล้ชิดคนรักทุกวัน เงื่อนไชอะไรก็น่าอภิมขรรื่นไปหมด

“เอาเป็นเดือนละครึ่งของค่าขนมทรายแล้วกัน”

ว่าที่ครูสอนพิเศษตัดสิน และตั้งใจไว้เจียบๆว่าได้ทำไห้จะเอาคุณหมื่นเพื่อซื้อของขวัญคืนให้หล่อน!

“โอเค เอาตามนั้น” ฉะเลตอบตกลงหลังจากพิจารณาแล้วว่าสมน้ำสมเนื้อพอจะเรียกได้ว่าเป็นค่าจ้าง “เดี๋ยวทรายต้องทำอะไรหน่อย คินนี่เอาไว้แค่นี้ก่อนนะ”

“ไปแล้วหรือ?” อิดเอื้อนอย่างเสียดายเล็กน้อย “ว่าแต่จะให้เราไปสอนเมื่อไหร่ล่ะ?”

“พรุ่งนี้!”

จงฤกษ์กระหึ่มและเลิกอิดเอื้อนทันที

“ได้เลย! จุ้นพรุ่งนี้เจอกัน เราจะไปถึงบ้านทรายไม่เกินห้าโมงนะ สวัสดิ์”

“สวัสดิ์ แล้วเจอกัน”

ต่างฝ่ายต่างวางสาย ฉะเลผ่อนลมหายใจยาว ก่อนชำเลื่องเลมารคาซึ่งนั่งมองเขม็งอยู่ด้านซ้ายมือ

“ถ้าแม่ไม่อนุญาต ทรายจะโทรไปยกเลิกเดี๋ยวนี้”

สองแม่ลูกสบตากัน ฝ่ายหนึ่งเขม็งจวบจริงจัง หัวคิ้วขมวดมุ่นครุ่นคิด ส่วนอีกฝ่ายมีประกายอ่อนเยียงบุตรที่อยู่ใต้อาวาทไม่เสื่อมคลาย ทว่าขณะเดียวกันก็แฝงแววสู้เพื่อพิสูจน์ว่าตนถูกต้องไปด้วย

มันเริ่มมาจากความเป็นลูกสาวผู้ซื่อสัตย์กับแม่อย่างเสมอต้นเสมอปลาย หล่อนเคยสัญญาว่าจงฤกษ์พูดอะไรชวนทำอะไร ก็จะเล่าให้แม่ฟังตลอดหนึ่งเดือน เมื่อครบเดือนแล้วแม่ตัดสินอย่างไรหล่อนจะปฏิบัติตามนั้น แม่สั่งให้เลิกคบก็ยอม

ฉะเลรักษาสัญญาอย่างเคร่งครัด หล่อนเล่าให้แม่ฟังเป็นกิจวัตรทุกคืน แม้กระทั่งวันอาทิตย์อันควรจะเป็นวันแห่งความลับสุดขอดของจงฤกษ์ หล่อนก็จำเป็นต้องกลับมาเล่าอีก โดยขอคำมั่นจากแม่ว่าความลับของจงฤกษ์เป็นเรื่องคอขาดบาดตาย จะแพร่งพรายให้คนอื่นทราบไม่ได้เป็นอันขาด

รสรินดีใจที่ตนเองอ่านคนถูก เจ้าหนุ่มนั้นมีอะไรไม่ชอบมาพากล แตกต่างจากมนุษย์มนาอยู่จริงๆ เพียงรู้ว่าเขาขโมยเงินเป็นพันล้านได้จากอากาศ หล่อนก็ออกคำสั่งกับลูกง่าย ๆ ให้เลิกคบได้แล้ว ความจริงเปิดเผยแล้วว่าหมอนี้เป็นโจร หล่อนเห็นการณ์ไกลและแสดงความเป็นผู้นำด้วยการไม่อาลัยไยดีกับเงินทองกองภูเขาแม้แต่นิดเดียว โดยให้เหตุผลว่าเงินสกปรกยิ่งมากเท่าไร อนาคตก็ยิ่งน่าประหวั่นพรึงเท่านั้น

แต่ฉะเลก็เพียรเล่าถึงนาที่แห่งความสำนึกผิดและเจตนาถลกลับตัวกลับใจของจงฤกษ์ ตลอดจนเล่าถึงความปรารถนาอย่างรุนแรงของหล่อนเอง ในอันที่จะเปลี่ยนโทษมหันต์ให้เป็นคุณอนันต์ โดยชี้ให้เห็นว่าจงฤกษ์เป็นคนมีศักยภาพ และบัดนี้จงฤกษ์ก็เห็นกงจักร โดยความเป็นกงจักร เห็นดอกบัวโดยความเป็นดอกบัวแล้ว หากมีหล่อนเป็นกำลังใจ เขาคงฝากผลงานอันเป็นคุณใหญ่ไว้กับโลกได้อย่างคาดไม่ถึง

สองคืนแล้วที่สองแม่ลูกมานั่งเกลี้ยกล่อมกันและกันให้เห็นด้วยกับตน รสรินต้องการให้ลูกเลิกล้มความตั้งใจเดิม โดยบอกว่าถ้าเขาเปลี่ยนแล้วก็หมดหน้าที่ของเราแล้ว จะคบต่อให้เกิดความเลื่องทำไม้อีก ขณะเดียวกับที่ฉะเลก็ยกเอาเหตุผลสารพัดมาทำให้แม่เชื่อใจ กระทั่งยอมให้นั่งอยู่ด้วยเพื่อฟังหล่อนคุยโทรศัพท์กับจงดุ๊กออกลำโพงในคืนนี้!

จะเป็นด้วยดวงหรืออะไรก็ตาม จงดุ๊กก็เผชิญเหตุในสิ่งที่ควรพูดเกือบทั้งหมด หล่อนคุยไปก็ให้คะแนนแม่ไปด้วย เก่งว่าโดยรวมเขาน่าจะทำเต็มได้เกือบสิบเต็มสิบทีเดียว

ความคิดเกี่ยวกับการให้จงดุ๊กมาเป็นครูสอนพิเศษเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ด้วยความอยากอวดผลงาน อยากแสดงให้แม่เห็นว่าลูกสาวแม่กลับใจโจรร้ายให้กลายเป็นพระเอกสำเร็จ ฉะเลเชื่อมั่นว่าวันหนึ่งไม่นานเกินรอ จงดุ๊กจะเป็นข่าวใหญ่อีกครั้งในทางบวก เท่าๆกับที่เชื่อมั่นว่าแม่จะต้องประทับใจและทิ้งในตัวลูกสาวที่มีส่วนคุมหางเสือของเรือสำเภาทองให้มุ่งไปยังทิศแห่งความรุ่งเรืองสูงสุด

รสรินประสานตากับลูกสาวนานเท่านาน ส่วนลึกของหล่อนยังคงหวาดระแวงสายตาดูเข้ามิดมนุษย์ของเจ้าหนุ่มคนนั้น แต่สายตารันที่ยื่นกรานขอโอกาสพิสูจน์ตัวของลูกสาวก็ทำให้หล่อนสองจิตสองใจได้มาก

อีกประการหนึ่ง รสรินทราบว่ามีผู้ชายจะเป็นคนอันตรายปานใด ขอเพียงมีใจให้กับผู้หญิงสักคนอย่างแท้จริง อันตรายก็แปรเป็นความปลอดภัยได้เกินกำแพงใดในแผ่นดิน หล่อนฟังสุ้มเสียงของจงดุ๊กออกว่ายอมอุทิศชีวิตให้ฉะเลได้ นั่นมิใช่สิ่งที่หล่อนควรพึงใจหรือ?

“ขอแม่ตัดสินใจคืนหนึ่ง” รสรินเอ่ยในที่สุด “แล้วพรุ่งนี้เช้าจะบอกว่าตกลงให้เขามาสอนหนูไหม”

ตอนที่ ๒๐ คู่รักคนสุดท้าย

รสรินออกจากห้องนอนลูกสาวคนเล็กด้วยอัธยาศัยดีลง ความจริงหากอยากจะทำอันน่าใจหายสักการกันจริงๆ สิ่งเดียวที่คงห้ามฉะเลไม่ให้คบกับหมอนั้นได้อยู่หรือ แต่หล่อนอยากได้ชื่อว่าเป็นแม่ที่คุมลูกให้อยู่ในโอวาทได้ด้วยเหตุผล ไม่ใช่ด้วยการปกครองแบบซึนคเป็นไม้ ซึ้ไม้เป็นนก หล่อนทำสำเร็จมาโดยตลอด และอยากให้เป็นความสำเร็จที่ยั่งยืนถาวร จนกว่าจะถึงเวลาที่ลูกๆ ต้องจากอ้อมอกไป

รู้สึกมาตลอดว่าลูกสาวทั้งสองคือผลงานอันน่าภาคภูมิใจของตน ทั้งละอองฝนและฉะเลเป็นวัยรุ่นที่ปราศจากปัญหา สติปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์สูงเกินระดับเฉลี่ย ยิ่งไปกว่านั้นยังฝึกฝานกุศล ตามหล่อนไปทำบุญที่วัด โดยไม่ต้องบังคับหรือหลอกพ่อแม่แต่บ่อยอีกต่างหาก ใครจะติหล่อนในฐานะแม่คนได้อีก

แม่เคยตัดสินใจผิดพลาดครั้งใหญ่ และเคยทำผิดบาปเล็กๆ น้อยๆ มาบ้างตามประสาปุณฺณคนเดินดิน รสรินก็ยังมีความรู้สึกดีๆ ให้ชีวิตตนเองเสมอ หล่อนเติบโตมาบนเส้นทางที่เรียบง่ายและถูกต้อง หล่อนก้าวหน้าในสายงานตามลำดับ หล่อนได้สามเณรในอุดมคติที่เพื่อนร่วมรุ่นต้องอิจฉา หล่อนได้ลูกสาวที่อยู่ในโอวาทและตามเข้าวัดด้วย ภาภชีวิตโดยรวมจึงเต็มเปี่ยมไปด้วยความสมบูรณ์แบบไร้ที่ติ และเดินได้อย่างสง่างามเผยเต็มตัวไปทุกหนแห่ง

มาพักหลังนี้ลูกคนสุดท้ายต้องซึกไม่ค่อยทำตัวเป็นเด็กในคาถาเหมือนเก่า นั่นเป็นเรื่องน่าผิดหวัง และหล่อนก็น้อยใจลูกมาก แต่ที่น่ายิ่งไปกว่าความผิดหวังและน้อยใจ ก็คือสถานการณ์น่าเป็นห่วงอย่างอย่างใหญ่หลวง รู้สึกราวกับเข้าศึกมาประชิดตัวในวันฟ้าใส และอาจหิบบิ้นความพินาสมาให้ได้ทุกเมื่อเสียแล้ว

นึกไม่ถึงเลยว่าเส้นทางชีวิตลูกจะต้องไปเจอมหาโจรใหญ่ในคราบนักเรียนวัยรุ่น ถ้าเป็นแม่ที่ยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน ก็ยอมไม่อาจเห็นดีเห็นงามตามแล้วปล่อยให้ลูกสาวของตนหลงผิดโดยไม่คิด虑รู้อย่างแน่นอน

คืนนี้ลูกสาวคนดีมีไม้เค็ด ทำให้หล่อนนั่งฟังการสนทนาทางโทรศัพท์เพื่อใช้ดุลพินิจในการตัดสินใจของตนเอง หลังจากฟังจบสรินจึงเข้าใจซัดว่าเหตุใดลูกสาวถึงได้เชื่อมั่นนักหนาว่าจะสามารถชนะใจหล่อน นาที่นี้หล่อนยอมรับว่าเริ่มมีใจเอนเอียงไปเห็นดีเห็นงามตามขณะเล ตระหนักว่าจงถูกยั่วยุแก๊งกาจ มีหลักประกันใหญ่ให้นำเชื่อถือ และที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดคือสำนึกผิดเป็น หันมาคิดชวนชวยทำคุณแก่โลก ทั้งนี้ก็ด้วยแรงบันดาลใจอย่างท่วมท้นจากขณะเลเพียงผู้เดียว!

คิดย้อนกลับไปกลับมาอยู่ในระหว่างยินดีกับยินดีร้าย ความชั่วที่ยิ่งใหญ่นั้นทำง่าย และจงถูกยั่วยุก็ทำไปแล้ว แต่ความดีที่เกรียงไกรนั้นทำยาก และยังไม่มียะไรประกันว่าจงถูกยั่วยุจะได้ตลอดรอดฝั่ง การช่วยเหลือเรื่องเงินเรื่องทองกับญาติของคนที่เขามีส่วนทำให้ตายยังมีไซ่บทพิสูจน์สำเร็จเค็ดขาด มันเป็นแค่วิถีเล็กๆ น้อยๆ ที่จะบรรเทาความรู้สึกผิดอย่างมหันต์เท่านั้น

หากอนาคตข้างหน้าจงถูกยั่วยุโตขึ้นกว่านี้แล้วยิ่งร้ายลึกกว่าเค็ดแล้ว ลูกสาวหล่อนมีปัญหาไปห้ามปรามไหวหรือ? ถ้าทุกอย่างง่ายเหมือนนิทานเรื่องโจรกลับใจไปเป็นกำนันตลอดชีวิตก็ดีหรือ แต่ในโลกความจริง โลกที่เต็มไปด้วยคนลับปลัดกลับกลอก วันนีตั้งใจดี พรุ่งนี้เปลี่ยนใจเป็นตรงกันข้ามอีก ใครจะรับประกันว่าจงถูกยั่วยุจะไม่คิดทำเรื่องเลวๆ ขึ้นมา และถึงวันนั้นลูกสาวหล่อนคงต้องพลอยร่างพลอยแหรับความเค็ดคร้อนไปด้วยเป็นแน่ ในเมื่อร่วมหัวจมท้ายกับเขาแล้ว

ไม่ต้องคำนึงถึงความตั้งใจในอนาคตของจงถูกยั่วยุก็ได้ เอาแค่คิดหวังว่าความผิดแต่หนหลังของเขาจะไล่ตามมาทันเมื่อไร ก็เป็นคำถามที่รบกวนจิตใจให้กลัดกลุ้มได้เหลือขนาดแล้ว

สรินถือว่าหน้าที่หนึ่งของแม่คือต้องคิดมากแทนลูก โดยเฉพาะเมื่อลูกเพิ่งเลิกเป็นเด็กหญิงมาแค่สองปี วูบแรกที่ฟังว่าเขาปล้นเป็นเงินพันล้านมาจากอากาศ แทนที่จะเกิดความโลภอยากคงญาติเป็นทองแผ่นเดียวกับมหาเศรษฐีวัยรุ่น ก็กลับบังเกิดความพรันพรัง เพราะเคยเห็นพิษของสมบัติขุมใหญ่มานักต่อนัก อะไรที่เกินตัว เกินวัย หรือเกินสิทธิ์อันชอบธรรมไปมากมาย ย่อมมีภาคแห่งความวิบัติรออยู่ในทางใดทางหนึ่งเสมอ นี่เป็นสัญธรรม หล่อนไม่ยอมให้ลูกหล่อนเข้าไปอยู่ในเขตความเสี่ยงแม้ด้วยปลายเท้า

คิดย้อนไปย้อนมา รัๆ จะตกลงตัดสินใจขั้นสุดท้ายด้วยวิธีเค็ดจการ สั่งห้ามคบเค็ดขาด ลูกจะต่อว่าต่อขานอย่างไรก็ยอม แต่พอคิดเช่นนั้นก็กลับบังเกิดความวุ่นวายใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หล่อนรู้อนาคตแค่ไหนถึงไปปิดกั้นสิ่งที่อาจเป็นโอกาสทองครั้งเดียวของลูก? ถ้าจงถูกยั่วยุกลับตัวเป็นคนดี เป็นศรีสังคมขึ้นมาจริงๆ วันหนึ่งข้างหน้าถ้าเขาเป็นดอกเตอร์ชื่อดังที่ทำชื่อเสียงเกียรติยศยิ่งใหญ่ให้แก่ประเทศชาติ หล่อนมีต้องมองหน้าลูกด้วยสายตาสำนึกผิดที่ทำหน้าที่แม่พลาดไปจนกว่าจะตายจากกันหรือ?

สำคัญกว่าอะไร คำนึงโดยกรรมสัมพันธ์อันเป็นของลึกซึ้งเห็นได้ยาก หากเขาคือคู่แท้ผู้จะเป็นคนแรกและคนสุดท้ายของลูกละ หล่อนจะเอาอะไรไปรับผิดชอบ?

ถ้าคนเรารู้อนาคตได้ก็ดีหรือ ทุกการตัดสินใจจะได้เป็นไปเพื่อความสุขความเจริญถ่ายเดียว ไม่ต้องมีการลังเล ไม่ต้องมีความเคลือบแคลง ไม่ต้องมีอาการกลับไปกลับมาเป็นน้ำกลิ้งบนใบบอนเหมือนอย่างนี้ ที่เกิดเรื่องวุ่นวายทั้งหลายก็เพราะคนเราไม่รู้อนาคต และมีข้อมูลประกอบการตัดสินใจในปัจจุบันไม่เพียงพอนั่นเอง

ลูกสาวทั้งสองเล่าเรื่องหมอกุสุมิพิเศษให้ฟังอยู่บ้าง แต่หล่อนก็ไม่นิยม และไม่ตามลูกๆ ไปดูหมอก เพราะเห็นมา นักต่อนักที่หลายคนเชื่อหมอกมากกว่าเหตุผลอันควรมีควรเป็น จนกระทั่งเสียความเป็นตัวของตัวเอง ไปทั้งหมด และปล่อยให้ชีวิตขึ้นอยู่กับดวงชะตาโดยไม่ขัดขืนฝืนทวนกระแสให้อะไรๆ ดีขึ้น การดูหมอกจึงนับเป็นการสร้างความอ่อนแอทางวิญญาณโดยแท้

อีกประการหนึ่ง หล่อนต่อต้านการฝากชีวิตไว้ในมือคนไม่รู้จัก ต่อให้รำลือว่าแม่ย่าหยั่งรู้ฟ้าดินสักปานไหน มันก็ไม่ใช่ความแจ่มแจ้งประจักษ์ใจของหล่อนเองอยู่ดี คนอย่างหล่อนคงไม่ขอรับคำทำนายอันอาจกลายเป็นคำสั่งในการดำเนินชีวิตจากใคร เพราะถ้าทำตามแล้วผลออกมาผิดพลาดล่ะก็ คงกลายเป็นคำโง่งที่บาดใจไปชั่วกาลนานเลยทีเดียว

จู่ๆ ก็คิดถึงน้องสาว รายนั้นก็กำลังวุ่นๆ เรื่องผู้ชายอยู่เหมือนกัน ปานนี้ไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้ เพราะขาดการติดต่อมาพักหนึ่ง อยากเชื่อว่าเรื่องของเธอจะน่าชื่นใจกว่าเรื่องของลูกสาวตน เพราะเห็นตลกปากรับคำเป็นมันเป็นเหมาะดี ที่จะไม่ข้องเกี่ยวกับหนุ่มรุ่นน้องให้เสียศักดิ์ศรี เสียความนับถือตัวเอง และเสียเวลาเปลืองเนื้อเปลืองตัวไปกับคนที่จะไม่ใช่คู่ครองแน่ๆ

ตัดสินใจโทร.หาน้อง อย่างน้อยคงช่วยเว้นวรรคความวิตกเกี่ยวกับลูกสาวลงได้สักครู่ กดปุ่มเลือกซื้อเค้กแล้วต่อสัญญาณ ฟังเพลงรอพักหนึ่งก็เปลี่ยนเป็นเสียงทัก

“หวัดดีคะพี่หน่อง”

ส้อมเสียงฝ่ายนั้นอื้อไม่เต็มปากเต็มคำชอบกล

“ว่าไงจะเรา พักนี้หายเจ็บไปเลย”

“เอ้อ... พอดีต้องทำโน่นทำนี่นะค่ะ”

“วันศุกร์นี้ไปเดินเวียนเทียนด้วยกันไหม?”

อเวราเจียบคิดนิดหนึ่งก่อนตอบตกลง

“เอาซีคะพี่หน่อง วัดเดิมไซ้ไหม?”

หล่อนไม่ทราบด้วยซ้ำว่าเป็นวันศุกร์เป็นวันสำคัญทางศาสนาอย่างไร พี่ชวนให้ไปเดินก็ไปเดิน และชั่วขณะนั้นหล่อนก็ลืมชื่อวัดกะทันหัน จึงต้องเรียก ‘วัดเดิม’ ไปพลางๆ

“นั่นแหละ วัดเดิม” รสรินเรียกตามน้อง “เธอจะชวนใครมาด้วยก็ได้ล่ะ”

สาวใหญ่หมายถึงใครก็ได้ที่กำลังตามเกาะเกาะน้องสาวอยู่ เผื่อถ้าไปวัดด้วยกันแล้วคิดใจ จะได้ชักชวนไปทำบุญร่วมกันอีกเรื่อยๆ และกลายเป็นสายสัมพันธ์อันดีที่ยั่งยืน ทว่านี่ไม่ถึงว่าข้อเสนอแฉะนั้นกลับกลายเป็นแรงกระตุ้นให้อเวราอึ้งอย่างมีพิรุณ

“ชวนใคร... พี่หน่องหมายถึงใครเธอคะ?”

“หนุ่มคนล่าสุดนะซี ที่กำลังจีวู้กันนะ”

สำเนียงกระเซ้าเข้าแหย่นั้นทำให้อเวราสะดุ้งราวกับถูกเข็มแทง เพราะอุปาทานไปชั่วขณะว่าอีกฝ่ายล่วงรู้ความลับของตน

ความเจียบอิงของน้องสาวทำให้อเวราสะดุ้งใจ สัมผัสว่าฝ่ายนั้นไม่ทราบจะเอ่ยคำไหนดี

“เคັก... นั่นเธอกำลังอยู่กับใครหรือเปล่า?”

อเวราอีกอึ้ง

“เดี๋ยวนะคะพี่หน่อง...”

รสรินได้ยินเสียงเปิดปิดประตู แสดงถึงการย้ายที่คุย เท่านั้นเองสาวใหญ่ก็จุปากจึกหนึ่ง ก้มหน้าเอามือกุมขมับอย่างเจ็บปวด ช่างให้บังเอิญมีเรื่องซ้ำเติมกันได้แบบนี้ขึ้นมา!

ครู่หนึ่งต่อมา เสียงอเวราก็ดังขึ้นใหม่

“เออ... เมื่อกี้ถึงไหนนะคะพี่หน่อง?”

ปลายประโยคสั้นไหวแสดงถึงจิตใจที่ไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าใดนัก รสรินรู้สึกอ่อนล้าและอยากวางโทรศัพท์เดี๋ยวนั้น แต่แล้วก็ถอนใจเอือมหนึ่ง กล้ากลืนรสขมลงอกและฝืนพูดต่อ

“ตกลงเธอจะมาเวียนเทียนกับพี่ไหม? อยากรู้แก่นั้นแหละ”

อเวรายังเกิดความขำเกรงพี่สาวยิ่งกว่ามารดา แม้รสรินพยายามทอดเสียงปรานี แต่ฟังสำเนียงโดยรวมก็ทราบว่าจะต้องฝืนเค้นด้วยความเปลือยใจ ผิดหวังกับพฤติกรรมของหล่อน มันทำให้รู้สึกแยกว่าถูกคู่ค่าแรงๆ เสียอีก

“ค่ะ เออ... ไป”

“เอาล่ะ ไม่รบกวนแล้ว เดี่ยวเธอไปอยู่กับเขาต่อเถอะ”

“พี่หน่อง...”

“พี่วางเถอะนะ”

“เดี๋ยวสิคะ” หญิงสาวรีบร้องไว้ “เค็ก... เค็กแค่นี้ไม่มีใคร คบกับเขาอีกสักพักก็คงต่างแยกกันไป”

“เธอไม่ต้องอธิบายพี่หรอก พี่ไม่ใช่เจ้าของชีวิตเธอ และเธอก็ไม่ได้ทำผิดกฎหมายอะไร ระวังๆ ไว้ชนิดหนึ่งอย่าพลาดมีเด็กขึ้นมาอีกแล้วกัน เรื่องจะยุ่งมากถ้าเป็นอย่างนั้น”

“รับรองค่ะ ไม่ให้พลาดหรอก แล้ว... เค็กจะไม่หลงจนถอนตัวไม่ขึ้น อย่างเป็นทางการ เพราะความหวังของพี่หน่องจะทำให้เค็กรู้สึกผิด พี่หน่องต้องเชื่อนะคะว่าเค็กวางแผนไว้ดีแล้ว”

“ความใคร่นะ วางแผนไม่เป็นหรอก” เปลอพูดแบบใส่อารมณ์นิดๆ แต่ก็รู้สึกตัวได้เร็ว และตั้งสติใหม่ให้เปล่งเสียงราบเรียบขึ้น “แผนของเธอเป็นยังไงเธอ?”

“ถ้าเขาฉาบฉวย ก็ให้ทุกอย่างผ่านไปเหมือนสายลม เค็กจะระวังไม่ให้ใจปักอยู่กับเขา”

“นั่นนะหรือแผน? เขาเรียกการเตรียมใจต่างหาก แล้วเธอเตรียมใจหรือเปล่าถ้าเขาจะเกาะติดอยู่กับเรายืดเยื้อเกินปี?”

อเวราก็ปิดตาลง

“มันเป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ เค็กไม่รู้สึกว่าจะอยู่กันได้นานขนาดนั้น ตอนนี้เริ่มอ่านออกแล้วละว่าคนบางคนแค่เหมาะจะผ่านมาในชีวิตเรารู้หนึ่ง เพื่ออยู่ในความทรงจำซึ่งๆ ไปจนตาย มองหน้าเขาแล้วรู้สึกชดช้คะว่าเขาจะไม่ใช้คนรักคนสุดท้าย เค็กคงไม่เสร้างมากเมื่อถึงเวลาควรต้องแยกกันไปตามทาง”

“อืม... ที่เห็นๆ นะ หลายคู่ตั้งใจแบบเธอนั้นแหละ นึกว่าจะอยู่กัน ๒ เดือน แต่ไปๆ มาๆ กลายเป็น ๒ ปี ๕ ปี หรือกระทั่ง ๑๐ ปี มันยากที่จะคาดเดาหรือประมาณเอาด้วยใจนะเค็ก ยิ่งผูกพันกันนานก็ยิ่งแะยาก ต้องเวียนเข้าเวียนออกไม่รู้จบรู้อัน”

หญิงสาวหัวเราะหึหึ เปิดตาขึ้นครั้งหนึ่ง

“ขนาดคนที่เล็กนี่ก็จะอยู่กับเขาตลอดไป ยังได้แค่ว่าเองกะพีหน่อง มีหรือที่คนไม่เหมือนกันจะอยู่ยัดถึงห้าปีสิบปี?”

“นั่นแหละเรื่องแปลกแต่จริง คนไม่คิดจริงจัง ไม่คาดหวังอะไรมาก ก็ไม่ผูกมัดกันแน่นหนา พอไม่อี๊ดอ๊ดก็เลยอยู่ไปเรื่อยๆ ด้วยความเคยชิน คบคนอื่นบ้างแบบแอบกินขนม พอเบื่อขนมแล้วก็ย้อนกลับมาหาอาหารหลักอีก ถ้าเพิ่งเคยเจอคุณนี่เป็นครั้งแรก ก็จะไม่มีวันมองเห็นที่ต้นทางเลยว่าพวกเธออยู่ห่างจากปลายทางกี่เดือนหรือกี่ปีกันแน่”

อเวรานิ่งคิด ท่าทีของพลุหัสยังกระหายและตะกรุมตะกราม ดูไม่ออกเหมือนกันว่าเขาจะเลิกหิวเรื้อนร่างหล่อนเมื่อใด แต่อ่านออกอย่างหนึ่งว่าใจหล่อนเริ่มผูกพันกับเขามากขึ้นทุกที และไม่ใช่แค่ด้วยความเป็นคู่นอนเท่านั้น พลุหัสเริ่มเข้ามาอยู่ในความฝัน ทั้งฝันยามหลับและฝันยามตื่น เช่นนี้จะให้ปฏิเสธที่สาวหรือว่าสายสัมพันธ์เป็นแค่อยุเมงมูมแบบบางที่เขี่ยเมื่อไหร่ก็ขาดเมื่อนั้น?

“บางทีเล็กก็ยอมรับว่าคิดบ้าง ขึ้นมาเป็นวูบๆ เหมือนกันแหละค่ะ เรื่องจะมีเขาอยู่ด้วยตลอดไป แต่ตราบใดที่เล็กยังรู้ตัวว่านั่นเป็นแค่ความคิดบ้าง ก็เชื่อว่าถึงเวลาจบคงไม่ทรมาณทรกรรมเท่าไหร่นัก”

“เธอเดาใจตัวเองในอนาคตกฎแน่หรือ? เชือกที่มัดเราอบแรกหลวมๆ ก็เหมือนดั่งง่าย แต่ถ้าชะล่าใจยื่นเฉยปล่อยให้เขารัดวันละทบ เดี่ยวพอถึงรอบที่สิบมันจะต่างไปมากนะ ที่โลกนี้เต็มไปด้วยการจับคู่ที่ไม่เหมาะสม ก็เพราะมีการยอมให้กับก้าวแรก พอรู้สึกอีกทีนะเล็ก เธออาจพบตัวเองเดินมายืนอยู่ตรงจุดที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเสียแล้ว”

หญิงสาวพยักหน้าปลงๆ

“เล็กจะพยายามระวัง แต่วันนี้พรุ่งนี้ขอก่อนนะคะ ทนเหงาไม่ไหวจริงๆ ”

รสรินไหลด์กและรู้สึกหมดแรง เริ่มตระหนักว่ามีหลายสิ่งอยู่เหนือการควบคุมของหล่อน โดยเฉพาะสิ่งที่เรียกว่า ‘กรรมวิบากของคนอื่น’ หล่อนควรเห็นตามจริงและวางใจเป็นอุเบกขาเสียที

“พีเข้าใจเธอ”

สาวใหญ่พูดจากหัวใจที่อ่อนเปลี้ย อเวรานิ่งอันไปนิดหนึ่งก่อนเอ่ย

“อย่าหาว่าเด็กมกายนะคะ เล็กเพิ่งไปคลุมอแกวอชุกรยามา เขาบอกว่าเล็กหลีกเลียงคนนี้ได้ไม่ได้หรอก แต่อีกไม่นานก็ต้องพลัดพรากจากกัน คำทำนายช่วยให้เล็กทำใจได้เยอะ”

“พีไม่รู้เรื่องดวงเท่าไรรู้จริงๆ อย่างหนึ่ง คือถ้าดวงมีอยู่ ก็คือเส้นทางของวิบากกรรมแต่หนหลังนั่นเอง เราเลือกที่จะทอดหนุ่ยไปตามกรรมเก่าซัดพาก็ได้ หรือเลือกกัดฟันสู้เพื่อผ่อนหนักเป็นเบาด้วยกรรมใหม่ก็ได้ พุดง่ายๆ ว่าศักยภาพของมนุษย์เรามีมากพอจะอยู่เหนือดวงชะตาคะเล็ก”

อเวรานิ่งหน้าเหยนิคๆ

“กรรมใหม่แบบไหนล่ะคะพีหน่อง? เล็กมองไม่เห็นทางสู่ความน่าดีใจพรรค์นี้ได้เลย”

“พีเคยบอกตั้งแต่เมื่อครั้งที่เธอออกหักจากคนก่อนไง คนเราจะเริ่มอยู่เหนือดวงชะตาก็เมื่อมีใจคิดสละสิ่งที่หวงไว้แบบผิดๆ ทิ้งไป ถ้าไม่ฝีกมีใจคิดสละ จิตจะหวงแม้กระทั่งสิ่งที่เห็นๆ อยู่ว่าเป็นต้นเหตุทุกข์ก่อนใหญ่ แต่ละวันเราเจอเหยื่อล่อที่กรรมเก่าส่งมายั่วกิเลสทั้งนั้น ถ้าตะครุบหมดก็เท่ากับเก็บทุกข์มาหวงไว้ในอ้อมกอดทั้งหมด แต่ถ้าสละบ้าง ทิ้งๆ มันบ้างด้วยปัญญาเพิ่งถึงเห็น โทษ ก็จะเหมือนทวนกระแสกรรมเก่าไปหาทิศทางใหม่ที่ดีขึ้น ทีละครั้ง ทีละหน”

น้องสาวผู้กำลังมีดมนอยู่ในห้วงรักกะพริบตา จิตใจสงบลง นำแปลกที่หล่อนไม่อาจทรงจำคำสอนดีๆ ของรสรินไว้ได้ พอเจอเรื่องกระทบใหม่ก็หลงไปอีก รู้ทั้งรู้ว่าต้องเตรียมตัวเจ็บอีก หรือว่าความโง่คือธรรมชาติที่เที่ยงแท้ถาวรของมนุษย์?

“แค่กึ่งนี่ก็ได้ค่ะ พี่หน่องเคยบอกว่าคุณเราอยู่เหนือชะตากรรมได้ด้วยจิตใจดี แล้วก็ด้วยการภาวนา พอมีจิตใจสะอาดสมบัตินิยามๆ ได้ก็จะเริ่มมีกำลังรักษาจิตใจ พอรักษาจิตใจได้ก็จะเริ่มมีกำลังปฏิบัติธรรมภาวนา ถึงตอนนั้น โหราศาสตร์จะเริ่มทำนายเราพลาด คลาดเคลื่อน หรือกระทั่งเพี้ยนไปเป็นคนละเรื่อง เพราะกรรมใหม่มาโยกเกณฑ์เดิมไปเสียหมด แต่... เขาเข้ามาในชีวิตเล็กเหมือนเปิดประตูพรวดพราดแล้วล็อกคอแบบไม่ให้ตั้งตัว แล้วก็ปล่อยให้ไปไหน การสละเขาหมายถึงต้องมีแรงผลักดันจากการล็อกคอของเขา ก็ยังไม่มีความรู้สึอะไร พี่หน่องเข้าใจไหม เล็ก... อดไม่ได้!”

“พี่ถึงสอนให้เธอสวดมนต์และทำสมาธิให้เกิดความจิตใจสงบของวิเวกสุขเสียบ้าง มันชัดเจนกันได้ง่ายๆ นะ”

“เลิกพยายามแล้ว แต่เลิกคงเป็นคนบาป ใจถึงฟุ้งซ่านสงบยากเหลือเกิน แล้วพอสงบลงบ้างก็เอ่อ... มีภาพอนาจารทั้งหลายปรากฏขึ้นมารบกวน ทำให้เล็กรู้สึกอยากเข้าไปใหญ่”

น้องสาวเปิดเผยอย่างไม่อาย รสรินลอบถอนใจเงียบๆ อย่างนี้ต้องพูดว่าย้อนกลับไปถึงจุดเริ่มต้น ถ้าเพียงน้องสาวหล่อนจะไม่เกิดในยุคที่สื่อลามกแพร่ระบาดมอมเมาจิตใจผู้คน ถ้าเพียงน้องสาวหล่อนจะไม่ยอมพลีกายให้ชายเขยก่อนแต่ง และถ้าเพียงน้องสาวหล่อนจะมีบุญกว่านี้สักนิด ได้พบเจอคนดีๆ ที่อยู่กันได้ตลอดไปเหมือนอย่างหล่อน ราคะแบบผิๆ ก็คงไม่ต้องเกิดขึ้นกระมัง?

“อาเออะ คนของเธอคงรอนานแล้วมั้ง พี่วางก่อนนะเล็ก”

“ค่ะ... พี่หน่องขา เล็กกราบขอโทษนะคะ อดสำห้เหน้อยเพราะแค่แต่เล็กก็ทำให้ผิดหวังเสียอย่างนี้”

“ทำไมพี่จะต้องคาดหวังในตัวเธอ ถ้าเธอไม่ร้องไห้ ถ้าเธอยิ้มได้อยู่ ก็รู้ไว้เถอะว่าพี่สมหวังแล้ว นี่พูดจริงๆ เชื่อเถอะว่าเธอไม่มีอะไรต้องรู้สึกผิด... ลองชวนเขามาเดินเวียนเทียนด้วยกันสิ ทำบุญร่วมกัน วันหนึ่งเขาอาจจะโตขึ้นเป็นตัวจริงของเธอก็ได้”

อเวราระบายลมหายใจอย่างโล่งอกขึ้น

“ขอบคุณค่ะพี่”

“แค่นี้”

รสรินออกมาเดินเล่นมองฟ้ามืดด้วยความปลอดโปร่งกว่าเดิม คืนเดียวเจอเข้าไปสองดอก เลยได้คิดและเข้าใจชีวิตขึ้นอีกเยอะ แต่ละคนมีตาของตัวเองเอาไว้มอง มีหัวใจของตัวเองเอาไว้เลือกทาง และมีวิบากกรรมเอาไว้ดูแลตนเอง นอกเหนือจากการชี้แนะแล้ว หล่อนจะทำอะไรได้มากกว่าเห็นและเข้าใจเหตุผลของแต่ละคนเล่า?

อีกอย่าง เทียบกันระหว่างลูกสาวกับน้องสาวแล้ว ยังนับว่าเรื่องของลูกดีกว่าน้องมากแน่ ความสัมพันธ์ของเธอกับ ‘คู่ขา’ หนักไปกามราคาถ่ายเดียว คาดหมายได้ง่ายว่าอะไรจะเกิดขึ้น เส้นทางกามนั้นแสนสั้น ร้อยรัดพิศเหวี่ยงกันเหนียวแน่นที่ต้นทาง แล้วกลับผลัดไต่กันรุนแรงที่ปลายทางในเร็ววันเสมอ ต่างจากเส้นทางบุญที่ยืดยาว ถึงแม้เกี่ยวก้อยคล้องแขนกันเพียงแฉ่วที่ต้นทาง แต่ก็ยัดเหนียวแน่นแน่นแฟ้นมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่รู้ปลายทางที่สิ้นสุด

ดีแค่ไหนแล้วที่แฟนของลูกไม่ใช่พวกเก่งกามเกินวัยอย่างแฟนของน้อง แอ้มมีทำที่ว่าจะยอมทุกอย่างตามการเรียกร้องของณชะเล สมัยนี้จะไปคาดหมายความสมบูรณ์พร้อมอย่างไรได้ ในเมื่อคนส่วนใหญ่กำลังพากันป้ายหน้าลงต่ำกันเกือบทั้งหมด

ตัดสินใจอนุญาตให้ของฤกษ์มาสอนพิเศษลูกสาว ซึ่งเท่ากับยอมให้ ‘ทดลองเป็นแฟน’ กัน ยังดีกว่าหวังน้ำบ่อหน้าแล้วลูกต้องไปเจอชายเจ้าชู้ แถมอาจลักลอบคบกันนอกบ้าน โดยไม่มีสายตาหล่อนระวังระไวได้อีก แต่สรินก็สัญญากับตนเองว่าจะเฝ้าติดตามดูของฤกษ์ทุกกระดิก และจะทำให้เขาเห็นชัดๆ ว่าเส้นทางโจรที่เขาเดินผ่านมา เป็นกรรมที่ทำให้เกิดวิบากคือความระแวงแคลงใจจากคนมีศีลธรรมได้มากขนาดไหน!

พฤษ์ฝืนถึงหล่อนคนนั้นอีกครั้ง เห็นหล่อนยืนรอใต้ร่มไม้ และเขาก็เข้าไปหาด้วยความดีใจ

จากร่มไม้ไปพายเรือในสระใหญ่ จากสระใหญ่ไปเดินเล่นริมหาดทรายใต้เวียงฟ้าใส พุดคุยกันด้วยภาษาแห่งความปริดา เรียกหารอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากความมีกันและกัน หันไปทางไหนก็พบแต่เขตส่วนตัวไร้ความวุ่นวาย เขากับหล่อนเท่านั้นที่มีชีวิต ราวกับทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นเพื่อรองรับความเป็นคู่แท้หนึ่งเดียวโดยเฉพาะ

ภาพฝันกระจ่างชัดและมีแรงดึงดูดอย่างน่าพิศวง ทุกฉาก ทุกสีสันเป็นจริงเป็นจังเท่ากับหรือมากกว่าลิ้มตาตื่นฉนั้นเมื่อต้องตื่นจากฝันเพราะเสียงโทรศัพท์มือถือ พฤษ์จึงแทบตะโกนพรูสาทสาปส่ง เพราะต้องพบกับโลกความจริงที่เขายังไม่เคยมีโอกาสพบกับหล่อนสักคำ และสภาพแวดล้อมในบัดนี้ก็เป็นแค่ห้องในโรงแรมม่านรูดห้องหนึ่งเท่านั้น

กลอกตาไปเห็นอเวรายกมือถือพุดจาซุบซิบอึดใจหนึ่งก่อนปลิกตัวออกจากห้องไปคุยข้างนอก พฤษ์สถอนใจยาวปิดตาลงอีกครั้ง ช่างเป็นภาพที่ตัดกันเหลือเกินระหว่างความฝันกับความจริง ชีวิตคือการท่องเที่ยวไปในฉากเหตุการณ์ต่างๆ นานา แต่ความจริงก็คือหลายๆ เหตุการณ์ก็ได้แต่เกิดขึ้นในฝันเท่านั้น

ว่าไปแล้วเฟอร์นิเจอร์ในห้องก็ไม่ถึงกับกระจององก่องย แต่ทำไมถึงเห็นเหมือนสถานที่สกปรก และรู้สึกว่าเขากำลังตกต่ำอย่างไรชอบกล นี่เป็นครั้งแรกที่เขาสำนึกสัมผัสว่าทุกซอกทุกมุมในม่านรูดจำเริญไปด้วยความฟอนพะ มีแต่ความไร้หัวใจที่น่าสะอิดสะเอียนทั่วไปหมด

สัมผัสดังกล่าวอาจเกิดขึ้นเพราะเพิ่งผ่านการเปรียบเทียบมาสดๆ ร้อนๆ ทุกสิ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับฉากกระจ่างใสดุจสวรรค์เมื่อครู่ บางครั้งความฝันก็สอนคนได้เหมือนกัน ความฝันเต็มไปด้วยตัวอย่างเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง หรือเหตุการณ์ที่ไม่อาจเกิดขึ้นเลยจนชั่วชีวิต

ทบทวนดู ทั้งชีวิตเขาไม่เคยฝันแบบนี้มาก่อนเลย ไม่เคยแม้แต่ครั้งเดียว แล้วก็จำเพาะจะต้องมาฝันหวานที่สุดในโรงแรมม่านรูด!

การสะดุ้งตื่นกลางคันจากฝันหวานทำให้เขามองอเวราไม่ดี เห็นหล่อนเป็นเพียงเหยื่อการมรณ์ที่ไม่เหลืออะไรให้ค้นหาอีก พฤษ์สทราบมานานว่าร่างกายผู้หญิงมีธรรมชาติอย่างหนึ่ง คือคูหวาน ทรงพลังดึงดูดให้เข้าไปสัมผัสลิ้มลอง แต่เมื่อสัมผัสบ่อยเข้าก็กลับแปรความรู้สึกไปอีกแบบ คือเห็นแล้วจืด หรือกระทั่งเหมือนมีแรงผลักให้อายากออกห่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากปราศจากความผูกพันกันด้วยใจ คล้ายธรรมชาติล่อให้ก่อกรรมทุเรศๆ เสรีจ่อยเหยือกลิ้นเนาหมื่นให้รับรู้และให้เกิดความเหนงหน่ายในภายหลัง

เมื่อไม่กี่วันก่อนเคยนึกว่าเขารักอเวรา แต่พอเจอกับสาวน้อยผู้เป็น ‘ตัวจริง’ ในห้องหัวใจ ความรักที่ผ่านมามีทั้งหมดในชีวิตก็กลับกลายเป็นของหลอกไปจนสิ้น เขาเศร้าหมองและเวียนคิดถึงแต่ใบหน้าทีก่อให้เกิดความกระวนกระวายของหล่อนคนนั้น ทำอย่างไรก็แกะออกจากหัวไม่ได้

เคยแต่เป็นฝ่ายให้คนอื่นแอบหลง ไม่เคยแอบหลงคนอื่นเหมือนอย่างนี้ รู้สึกว่านี่เป็นความโง่ครั้งแรก แต่ก็แปลกที่ครั้งแรกของความโง่ช่างเป็นสุข พุทฺธสติดว่าตนเองเป็นบ้าไปแล้วกระมัง แต่บางครั้งก็คิดว่าคงถึงเวลาแล้ว กับการรู้จักรักแท้ที่หัวใจรินเอง ไม่ใช่รักสกปรกที่ร่างกายหลังออกมาอย่างน่าขยะแขยง

เด็กหนุ่มลืมหองเพดานห้องค้ำ อเวรากลีบเข้ามาและนั่งลงข้างกาย

“ทำหน้าที่เหมือนคนมีปัญหาหัวใจ”

หญิงสาวทักยิ้มๆ แต่พุทฺธสติดไม่ออก เขาดึงตัวขึ้นนั่งขมวดคิ้วบน

“มาใช้บริการห้องเช่าร่วมกับคนอื่นนี่รู้สึกไม่ดีเลย”

“ก็กำลังจะเช่าห้องอยู่เองไง”

เด็กหนุ่มเหลือบมองหญิงสาวด้วยหางตา

“ผมได้ยินชื่อ ‘พีหน่อง’ มาตั้งแต่วันแรกที่เราเจอกัน ใครนะ?”

เขาหมายถึงชื่อที่ได้ยินจากปากหล่อนตอนรับโทรศัพท์เมื่อครู่ อเวรากลีบหัวเราะนี้มๆ

“หิ่งหรือ?”

พุทฺธสติดาโตเบะปาก

“อ๊ย! น่าหิ่งตายล่ะ”

“นั่นสิ...” อเวรากลีบยังไม่สร้าง “ไม่น่าหิ่งซักหน่อย ก็พีหน่องกับพีเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน แอ้มเขายังเป็นผู้หญิงอีกต่างหาก!”

คำตอบนั้นไม่ทำให้พุทฺธสติดปฏิบัติหน้าที่แตกต่างจากเดิมนัก แค่เพิ่มพารับรู้ว่า

“อ้อ! แล้วไป”

หญิงสาวเอียงคอเล็กน้อย พินิจแฟนหนุ่มรุ่นน้องครู่หนึ่งก่อนแผ่วเสียงถามแซมซัด

“ต่อ... เธอยังรักพี่อยู่หรือเปล่า?”

พุทฺธสติดั้งใจอยู่ในภายใน แต่ก็สืบทอดอาการของตนโดยทำเป็นตลก แกล้งเบิกตาโพลงราวกับเห็นเงี้ยวออกจากมุมปากอีกฝ่าย

“อะไรนะ? เมื่อกี้เหมือนได้ยินเสียงฟ้าผ่า โตะจายโหมะเลย”

อเวรากลีบหัวเราะไม่ได้ แต่ก็ทอดเสียงถามนุ่มนวลในเวลาต่อมา

“วันศุกร์ไปเดินเวียนเทียนกันไหม?”

พุทฺธสติด้อยๆ หย่อนคางลงต่ำ ทำหน้ายาวเหมือนลิงบาบูน

“โอ!”

นั่นเป็นการร้องครางอย่างกลุ่มใจมากกว่าจะเป็นคำตอบ

“ไปไหม?”

“เออ... แหม”

“ไปสัมผัสบรรยากาศวันสำคัญร่วมกับชาวพุทธมั่ง”

“วันอะไรหรือ?”

หญิงสาวอีกอักเพราะตอบไม่ถูก จึงรีบเลี่ยง

“เดินเวียนรอบเจดีย์ใหญ่ ๓ รอบมีความสุขดีนะ ไปเจอพี่หน่องด้วย เธอจะได้เห็นหน้าเห็นตาเขา”

พยายามหว่านล้อม ตัดสินใจชวนเขาไปตามที่ศรีนบอ เพราะอยากรู้เหมือนกันว่าการไปงานบุญกับพฤษจะ
สานสัมพันธ์ในทางกุศลให้เกิดความเบิกบานร่วมกันได้สักขนาดไหน

“ไม่เอาดีกว่า” เด็กหนุ่มปฏิเสธตรงๆ อย่างไม่เชื่อใจ “คนชื่อหน่องส่วนใหญ่หน้าตาเข้มงวด ผมเดินเวียนเทียนใจ
ลอยหน่อยอาจเจอหวิดด้วยไม่เรียว”

อเวราหัวเราะเบาๆ

“มองโลกในแง่ร้ายจังนะ... งั้นไหนบอกซิคนชื่อเล็กส่วนใหญ่เป็นยังไง”

พฤษทำเป็นจ้องหน้าแฟนสาว

“คนชื่อเล็กหรือ... ส่วนใหญ่เหมาะกับคนชื่อต่อ”

หญิงสาวเบะปากยิ้ม

“เหมาะนานแค่ไหน?”

“ชั่วฟ้าดินสลาย ทั้งชาตินี้และชาติหน้า!”

“ประกันชาติหน้าไว้ด้วยบุญร่วมกันในชาตินี้หน่อยได้ไหม? วันศุกร์ไปวัดกัน”

เด็กหนุ่มแยกเขี้ยวเหลือกตามองเพดาน คิดในใจว่าช่างดีจริงว๊ว ก่อนเหลือบกลับมาสบตาแฟนสาวแบบทำหน้า

เหย

“ถ้าวันศุกร์พี่เล็กพาผมไปบางแสนจะประกันได้ชัวร์กว่ามัง”

“ไม่อยากรู้หรือว่าถ้าเราไปวัดแล้วจะรู้สึกดีๆ ต่อกันมากกว่านี้ซักแค่ไหน?”

“ผมไม่อยากเจอพี่หน่อง”

“ทำไมล่ะ?”

“กลัวเขามองผมเป็นเด็ก ไว้ผมโตกว่านี้หน่อยก่อนแล้วกัน”

เขาเลิกพูดเล่นและให้เหตุผลที่แท้ อเวราชำเลืองแลแฟนหนุ่มอย่างเข้าใจ ขณะเดียวกันคำตอบนั้นก็ยิ่งย้าให้
ตระหนักว่าหล่อนกำลังใช้ชีวิตผิดลู่ผิดทางอยู่จริงๆ แต่จะเป็นไรไป เดียวต่างฝ่ายคงต่างเบื่อหน่ายแล้วแยกจากกัน เงื่อนไข
ในความเป็นจริงต่างๆ คงช่วยบีบคั้นในเร็ววันอยู่แล้ว

“ไม่อยากเจอคนแก่ เจอลูกสาวคนแก่ก็ได้ หลานของพี่น้ารักมากนะจะบอกให้”

คิดอย่างไรไม่ทราบจึงมีแก้มใจอ่อยเหยื่อออกไปเช่นนั้น ทั้งๆ ที่แปลบเสียวทั่วหัวใจยามนึกถึงความสวยงามและ
วัยที่อ่อนเยาว์ของณชะเล หลานของหล่อนรุ่นราวคราวเดียวกับแฟนหนุ่มนี่เอง น่าจะสวยหล่อเข้ากันระดับคู่ดาวเสียด้วย!

แต่ฝ่ายพฤษแค้นขี้ม คำว่า ‘หลาน’ ของอเวราทำให้ไฟล้นใจไปถึงเด็กอายุ ๑๐ ขวบ

“เอาละพี่เล็ก ฝากหอมแก้มหลานพี่แทนผมด้วยนะ”

อเวราสงบวาจาลง มีแฟนคนหนึ่งก็เรียนรู้ที่จะพัฒนาตัวเองขึ้นมาครั้งหนึ่ง พอหลายคนจนถึงขณะนี้ หล่อนก็รู้จัก
ยับยั้งชั่งใจ เลิกตื้อให้ได้อย่างใจตัวเองเสียทีแล้ว

พอพฤษเห็นอีกฝ่ายยุติการเกลี้ยกล่อมอย่างทำใจได้ เลยช่วยรักษาน้ำใจกินบ้าง ด้วยถ้อยคำคล้ายเปิดเผยความจริง

“ช่วงนี้ผมรู้สึกไม่ถนัดกับศาสนาเท่าไหร่นะพี่เล็ก พอเข้าวัดเห็นพระแล้วจะเป็นลม ได้ยินเสียงสวดมนต์แล้วร้อนรุ่ม
เหลือเกิน ยิ่งถ้าบังคับให้กราบใครเนี่ยนะ เหมือนโง่ให้เขาหลอกยังงั้นไม่รู้”

อเวราพยักหน้า

“พี่เข้าใจ พี่เองก็เคยเป็น โลกเรากำลังตกอยู่มือของสื่อ เกิดมาพวกเราก็ได้เห็นแต่ภาพแยะๆ ของพวกอลัชชี จะให้มีกำลังใจเลื่อมใสศรัทธาคนยาก ต่อเมื่อมีโอกาสได้ตระเวนไปตามวัดต่างๆ หลากหลายจริงๆ ถึงค่อยรู้ว่าภาพดีๆ บรรยากาศที่ร่มเย็นยังมีอยู่อีกมาก”

น้ำเสียงนุ่มนวลอันเกิดจากความคิดที่เป็นมงคลของหญิงสาวทำให้เด็กหนุ่มใจอ่อนลงชั่วขณะหนึ่ง

“เอาเป็นว่าวันศุกร์ผมขอตัวแล้วกัน แต่ถ้าพี่เค็กเปลี่ยนใจชวนไปเที่ยวที่อื่นผมจะไม่ขัดเลย”

ท่าที่รังเกียจตัวของเด็กหนุ่มทำให้อเวราตระหนักชัดว่าภาพศีลธรรมเสื่อมทรามคือเชื้อโรคทางวิญญาณชนิดหนึ่ง มันแพร่ระบาดได้ เกาะกินหัวใจได้ หันหน้าผู้คนมากมายให้หันหน้าหนีจากวัดได้ วุบนั้นหญิงสาวเห็นโลกกำลังตกอยู่ในภยันตราย ถ้าเอาตามความเชื่อที่ว่าคนเราผูกพันกันด้วยบุญ ก็แปลว่าชาวพุทธคงเหลือโอกาสทำบุญร่วมกันน้อยลงเต็มทน และเหลือคู่หวานที่ผูกพันกันได้ยึดยาวนาน้อยลงเต็มที

ในเมื่อชวนเขาไปทำบุญไม่สำเร็จแน่แล้ว ก็คงยิ่งเชื่อได้มากขึ้นอีกกระมัง ว่าเขาจะไม่ใช้คู่รักสุดท้ายของหล่อน...

ตอนที่ ๒๑ เรียนพิเศษ

สาวน้อยผู้เป็นหวานใจของเขาเป็นคนมาเปิดประตูรั้วให้ ต่างฝ่ายต่างเงินกันหน่อยๆ เพราะการพบกันครั้งนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างแตกต่างไปจากเดิม ทั้งฐานะที่ขยับจากเพื่อนเป็นแฟน และทั้งเป็นวันแรกของการสอนพิเศษที่ตกลงกันแล้วว่าจะให้มืออย่างต่อเนื่อง

ขณะอยู่ในชุดกระโปรงยาวสีชมพูหวาน ส่วนเขายังอยู่ในชุดนักเรียนตามเดิม เพราะบ้านอยู่ไกลเกินกว่าจะกลับไปอาบน้ำแล้วต่อสังขารมาสอนแฟนต่อ

“ทรายใส่ชุดนี้แล้วน่ารักดีนี่”

จงถุกษ์ชมแล้วหัวเราะแก้ประหม่า ขณะเลิกก็วินิจดา

“ถ้าน่ารักแล้วทำไมต้องหัวเราะด้วยล่ะ? คงดูตลกมากกว่ามั้ง”

“อ่า... ก็...” ทำหน้าพยายามคิดมุข แต่เวลาน้อย คิดไม่ออกเลยบอกตรงๆ “เสียดีนเพราะประหม่า ทนความน่ารักไม่ไหวต่างหาก”

เด็กสาวได้ยินคำพูดซื่อๆ เช่นนั้นเลยจำเสียเอง จงถุกษ์ดูไม่มีพิศภัยเลยจนนึกเดียวสำหรับหล่อน

“แล้วทรายล่ะทำอะไร?”

“ก็... ฤกษ์เหมือนมีสองคน ทำหน้าแบบหนึ่งออกจะดูเจ้าเล่ห์น่ากลัว แต่ทำหน้าอีกแบบหนึ่งกลายเป็นซื่อๆ เต๋อๆ ได้อย่างนี้ ตอบตรงๆ อย่าโกรธล่ะ”

จงถุกษ์ยิ้มเจื่อน

“แต่ไม่เหมือนตัวโง่งในอุดมคติก็จิตใจแล้ว”

ณชะเลหัวเราะร่วน

“เข้าบ้านกันเถอะ พ่อแม่ทราयरออยู่”

เด็กหนุ่มฟังแล้วรู้สึกคล้ายกำลังจะขึ้นศาล ขาก้าวไม่ออก

“พ่อแม่ทราयरอเรา?”

“อือ”

“เราจะมาสอนทราयरไม่ใช่หรือ?”

“แหม! ก็ไปไหน ไปคุยทักทายสัก ๕ นาทีตามธรรมเนียมไง เปิดจากวันแรกจะเดินผ่านผู้ใหญ่ไปเฉยๆ เลยหรือ?”

“เอ แต่... บรรยากาศมันหนาวๆ ยังไงพิกลแสะ พ่อแม่ทราयरอยู่... ฟังไม่ค่อยเหมือนรอทักทายตามธรรมเนียมเลย”

“คิดมากน่า... คุณทำท่าเข้า นึกว่าเขาจะต้อนรับด้วยเก้าอี้ไฟฟ้ารี?”

จงฤกษ์ก็ลึนน้ำลายลงคอฝืดๆ ความจริงเขาไม่กลัวหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหนดรอก แต่อาจเป็นเพราะเขาเป็นคนขุยก โดยเฉพะกับคู่สนทนาต่างวัย ยิ่งผู้จะเป็นพ่อตาแม่ยายในอนาคตด้วยอย่างนี้ ตัวบ้านข้างหน้าจึงปรากฏคล้ายโต๊ะสอบสวนอย่างไรชอบกล

หันมองดวงหน้าสวยหวานอันคล้ายแกะออกมาจากฝันดีที่สุดในชีวิต แล้วสั่งตัวเองสั้นๆ ว่าเอว่ะ! ก็แค่ก้าวเดินไปเรื่อยๆ แล้วจะเจออะไรก็ให้มันเจอไป! ระหว่างเดินก็คิดลอบตัวเองว่าดีเหมือนกัน อย่างนี้ถึงจะได้ความรู้สึกว่าณชะเลมีเจ้าของ มีผู้ปกครอง มีคนเลี้ยงดู ซึ่งก็หมายถึงหล่อนมีค่า มีราคาให้ต้องใช้ความพยายามฝ่าฟันเพื่อสู้ขอมาจากเจ้าของเดิม คนรุ่นเขามองเห็นอะไรอย่างนี้ก็น้อยลง เหลอนึกว่าแต่ละคนเป็นอิสระ จึงคบหาและกำหนดความสัมพันธ์ดีนลิกกันเองตามอำเภอใจ ไม่จำเป็นต้องคำนึงเรื่องสิทธิอันชอบธรรมใดๆ ให้มากแล้วสุดท้ายก็ได้แต่มีหัวใจฉาบฉวยหยาบกระด้างเพราะพากันฝังความรักไว้ใต้ฝ่าตีนกามกันหมด

เข่าอ่อนนิคๆ เมื่ออย่างเท้าเข้าเขตห้องรับแขกซึ่งเปิดเครื่องปรับอากาศไว้เย็นฉ่ำ พ่อแม่ของณชะเลนั่งเคียงกันบนโซฟาขาว จงฤกษ์ยกมือไหว้ทั้งสองตัวลึบ

“สวัสดีครับคุณพ่อ... สวัสดีครับคุณแม่”

“สวัสดี”

ชายในวัยประมาณ ๕๐ รับไหว้พร้อมเอ่ยทักทาย ส่วนรสรินนั้นเพียงรับไหว้และยิ้มบางๆ ให้ จงฤกษ์อดคิดไม่ได้ว่ารสรินจับจ้องเขาอย่างเปิดเผย คง่ายว่ากำลังจะทำหน้าที่ผู้ตรวจสอบ แต่คนพ่อสิดุยก แม้ยิ้มๆ ตามสบาย เด็กหนุ่มก็สัมผัสได้ถึงความเล็งคนลิก เขาเข้าใจดีว่าการใช้ความเป็นกันเองมาเป็นอุปกรณ์ช่วยตรวจสอบนั้น ทำให้เห็นได้เห็นพุงใครต่อใครถนัดกว่าอุบายวิธีใดอื่นลึน

“นั่งสิ”

ปณิธานเอ๋ยเชื่อเชิญด้วยน้ำเสียงมีไมตรี จองฤกษ์ก้าวลงนั่งฝั่งตรงข้ามผู้ใหญ่ตามคำเชิญ พอจะหันไปหาณชะเลก็เห็นหล่อนเดินหายไปจากห้อง และนั่นก็ทำให้เขาขยับราวกับจะเรียกไว้

“ทรายเขาไปเอาน้ำมาให้ฤกษ์นั่นแหละ”

ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวอธิบายพร้อมนึกตตะแนบอยู่ในใจ ทำทางเข้าผู้ใหญ่ไม่เป็น พอจะต้องนั่งกับผู้ใหญ่ตามลำพังถึงกับออกอาการลุกลุกกลนอย่างนี้

“ครับ”

อาคันตุกะหนุ่มบังคับเสียงไม่ให้ตะกุกตะกัก

“ตอนแรกพอรู้ว่าทรายอยากเรียนพิเศษ พ่อนึกว่าจะเป็นตัวเตอร์รับจ๊อบตามบ้านที่ไหน ไม่นึกว่าจะเป็นผู้ใหญ่นั่นเอง”

จองฤกษ์ยิ้มแห้งๆ

“ครับ”

“แต่พอทรายเขารับประกันว่าฤกษ์มีความรู้ความสามารถยิ่งกว่าผู้ซึ่งเขาอายุอายุมากๆ ก็ถือว่าโอเค พ่อเชื่อว่าฤกษ์ต้องแน่นมาก ทรายเขาถึงเชียร์อย่างนั้น ตั้งแต่เด็กทรายเขาไม่เคยขอเรียนพิเศษมาก่อนเลยนะ เรื่องคอมพิวเตอร์เก่งกาจพอตัวเลยละ ตอนเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ นี้ประกอบคอมพิวเตอร์เองได้ แล้วก็เห็นเขียนโปรแกรมอะไรงวนได้นานๆ ทำทางคล่องเชียว เพิ่งครั้งนี้ที่ขอ... เอ้อ... ทรายเขาใช้คำว่าขอคุณวิชาจากคนเก่ง”

“ครับ”

ขณะนั้นเจ้าตัวที่ถูกล่าวถึงเดินเข้ามาพร้อมกับแก้วน้ำผลไม้ บรรจงวางลงที่ขอบโต๊ะตรงหน้าแฟนหนุ่ม ซึ่งเขาก็ขยับห่างหากลูกหลิกเอ๋ยขอบใจเบาๆ จากนั้นเด็กสาวก็วางถาดแล้วลงนั่งเก้าอี้ด้านข้าง มาอยู่ข้างเดียวกับเขา ทำให้จองฤกษ์ใจชื้นขึ้นกว่านั่งอย่างโดดเดี่ยวมากมาย

พอได้กำลังใจ เด็กหนุ่มก็กระแอมและพยายามเปลี่ยนตัวเองจาก ‘นายศรีลูกเดียว’ เป็นนายจองฤกษ์ผู้พูดจาได้เหมือนมนุษย์มนาปกติ

“ผมดีใจที่ทรายเชื่อมือ และคุณพ่อให้ออกาสกับผมครับ”

ปณิธานผงกศิระชนิดหนึ่ง รสรินเอ๋ยแทรกนึ้มๆ

“เครดิตเด็กดีที่เชื่อถือได้ของหนูทราย ก็คือโอกาสที่ฤกษ์ว่านั่นแหละ ทรายบอกทรายยังทำตัวไว้ใจได้ ทรายนั่นเธอก็คงจะน่าไว้ใจอยู่”

มารดาของณชะเลพูดที่เดียวเล่นเอาเขาเกร็ง จองฤกษ์หันไปยิ้มให้หล่อนแหๆ

“เคยสอนที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า?”

นั่นเป็นคำถามนุ่มนวลจากผู้พ่อ

“ปกติแค่ตีเพื่อนๆ ในห้องเท่านั้นครับ”

“เขาตีตัวเลขให้ทรายมาตั้งแต่เด็กเลยล่ะพ่อ” ณะชะเลให้กำลังใจออกนอกหน้า “สอนเก่งจริงๆ เลย จำได้ว่าโจทย์ยากๆ นี่เขาอธิบายวิธีแก้สั้นๆ ทรายฟังแล้วเหมือนมีคนมานำออกจากเขาวงกต”

เห็นลูกสาวทำท่าปลื้ม ปณิธานก็เลิกคิ้วสูงในเชิงสนับสนุน

“ขอให้เป็นผู้รู้จริงแจ่มแจ้งเถอะ จะเป็นทางลัดให้กับคนอื่นได้เกินกว่าอะไรหมด เรียนด้วยแบบตัวต่อตัววันเดียว อาจได้แก่นสารมากกว่าต้องเสียเวลาศึกษาเองเป็นปีๆ ว่าไปแล้วยุคนี้เป็นช่วงต่อของการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ คนรู้เทคโนโลยีส่วนใหญ่อายุน้อยๆ ทั้งนั้น อายุไม่ถึง ๒๐ มีไปกระทือหรือรันพอจะได้เป็นแฮกเกอร์ระดับโลกกัน โครงการคนรุ่นเก่าตามไม่ทันหรอก เพราะงั้นไม่น่าแปลกถ้าตีเตอร์อายุน้อยอาจจะเหมือนปรมาจารย์เสียยิ่งกว่าครูสอนอายุมาก”

รสรินเอ่ยซักบ้าง

“แล้วจะเรียนจะสอนอะไรกันหรือ? กะว่านานสักแค่ไหน?”

“ทรายมีเรื่องที่ยากรู้เยอะค่ะแม่ เชื่อว่าคงต้องใช้เวลานิดหนึ่งกว่าจะโกยวิชาได้หมด”

“หนูจะเอาความรู้พิเศษ ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่จะต้องใช้สอบเอนทรานซ์ใช่ไหม?”

“ค่ะ ไม่เกี่ยวกันหรอก แต่ก็ไม่แน่ ถ้าถามๆ ดูเห็นแว่วว่าวิชาหลักที่ต้องใช้สอบเขาเก่งกว่าทราย ทรายก็จะให้ตี้ออีก รับรองว่าคุ้มค่ะแม่”

“เอาเถอะ” ปณิธานตัดบท “ลูกก็โตแล้ว เลือกที่จะเป็นใครคนหนึ่งในสังคมได้ด้วยตัวเองแล้ว ถ้าขวนขวายอยากหาวิชาความรู้แบบไหนมาปูทางข้างหน้าให้ตัวเอง พ่อแม่ก็ส่งเสริมทั้งนั้น เห็นว่าคุ้มค่าทั้งนั้น จะเกี่ยวหรือไม่เกี่ยวกับการเอนทรานซ์ก็ตาม”

“จริงๆ แล้วผมก็เรียนพิเศษกับทรายมาระยะหนึ่ง”

เป็นจังหวะที่จองฤกษ์เริ่มคุ่น และเอ่ยปากได้โดยไม่รู้สึกรู้ว่ามีคิมคิบปากอยู่

“งั้นหรือ?” เป็นครั้งแรกที่ปณิธานเห็นจองฤกษ์พูดน่าสนใจ อย่างน้อยก็ทำให้เขาต้องหันไปถามลูกสาว “ทรายตี้อวิชาอะไรให้เพื่อนหรือลูก?”

ณะชะเลกะพริบตาปริบๆ ไม่ทราบจะตอบอย่างไรเหมือนกัน ภวานาว่าจองฤกษ์อย่าได้โม้เกินเหตุ เพราะรู้จักนิสัยพ่อแม่ของตนดี คือถ้าจับได้ว่าอ่า ก็จะไม่เลิกไว้เนื้อเชื่อใจทันที

“ไม่ใช่วิชาในโรงเรียนหรอกครับ” จองฤกษ์เป็นฝ่ายสานต่อประเด็นใหม่ของตนเอง “ผมทราบมาระยะหนึ่งว่า บางวิชาที่มีค่าจริงๆ จะไม่สอนกันในโรงเรียน หรือถึงแม้พยายามวางหลักสูตรก็ทำไม่ได้ดี ต้องหาเรียนพิเศษกันเอง ต้องมีความใฝ่ใจเอาเอง และอาจจะต้อง... โชคดีเจอคนสอนได้เองที่นอกโรงเรียน” แล้วเขาก็ยิ้มอ่อนโยน “ทรายสอนสิ่งที่พิเศษพอจะเปลี่ยนวิธีคิดและวิธีใช้เวลาในแต่ละวันของผมได้”

ปณิธานย่นคิ้วแต่เข้มปากยิ้มถาม

“น่าสนใจ ยกตัวอย่างได้ไหมว่าฤกษ์เปลี่ยนแปลงการใช้เวลาอย่างไร?”

“ตั้งแต่เด็กจนโตผมขาดคอมพิวเตอร์ไม่ได้ มันเป็นยาเสพติดของผม แต่พอเรียนรู้อะไรดีๆ จากทราย ผมก็อยู่กับคอมพิวเตอร์น้อยลง และหันมาใช้เวลากับหนังสือที่ทรายให้อ่าน ผมไม่เคยเชื่อมาก่อนว่าตัวเองจะออกห่างจากคอมพิวเตอร์ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งออกห่างมาเพื่อจะอ่านหนังสือธรรมะ!”

รสรินนั่งฟังอยู่ ความที่รู้ต้นตอเกี่ยวกับเด็กหนุ่มมาก่อนทำให้เกิดอคติ เห็นว่านั่นเป็นวิธินิยมตัวเองที่นำหมั้นไส้ อย่างไรก็ตามหล่อนก็อดมองไม่ได้ว่าเขาอยู่ในช่วงระยะที่ทำได้ทุกอย่างเพื่อชนะหัวใจผู้หญิงที่เขาหลงใหล

“ที่ทำงานแม่มีโปรแกรมเมอร์เก่งๆ หลายคน...” สาวใหญ่เอ่ยเนิบๆ “พวกนั้นพูดไม่เก่งแบบฤกษ์เลยสักราย”

ถ้าฟังถ้อยคำอย่างเดียวจะเหมือนชม แต่สำเนียงคล้ายเหน็บแนมพิกลนั่นทำให้จองฤกษ์รู้สึกสะอึด เหลือบไปทางมารดาของณชะเล เห็นกระแสความเป็นปฏิปักษ์แฝงเงาอยู่ในท่าที่สงบเฉย แต่ความที่เคยได้ยินบ่อยว่าแม่ยากับลูกเขยมักไม่ค่อยกินเส้นกัน โดยธรรมชาติ เพราะคอยฟังเสียงจับผิดด้วยความกลัวว่าลูกสาวจะตกไปอยู่ในมือคนไม่ดี จึงไม่ถือสาและพยายามไม่คิดมากว่าฝ่ายนั้นรังเกียจตน อาจจะแค่อยู่ในขั้นขวางหูขวางตาที่มีหนุ่มมาเกาะเกาะลูกสาวของเธอขณะยังไม่บรรลุนิติภาวะกระมัง

ต่อคำทักของรสริน ว่าตามจริงช่วงหลังเขาก็สังเกตเห็นตนเองอยู่เหมือนกัน จากเดิมที่เป็นคนพูดไม่ค่อยเก่ง เดี่ยวนี้พัฒนาขึ้นมาก เพียงเพราะการต้องคุยโทรศัพท์กับณชะเลเป็นกิจวัตร สถิติสัมปชัญญะของเขาก็เล่นมาเกาะอยู่กับภาษามนุษย์ แทนที่จะจมปลักอยู่กับภาษาโปรแกรมคอมพิวเตอร์อย่างเคยๆ

ฉะนั้นอยากเฉลยว่าณชะเลนั่นเองเป็นเหตุ เป็นแรงจูงใจ รวมทั้งเป็นต้นแบบ เขาคุยด้วยบ่อยๆ แล้วคิดโครงสร้างวิธีคิดพูดจากหล่อนมา กระแสทางใจที่เป็นไปในทางนุ่มนวลอ่อนโยนของหล่อนมาอยู่ในใจเขา ทำให้เขาพูดออกมาจากใจที่นุ่มนวลเป็น

แต่ด้วยเกรงว่าจะเหมือนเียนยอ อะไรๆ ก็มีชะเลเป็นต้นเหตุไปหมด จองฤกษ์เลยพลิกเพลงคำพูดเสียหน่อย

“ผมคงต้องฝึกพูดให้เก่งๆ ครับคุณแม่ เอาไว้สอนคอมพิวเตอร์ให้ทรายได้รู้เรื่อง ที่ผ่านมามากหลายครั้งชอบโดนเพื่อนบ่นว่าพูดจาไม่ความ ทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่ายไม่ค่อยเป็น”

ความถ่อมตัวก็เป็นอีกนิสัยที่ติดมาจากณชะเล เขารู้จักดึงข้อบกพร่องของตนมาพูดประกอบตามจริง แต่ขณะเดียวกันก็ให้เห็นว่าเขากำลังใส่ใจแก้ไขปรับปรุง ไม่ใช่แค่มาสอนลูกสาวคุณแม่ตามมีตามเกิดเท่านั้น

และเพราะวิธีถ่อมตัวอย่างฉลาดของจองฤกษ์ ทำให้รสรินพอใจขึ้นอีกนิด วันนี้หล่อนเลี้ยงเด็กหนุ่มหลายรอบ คิดว่าไม่ใช่อุปาทานที่เห็นสายตาซาเหินผิดมนุษย์มนาของเขาแปรไป คือคู่มือมีความคิดความอ่านเหมือนผู้เหมือนคนมากขึ้น ชั่วโมงเพียงสองสามอาทิตย์จิตวิญญาณคนเราแตกต่างกันได้ขนาดนี้เชียวหรือ?

แล้วหล่อนก็นึกขึ้นได้ ไกล่คนเช่นไร คิดใจคนแบบไหน ก็มีความโน้มเอียงที่จะกลายเป็นคนเช่นนั้น คูอย่างทำนองคุณิมาลปะไร สามารถเปลี่ยนจากมหาโจรร้ายผู้คร่าชีวิตมนุษย์เป็นอาชีพ กลายเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้ในวันเดียว เพียงเมื่อพบยอดกัลยาณมิตรเช่นพระพุทธเจ้าเท่านั้น

หรือว่าลูกสาวของหล่อนคิดถูก? ณชะเลมีอำนาจมากพอจะเปลี่ยนร้ายให้กลายเป็นดีได้จริงๆ หากเป็นเช่นนั้นโดยไม่มีรายการพลิกกลิ้งในภายหลังก็ดีหรอก...

“แม้ว่าฤกษ์เป็นคนเก่งนะ พอหนูทรายขอเรียนพิเศษด้วย ก็ไม่ได้กังขาอะไร ไม่สงสัยเท่าไรว่าทำไมถึงเลือกครูเป็นเด็กรุ่นเดียวกัน”

รสรินเอ่ยชมแบบแถมสำเนียงเหน็บน้อยลง

“เป้าหมายของทรายคือเก่งคอมพิวเตอร์ให้ได้เท่าผม...” จองฤกษ์เอ่ยนิมนวล “ส่วนเป้าหมายของผมคือรู้ในสิ่งที่ควรรู้ให้ได้เท่าทราย นับกันจริงๆ ผมเป็นฝ่ายมาเอา ไม่ใช่มาให้”

สีหน้ารสรินคลายความเคร่งลงเกือบหมด สังเกตดีๆ เริ่มมีรอยยิ้มหน้อยๆ แล้ว

“คบหากันในขอบเขตนี้ได้ก็ดี แลกเปลี่ยนสิ่งที่ฝ่ายหนึ่งมี อีกฝ่ายหนึ่งขาด เขาเรียกว่าความสัมพันธ์ชนิดเกื้อกูลกัน ความรู้สึกที่มีให้แก่กันทั้งชาตินี้และชาติหน้าจะเหมือนเพื่อนรักที่ผูกพันแน่นแฟ้นเสมอกัน ไม่มีใครมองใครเป็นลูกไล่”

จองฤกษ์ยิ้มกว้าง ความรู้สึกฉันเพื่อนที่เสมอกันเป็นความอบอุ่นลึกซึ้งซึ่งหาได้ยากในโลก และพอตรงตามหลักกรรมวิบากขั้นพื้นฐานที่มารดาของณชะเลกล่าว เขาก็คล้อยตามด้วยความเห็นจริง เพื่อนธรรมดาหาง่าย ส่วนเพื่อนรู้ใจที่เกิดจากใจเสมอกันจริงๆ นั้นหายาก เหตุก็เพราะขาดการเกื้อกูลที่เสมอกันนั่นเอง กวาดตาแลไป จะเห็นคนคบกันสักกี่คู่ที่เกื้อกูลกันโดยไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเอาเปรียบหรือเอาแต่แบบมือขอทำเดียว

เขาเข้าใจกฎแห่งกรรมเพิ่มขึ้นทีละข้อทุกวัน และเห็นตัวเองฉลาดขึ้นในอีกแบบหนึ่ง แตกต่างจากความฉลาดที่ผ่านมาเป็นคนละเรื่อง ใจยิ่งนึกพอใจเส้นทางนี้มากขึ้นทุกขณะ และคิดจริงๆ ว่าจะเอาตัวอย่างน้อยเท่าณชะเลให้จงได้

สนทนากันอีกพักผู้ใหญ่ของบ้านก็ขอตัวออกจากห้อง เปิดโอกาสให้เรียนพิเศษกัน สองวัยรุ่นมานั่งกันที่โต๊ะขนาดกลางซึ่งมีไว้สำหรับให้ปณิธานหรือรสรินหอบงานบริษัทมาทำต่อ บนโต๊ะมีโน้ตบุ๊กซึ่งณชะเลกับพี่สาวผลัดกันใช้ มันกลายเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนเพียงชิ้นเดียวสำหรับวันแรก

“ทรายอยากเรียนอะไรเหรอ?”

“ฤกษ์เตรียมอะไรมาสอนทรายล่ะ?”

แฟนสาวย้อนถาม จองฤกษ์แบมือแสดงความว่างเปล่า แต่นัยน์ตากมปลาบฉายแสงแรงแสดงความเชื่อมั่นในความ เป็นห้องสมุดเคลื่อนที่ของตน ทำนองบอกว่าเธออยากได้คำตอบอะไรก็ตามฉันมาเถอะ ตอบให้ได้หมด!

“งั้นเอ็ง...” เด็กสาวถูมือ “ก่อนอื่นคุณครูแสดงให้เห็นขวัณตาหน่อยได้ไหมว่าทำอะไรได้แค่ไหนตอนอยู่บนอินเทอร์เน็ต”

เด็กหนุ่มมองอาการอยากรู้ อยากเห็นของเพื่อนสาวอย่างเข้าใจ ใครๆ ก็ชอบเห็นปาฏิหาริย์กับตาตนเองทั้งนั้น ก็ดีเหมือนกัน อาศัยมายากลเป็นการโหม โหมเรียกน้ำย่อยเสียหน่อย ต่อไปจะได้เชื่อมมือครูหมดหัวใจ

เครื่องคอมพิวเตอร์ที่บ้านจองฤกษ์เปิดพร้อมและออนไลน์อินเทอร์เน็ตตลอดเวลา เพราะเตรียมการไว้ล่วงหน้าอยู่แล้วเพื่อต้องใช้ข้อมูลจากเครื่องเขาในการสอน บัดนี้เมื่อนักเรียนสาวขอให้แสดงความสามารถให้เป็นที่น่าประจักษ์ จึงนำแผ่นซีดีรอมที่นำมาด้วยติดตั้งโปรแกรมที่จำเป็นต้องใช้ลงในโน้ตบุ๊กของหล่อน จากนั้นต่อโทรศัพท์เชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ของตน ในไม่กี่อึดใจต่อมาก็เห็นทุกสิ่งเสมือนไปนั่งหน้าเครื่องที่บ้านเขาทุกประการ

จงถุกษ์หันมาเล็กลงให้แฟนสาว

“ถ้าถามว่าเดี๋ยวนี้ผู้คนรู้ข่าวรอบโลกจากไหน ทราบดีจะตอบว่าไง?”

ณชะเลใจตื่นระทึกพอๆ กับกำลังจะชมมายากลชุดใหญ่ เพราะสังหรณ์ว่ากำลังจะเห็นอะไรที่ไม่ธรรมดา

“เดี๋ยวนี้คนรู้ข่าวจากไหนหรือ... เอ่อ... ก็แหล่งข่าวใหญ่ๆ อย่างซีเอ็นเอ็นไง”

จงถุกษ์พยักหน้ายิ้มรับและคีย์ที่อยู่ของไซต์ข่าวอมอิทธิพลเพื่อเรียกดูหน้าแสดงเนื้อหาในนาทีนี้ขึ้นมา ระหว่างนั้นก็พูดไปเรื่อยๆ

“พวกสื่อที่เป็นมหาอำนาจกำลังแข่งกันแย่งผู้เข้าเยี่ยมชมข่าวบนเน็ตกันอย่างเอาเป็นเอาตาย วัดกันแต่ละเดือนจะมีชาวโลกราว ๒๐-๓๐ ล้านคนเข้าไปดูข่าวของสื่อพวกนี้ และแต่ละนาทีอาจมีคลื่นพลโลกเป็นพัน เป็นหมื่น หรือเป็นแสนที่โหมเข้ามาอ่านข่าวจากเว็บ ขึ้นอยู่กับความสำคัญของสถานการณ์ในแต่ละช่วง”

ณชะเลนั่งฟังตาแป๋ว ขณะนั้นจงถุกษ์เลื่อนหน้าเว็บลงไปหาข่าวย่อยในหมวดธุรกิจ คลิกข่าวชื่อ Rally recharged ก็ปรากฏเนื้อหาข่าวยาวเหยียดในเวลาไม่นาน

“ทราบดีไหม? กลุ่มอิทธิพลจำพวกเดียวกับไซต์ซีเอ็นเอ็นนี่ เป็นเป้าอันดับต้นๆ ของผู้ก่อการร้ายเลย มีการพยายามทะลวงระบบเพื่อเข้าไปเปลี่ยนแปลงข้อมูลข่าวสารให้กลายเป็นโฆษณาชวนเชื่อ หรือเผยแพร่คำขู่ขวัญคุกคามชาวโลกกันอย่างอุตลุด ดังนั้นจึงต้องมีมาตรการป้องกันการบุกรุกระดับสูงสุด กับทั้งมีเจ้าหน้าที่ดูแลระวังกันตลอด ๒๔ ชั่วโมงไม่คลาดสายตา พุดง่ายๆ คือไซต์ข่าวยักษ์ใหญ่เป็นพวกมีช่องโหว่น้อยที่สุด แสกซายากที่สุด ทำลายความสามารถอย่างที่สุด!”

หญิงสาวยิ้มไม่สนิท

“ที่ไหนมีความท้าทาย ที่นั่นต้องมีเงาของเธอไปทาบกลางสนามอยู่เสมอเลยใช่ไหม?”

จงถุกษ์ชะงักเงยไปอึดใจ ก่อนตอบว่า

“มันขึ้นอยู่กับว่าเราเลือกคบใคร ถ้าเราอยู่ในชุมชนแฮกเกอร์ที่มีแต่การปลุกฝังสำนึกของการแข่งขัน การเอาชนะ และความฉลาดกลบเกลื่อนร่องรอย ก็แน่นอนว่าเราชอบความท้าทายเป็นชีวิตจิตใจ แต่... พอเราเจอทราบดี ก็เหมือนเห็นเป้าหมายสุดท้าย เราไม่จำเป็นต้องเสี่ยงกว่าเหยื่อล่ออื่นเล็กๆ เพียงเพื่อพบว่าอาจสูญเสียชีวิตเป้าหมายสุดท้ายอย่างทราบดีไป”

ณชะเลยิ้มตื่นตันและหัวเราะในลำคอ พิมพ์พ้อได้ยิบ

“เดี๋ยวนี้การมเข้าขั้นละลายกันได้เลยนะ พัฒนาเร็วจริงๆ ”

สำเนียงหวานอย่างเปิดเผยครั้งแรกของแฟนสาวทำให้มุมปากของจอมแฮกเกอร์คลี่ออกเป็นยิ้มชนิดหนึ่ง แต่เขาก็ยังมองจอมอนิเตอร์นิ่ง สองมือเคลื่อนไหวรวดเร็ว เรียกโปรแกรมเจาะระบบซึ่งพัฒนาขึ้นเองขึ้นมาหน้าตาหนึ่ง เห็นเป็นเหมือนกับหน้าต่างเว็บข่าวซีเอ็นเอ็นเมื่อครู่ทุกประการ ณชะเลมองปราดเดียวก็ทราบดีว่าโปรแกรมนั้นเปิดตัวขึ้นพร้อมก๊อปปี้ข้อมูลจากบราวเซอร์ซึ่งเปิดอยู่ล่าสุด

เด็กหนุ่มผู้มีความเป็นอัจฉริยะทางคอมพิวเตอร์เลื่อนหน้าลงมาประมาณกลางๆ ขำๆ ว่าเป็นจุดอันไม่เป็นที่
สังเกตของใคร แล้วปาดเลือดคำว่า of พิมพ์แก้ลงไปตรงๆ เป็น or ซึ่งจะเปลี่ยนกลุ่มคำเดิมจาก maker of data เป็น maker or
data อ่านเผินๆ จะไม่มีใครรู้สึกว่าเป็นจุดผิดพลาด หรือแม้เห็นว่าเป็นจุดผิดพลาดก็เล็กน้อยมากจน ไม่นึกโทษเจ้าหน้าที่ซี
เอ็นเอ็นผู้ถ่ายทอดข้อมูลนั้นกัน

พอแก้ไขก็คลิกปุ่ม Update ที่เดียว แล้วกลับมายังบราวเซอร์เดิม คลิก Refresh แล้วเลื่อนข้อมูลลงมายังตำแหน่ง
ที่เพิ่งแก้ไขแฟนสาวชม ฉะเล็งกับตาโดนลูกเกรียวเมื่อพบว่าข้อมูลของเว็บซีเอ็นเอ็นเอน์นผลอยถูกเปลี่ยนไปด้วย ซึ่งจะ
แปลเป็นอื่นไปไม่ได้ จงฤกษ์สามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขข้อมูลของซีเอ็นเอ็นได้จากคอมพิวเตอร์เครื่องใดในโลกตาม
ต้องการทุกเวลา!

“ลองคิดดูนะ...” จงฤกษ์เอ่ยน้ำเสียงปกติราวกับเพิ่งแก้ไขข้อมูลการบ้านประจำวันธรรมดา “แทนที่เราจะเปลี่ยน
อักษรตัวเดียวในหน้าข่าวย่อยที่ไม่มีใครให้ความสำคัญ แต่ไปอัพเดทข่าวพาดหัวหน้าแรก เป็นอะไรเช่น ‘นิวยอร์กถูกลม
รุมเป็นหน้ากลองด้วยอาวุธนิวเคลียร์ของบิลาติน’ อะไรจะเกิดขึ้น?”

ฉะเล็งลึนน้ำลายแทบไม่ลง จินตนาการถึงมหาโกลาหลที่จะอุบัติอย่างรวดเร็วเป็นไฟลามทุ่ง นาทีเดียวจะมีคน
สักหมื่น หรือสักแสน หรือกว่านั้น ที่ตระหนกอกสันขวัญแขวนจนเหงื่อตก และตะเบ็งเซ็งแซ่กระจายข่าวให้คนนับสิบ
หรือนับร้อยรอบตัวรู้ข่าวอัปมงคลตามกันในสองสามพริบตา แม้ ๕ นาทีหลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ซีเอ็นเอ็นเอน์นอาจสังเกตพบข่าว
โคมลอยเข่าขวัญเข้า และแก้ข่าวกลับคืนเป็นปกติดังเดิม ก็คงไม่ทันการณ์ ความสับสนคงแผ่ลามไปกว้างไกลทั่วทุกมุม
โลกเสียแล้ว

เด็กสาวสัมผัสได้อย่างแจ่มชัดว่าชั่วขณะปัจจุบัน โน้ตบุ๊กธรรมดาๆ ตรงหน้าทรงศักยภาพกระทบกระเทือน
ยิ่งใหญ่เสียกว่าไม้เท้าพอมดนับพัน เพราะมันสามารถก่อความวุ่นวายขนานใหญ่จากทั่วทุกมุมโลกได้รวดเร็วเกิน
จินตนาการ

หายใจไม่ทั่วท้อง แฟนหนุ่มเพิ่งก่ออาชญากรรมออนไลน์ไปสดๆ ร้อนๆ โดยใช้คอมพิวเตอร์ของหล่อนในบ้าน
ของหล่อน...

“พรุ่งนี้จะมีเอฟบีไอมากคอบ้านทรายมัยเนี่ย?”

“ไม่หรอก พวกนี้ทำงานเร็วจะตาย สิบนาก็มีมายืนข้างหลังทรายได้แล้ว”

मुखำขันนั้นทำให้ฉะเลกรี๊ดและหัวเราะไม่ออก เยกหน้าจากคอมพิวเตอร์ขึ้นจ้องตาเพื่อนชายด้วยสายตาเป็นกังวล
จริงจัง จนจงฤกษ์ต้องเลิกพูดเล่น หากแต่ประกายตายังพรราวแสงสนุก

“อย่าห่วงเลยทราย ทรายก็รู้ว่าถ้าเขาจะจับได้ ก็ต้องถึงตัวเราก่อน เพราะคอมพิวเตอร์ที่เข้าถึงซีเอ็นเอ็นจริงๆ คือ
เครื่องของเรา และคงไม่มีใครเฉลียวคิดหรือกว่านี่เป็นการสังแอกจากทางไกลทางโทรศัพท์ แล้วก็... คอมพิวเตอร์เราไม่ได้
มีฐานะเป็นหน่วยหนึ่งของอินเทอร์เน็ต แต่มีฐานะเป็นแผงควบคุมอินเทอร์เน็ตทั้งระบบ!”

“เพราะฉะนั้นจะไม่มีใครสืบหาได้ว่าเธอเป็นใคร ใช้เครื่องมาจากประเทศไหน?”

“ใช่!” จองฤกษ์ยิ้มพรายอย่างภาคภูมิใจที่จะอวด “ยิ่งไปกว่านั้น จะไม่มีระบบใดๆ ป้องกันการควบคุมจากเครื่อง เราได้อีกด้วย ตรวจจับที่ยังสื่อสารกันด้วยแบบแผนของอินเทอร์เน็ตปัจจุบันกันอยู่!”

“ขอคำอธิบายให้ทรายเข้าใจหน่อยได้ไหมว่าฤกษ์ทำได้ยังไง?”

จองฤกษ์เปิดโปรแกรมใหม่ขึ้น เขาแสดงแผนที่ประหลาดหลายชั้นให้หล่อนดูในโปรแกรมนั้น

“แฮกเกอร์ทั้งหลายมัวเสียเวลาเจาะระบบเป็นแห่งๆ แต่เราเสียเวลายาวๆ ครั้งเดียวเพื่อแฮกๆอินเทอร์เน็ตทั้งระบบ ความพยายามของเราคือทำให้อินเทอร์เน็ตกลายเป็นกระจกใสที่มองลงไปเห็นได้ทั่วตลอด จะลึกก็ชั้น กว้างก็ไกลก็ขอบฟ้า ทุกอย่างจะปรากฏชัดตามความต้องการของเราโดยไม่มีกำแพงไหนๆ มาบดบังได้... เราเริ่มต้นด้วยการตั้งเป้าหมายอย่างนี้!”

จากนั้นจองฤกษ์ก็แจกแจงขยายความให้แฟนสาวเข้าใจแจ่มแจ้ง นับจากการเปลี่ยนมุมมองเสียใหม่ ‘ไม่เห็นอินเทอร์เน็ตเป็นระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ แต่มองเป็น ‘แผนที่กล’ ซึ่งมีอยู่หลายมิติ หลายระดับชั้น หลายแบบแผน ทำนองเดียวกับแผนที่ประเทศไทยอาจเขียนขึ้นเพื่อให้เห็นเฉพาะเส้นทางสายหลักก็ได้ หรือทำให้เห็นเฉพาะจุดท่องเที่ยวก็ได้ หรือทำให้เห็นเฉพาะจุดสำคัญของราชการก็ได้

เมื่อนำแผนที่มิติต่างๆ มาทับซ้อนกันเพื่อหาจุดตัดที่ไม่มีใครคาดถึงว่ามีอยู่ ก็อาจกลายเป็นปัจจัยสร้างมายากลที่น่าพิศวงขึ้นมา ทำนองเดียวกับเข้าประตูที่หนึ่งแต่ไปโผล่ออกอีกประตูหนึ่งที่อยู่ห่างออกไป ผ่านอุโมงค์มหัศจรรย์อันไม่น่ามีอยู่จริงได้ คล้ายกับเววิด คอปเปอร์ฟิลด์เคยแสดงกลเดินทะลุผ่านกำแพงเมืองจีนอะไรทำนองนั้น

จองฤกษ์เปิดเผยที่มาที่ไปจนสิ้นไส้สิ้นพุง ที่จุดเริ่มต้นเขาแค่ทำแผนที่ขึ้นมาเป็นแบบต่างๆ มั่วๆ ด้วยความเชื่อว่ามันนำความมั่วต่างๆ มาประสานกัน น่าจะลงเอยเป็นการได้แบบแผนที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน และทฤษฎี ‘เริ่มแบบมั่วๆ’ ของเขาก็ถูกต้อง เพราะเขาพบจุดซ้อนทับที่ไม่มีใครเคยสังเกตมาก่อนเข้าจริงๆ พูดยุให้เข้าใจง่ายที่สุดคือเขาไม่จำเป็นต้องเจาะระบบเข้าสู่เป้าหมายที่ต้องการตรงๆ ไม่ต้องลือกลืน ไม่ต้องใช้พาสเวิร์ด ใช้แต่วิธีมอดูโมงค์มหัศจรรย์เอาโดยปราศจากเงื่อนไขใดๆ มาขัดขวาง

วิธีสร้างแผนที่ของจองฤกษ์เริ่มต้นจากเล่ห์กลสารพัดชนิด นับแต่เช่าเซิร์ฟเวอร์หลายแห่งเพื่อเปิดประตูกลคักทางข้อมูล รวมทั้งชุดอุโมงค์ลับแรกๆ ขึ้น ยิ่งกว่านั้นยังคิดซอฟต์แวร์แจกฟรีที่เสริมความสามารถ โปรแกรมเจ้าจะเจ้ขอดนิยมพอมีคนใช้กันมากเขาก็ได้ตำแหน่งและตัวเลขเชิงเทคนิคตาม โชนต่างๆ รอบโลก

หลังจากใช้ความอดทนและหยาดเหงื่อมากมาย ก็รู้สึกไปที่ละน้อยได้เหมือนกษัตริย์กระหายอำนาจ ครอบครองทีละแวันแคว้น จนรวบรวมเป็นอาณาจักรมหา ครอบคลุมพื้นที่หลักๆ บนโลกอินเทอร์เน็ตไว้เกือบทั้งหมดได้สำเร็จ พุดให้ง่ายคือเขากำลังเป็นจักรพรรดิผู้มีอำนาจชี้เป็นชี้ตายในอาณาจักรอินเทอร์เน็ตอันไพศาลแห่งนี้!

ณ ขณะพุด ไม่ออก หนุ่มวัยรุ่นตรงหน้าหล่อนเป็นใครคนหนึ่งที่อันตรายเหลือประมาณ เขาเป็นเอตทัคคะทางกรรวบรวมข้อมูลที่กระจัดกระจายมาปะติดปะต่อเป็นรูปเป็นร่างได้อย่างเหลือเชื่อ

“เป็นอะไร ทำไมมองเราอย่างนั้น?”

จองฤกษ์ถามยิ้มๆ ทั้งปลื้ม เพราะรู้ว่า อยู่ว่าคนรักทิ้งในความสามารถนำอัจฉริยะของตนจนตะลึงค้าง

ณชะเลารู้สึกตัว ตื่นจากภวังค์พิมพ์ว่า

“อย่างนี้เอง เธอถึงเอาโปรแกรมโทรจัน ไปวางไว้บนเซิร์ฟเวอร์ของบริษัทซอฟต์แวร์ยักษ์ได้ราวกับเป็นคนใน และเข้าออกเปลี่ยนรูปในเว็บติคลมคอตคอมได้ราวกับเป็นเว็บมาสเตอร์ เคล็ดลับก็คือเป็นเจ้าของมันทั้งอินเทอร์เน็ตเนี่ยแหละ!”

จงถุกษ์ชิมลงเล็กน้อยเมื่อณชะเลกล่าวพาดพิงถึง โปรแกรมโทรจันอันเป็นเหตุให้มีคนฆ่าตัวตาย

“ตลอดมาเราไม่เคยถั่นแก้งใครเลยนะ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าเดือนก่อนปล่อยโทรจันออกไปเล่นงานคนเป็นล้านได้ยังไง เหมือนผีเข้าสิง”

“อย่างน้อยก็ได้เห็นตัวอย่างไง ว่าตอนถืออำนาจล้นฟ้าล้นดิน ไว้ในมือคนเดียว อำนาจนั้นเป็นมหันตภัยใหญ่ได้ขนาดไหน ขอแค่โดนผีชื่อ ‘เปลอหลง’ เข้าสิงให้หน้ามืดแก่ুবเดียวพอ”

เด็กหนุ่มพยักหน้า

“โชคดีมากที่เรามาเจอทรายเสียก่อนความเพลิงอำนาจจะครอบงำเราจนกลายเป็นปีศาจถาวร ฐู๋ใหม่? เราพบความน่าจะเป็นอย่างหนึ่ง คืออินเทอร์เน็ตเนี่ยมันเปราะบางและลึกลับเหมือนโดมิโน เราคิดวิธีล่อมเซิร์ฟเวอร์สืบทอดพร้อมๆ กันหลายๆ เขต ซึ่งจะทำให้อินเทอร์เน็ตทั้งหมดเป็นอัมพาตได้ภายในชั่วโมงเดียว ต้องใช้เวลาพอสมควรกว่าจะฟื้นคืน และเราก็ทำซ้ำได้เรื่อยๆ โดยไม่มีใครหาทางป้องกันหรือแก้ไขเสียด้วย เราลึบรศการถืออำนาจอธิปไตยเหนือโลกมาจริงๆ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นพระเจ้า และมนุษย์เป็นแค่กลุ่มลูกไก่ในมือที่บีบก็ตาย คลายก็รอด มันเป็นอะไรที่ยิ่งใหญ่และเขี้ยวหนอชบายยาก อำนาจมืดมีจริง และเหมือนหลุมดำที่รอให้เราถ่วงลงไปเต็มๆ ตัวเท่านั้น”

“นาที่ที่พบอำนาจการทำลายนั้น ทำไมเธอไม่ใช่ มีอะไรมาขัดขวางไว้หรือ?”

“ก็... แค่นักข่าวคนเดียวที่เกิขึ้นในหัว... จะทำไปทำไม?”

ณชะเลระบายยิ้มอ่อน

“คำถามคำเดียวนั้นแหละ ตัดสินว่าเธอมีสำนึกของความเป็นมนุษย์อยู่โดยบริบูรณ์” แล้วหล่อนก็กระตุ้นให้คิด “เอาล่ะ... เธอมีอำนาจยิ่งใหญ่อยู่ในมือสองอย่าง เงินพันล้านหนึ่ง อินเทอร์เน็ตทั้งระบบอีกหนึ่ง คนอื่นเขามีแล้วอยากก่อการร้ายกัน น่าคิดว่าถ้าทำให้เป็นตรงกันข้าม เราจะ ‘ก่อการดี’ อะไรได้บ้าง”

“เมื่อถึงตอนนั่งแท็กซี่เข้ามาในซอย เราเห็นบ้านอยู่หลังหนึ่งประกาศขาย เราจะซื้อไว้ เพื่อให้ได้มาขอคำปรึกษาจากทรายบ่อยๆ ” แล้วเขาก็ผินกสายตาตนเข้ากับสายตาสหายสนิทแนบ “ทรายจะเป็นป้ายบอกทางให้ชีวิตเรา”

เด็กสาวกะพริบตาส่งประกายหวานให้แฟนหนุ่ม สัมผัสชัดถึงอำนาจในตัวเขา ที่อยากทำอะไรก็ได้ สุดแล้วแต่จะพอใจ ขณะเดียวกันก็เห็นชัดตามจริง ว่าความน่าหลงใหลของผู้หญิงทำให้หล่อนอยู่เหนืออำนาจทั้งหมดในตัวเขา!

กลับจากเวียนเทียนที่วัดเกือบสองทุ่ม อเวรราเป็นคนอาสาขับให้ โดยมีรสรินเจ้าของรถนั่งด้านหลัง ส่วนเบาะหลังนั้นพี่น้องสองสาววัยรุ่นนั่งอยู่คู่กัน ละอองฝนนั่งหลับตาทำสมาธิเงียบเชียบ แต่ขณะเลี้ยวคุยกับเจ้าอู๋โยหอยหญิงหนึ่งชนิดที่ถ้าใครไม่รู้เพิ่งเข้ามานั่งมีดๆ คงนึกว่าเป็นลูกชายวัย ๓ ขวบของหล่อนจริงๆ

“นี่ไม่ถึงนะ...” อเวรราเปรยกลั้วหัวเราะ “ว่าจะมีคนบังคับให้หมาถือรูปเดินเวียนเทียนได้ด้วย”

รสรินพยักพยเคียดอย่างซินตาเสียแล้ว

“นั่นแหละ ทราบเขาละ ตั้งหน้าตั้งตาให้หมาทำบุญเป็นที่หนึ่ง ไม่มีใครเกินหน้าอีกแล้วในโลกนี้”

ขณะเล็ดสุดสำหรับตัดรูปเทียนสั้นเป็นพิเศษ และเตรียมดอกไม้ช่อเล็กมาจากบ้าน พอเดินเวียนเทียนก็ประกองอุ้มอู๋โยหอยด้วยมือซ้าย ส่วนมือขวารวบสองขาหน้าของมันกุมไว้ในท่าพนม โดยมีรูปเทียนและดอกไม้ปักอยู่ระหว่างกลาง มิใช่ใครจะพากันมองเป็นแถว เด็กสาวก็ยังเดินตัวตรงทำหน้าเฉยๆ ร่วมไปกับขบวนเวียนเทียนจนครบสามรอบ

“น่าแปลกเหมือนกันนะคะที่เจ้าอู๋โยหอยไม่คืนเลย ขนาดเปลวเทียนอยู่ห่างหน้ามันนิดเดียว”

“ของเขายๆ มั้ง ทราบเขาทำแบบนี้เป็นสิบรอบแล้ว”

“เสียดาย ตอนหมาของน้ำยังอยู่น้ำน่าจะเอามาเดินเวียนเทียนคู่มั้ง” คำพูดนั้นส่งตรงมาถึงหลานสาว อเวรราเพิ่งสัมผัสจริงๆ จังๆ ว่าแม้แต่หมาก็มีจิตสงบเย็นเป็นกุศลได้คล้ายกระแสดจากจิตมนุษย์ “ความจริงก็เกิดเหมือนกันนะ และทำทางอู๋โยหอยก็มีความสุขมากเลย”

“น้ำเค็กไม่ซื้อหมามาเลี้ยงอีกล่ะคะ?”

“เห็นอู๋โยหอยบ่อยๆ ก็ซักรึ่มมันเขี้ยวขึ้นมาอีกเหมือนกัน แต่เอาจริงคงไม่เหวหรือก ต้องทำโน่นทำนี่เหนื่อยจะตายซัก ซึ่นเลี้ยงหมาอีกตัวมีหวังลงไปนอนซุกแค่ว่า ให้มันสงสัยว่าเราเป็นอะไร”

ขณะเลหัวเราะแผ่ว

“ทำงานเหนื่อย กลับมาเจอหน้าหมาจะได้หายเหนื่อยไปคะ”

“เลี้ยงเจ้าพวกหมาสักคืนนี่คงไม่ใช่แค่กลับมาเจอหน้าให้หายเหนื่อย ต้องเล่นกับมัน เลี้ยงมันเหมือนเป็นลูก ไม่งั้นเห็นมันเหงาแล้วสงสารแยะ สมัยก่อนตอนจำเป็นต้องเอามาเข้ากรงแต่ละครั้ง น้ำรู้สึกผิดเหมือนจับเด็กขังคุก ย้อนนึกไปแล้วเหมือนชีวิตขาดเสรีภาพเสียหลายปี ต้องรับผิดชอบลูกคนหนึ่งที่ไม่ได้ออกมาจากห้องเราไปจนกว่าจะครบวาระ”

ขณะเลเอาหน้าซุกลงไปกับตัว ‘ลูกชาย’ อย่างแสนรัก นึกไม่ออกว่าต่อไปหล่อนจะย้อนกลับมาระลึกถึงเจ้าอู๋โยหอย โดยความเห็นว่ามันเป็นภาระได้อย่างไร

“จ๋าๆ ๆ ๆ ๆ ”

เด็กสาวจุ่มริมฝีปากกับสุนัขคู่อใจพร้อมเสียงประกอบ เจ้าอู๋โยหอยเห่าตอบเล็กๆ และพยายามม้วนตัวมาเลียหน้านายแม่ ซึ่งนายแม่ก็ยิ้มขึ้นยื่นหน้าให้ลิ้นมันโดนถนัดๆ โดยดี

“คนเมื่อไหร่ใครเธอ? สงบเสงี่ยมสุขภาพเรียบร้อยดีจริงๆ ทำทางฉลาดนะ แฟนทรายหรือเปล่า?”

อเวรราถามถึงเด็กหนุ่มซึ่งคืนนี้ขณะเลชวนมาร่วมขบวนด้วย

“ก็เป็นคนสนิทนะคะ แต่แม่คงยังไม่อยากให้อยู่ร่วมกับน้ำเค็กเกินฐานะเพื่อนมั้ง”

น้ำสาวยิ้มอย่างเข้าใจ และอดตั้งข้อสังเกตไม่ได้

“เขามองทรายอยู่ตลอดเวลาเลยนะ เหมือนคนกลัวของหาย”

“สงสัยพยายามระลึกชาติมากกว่า เห็นก่อนกลับกระซิบบว่าคืนบรรยากาสมาท่านูญกับทรายจัง”

“วาว!...”

อเวราลากเสียงยาว ดันเสียงเป็นประกายสดใสด้วยความชื่นมื่นแทนหลาน แต่ปลายเสียงซึ่มแผ่วลงด้วยความคิดเปรียบเทียบกับวิถีทางของตนเอง มีผู้ชายพูดรอกอกหลายรายว่าคุ้นกับหล่อนเหมือนเคยครองคู่กันมา แต่เคยครองอิท่าไหนไม่รู้ชาตินี้ถึงกระเด็นจากกันไปด้วยเหตุผลต่างๆ นานา อาจจะเป็นเพราะไม่เคยมีสักคนที่กระซิบบอกหล่อนขณะอยู่ในงานบุญ ว่าคุ้นเคยกับบรรยากาศทำบุญร่วมกับหล่อนมาก่อนดังเช่นที่จงฤกษ์กระซิบบอกขณะ...

เงียบคิดฟุ้งซ่านเป็นครู่ ก่อนเอ่ยถามรสริน

“พี่หน่อง คู่ที่เคยทำบุญร่วมกันมา จะต้องเกิดความคุ้นเคยขณะอยู่ในงานบุญร่วมกันเสมอไปทุกชาติหรือเปล่าคะ?”

รสรินอึ้งคิดก่อนตอบเสียงๆ

“แค่ก็ไปเอาจริงเอาจังทำไม อีตาฤกษ์หาเรื่องหยอดคำให้ทรายเคลิ้มไปงั้นแหละ”

“แต่ทรายก็รู้สึกแบบเดียวกับเขานะคะแม่” ฉะเลแทรก “เหมือนนี่ไม่ใช่การนัดมาทำบุญร่วมกันครั้งแรก เดินอยู่ข้างๆ กันแล้วอุ่นใจ รู้สึกปลอดภัย และเหมือนเป็นเงาตามไปในทิศเดียวกัน แตกต่างจากที่เคยมาเดินตามเราต้อยๆ ทุกคนพวกนั้นทำให้ทรายรู้สึกเหมือนมีคนแปลกหน้าสะกดรอยตาม”

“กำลังชอบใคร สนุกกับใคร หรือถูกอภัยยศัยกับใคร ก็เกิดอุปาทานทำนองนี้ได้ทั้งนั้นแหละ อย่าเพิ่งยึดมั่นถือมั่นง่ายๆ คุๆ กันไปเรื่อยๆ ก่อน”

รสรินพูดปิด เพราะชักนึกกลัวขึ้นมาอีก จงฤกษ์เข้ามาเร็วเหลือเกิน ทั้งสามีหล่อน ทั้งน้องสาว เหมือนชอบใจให้การต้อนรับเป็นอันดี แถมพอเดินทำบุญด้วยกันแล้ว หล่อนยังพลอยรู้สึกดีไปด้วยอีกคน จนต้องถามตัวเองว่านี่หล่อนปล่อยให้โจรเก่าเข้าถึงครอบครัวได้ง่ายดายปานนี้ที่เดียวหรือ?

“ก็ดูอยู่ไถ่คะ วันนี้ก็ดู”

ฉะเลทำเสียงอ่อน

“ดูแต่ตาไม่พอหรอก ใจต้องคิดด้วยว่าเขาเป็นคนยังไงกันแน่ สิ่งที่แม่เห็นคือเขากำลังหลงหนุ หนุอยากให้เป็นอย่างไรเขาก็คงจะเป็นอย่างนั้น เอาไว้คบนานจนชินๆ แล้วค่อยดูใหม่ว่าจะออกลายอะไรหรือเปล่า”

พอเห็นแม่แสดงท่าทีเมินจงฤกษ์ต่อหน้าคนอื่น ฉะเลก็ขยับตัวเล็กน้อย หล่อนว่าหล่อนสับสน เพราะตลอดมาทั้งพ่อและแม่สอนให้คิดเป็น กล้าตัดสินใจและพร้อมจะรับผิดชอบทุกการเลือกของตนเอง แต่เอาเข้าจริงเหมือนแม่ตั้งท่าถือบังเหียนควบคุมชีวิตหล่อนอยู่ตลอด เห็นได้ชัดจากการเลือกคบคนรัก ซึ่งวัดได้ว่าหล่อนสามารถเป็นตัวของตัวเองแก่ไหนแม่ไว้ใจหล่อนเพียงใด และเหตุการณ์ก็พิสูจน์แล้วว่าหล่อนยังไม่เป็นตัวของตัวเอง แม่ยังไม่ไว้ใจ ยังไม่เชื่อถือสายตาหล่อน

แต่อย่างไรฉะเลก็ท่องได้ขึ้นใจว่าแม่รักหล่อนมากกว่าใครในโลก ความรักของคนอื่นอาจเป็นอื่นได้เสมอ แต่ความรักของแม่จะคงเดิมไปจนชั่วชีวิต ความขึ้นใจนั้นทำให้ฉะเลเห็นใจแม่ แม่มีเหตุผลอันสมควร จงฤกษ์มีมลทินมลทินยิ่งใหญ่เท่าไรหรือนาคก็ยิ่งยากจะไว้ใจขึ้นเท่านั้น แม่หล่อนอ่อนไหวกับเรื่องการคบคน และปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างกับหล่อนและพี่สาวมาตลอด หากใครก่อกรรมอันเป็นเหตุให้ได้ชื่อว่าเป็นพาลแล้ว แม่จะตั้งระยะความสัมพันธ์ไว้ห่างเหินมาก ต่อให้เป็นเครือญาติก็ตาม นี่จงฤกษ์เป็นคนแปลกหน้าที่เพิ่งโผล่มาด้วยวิธีปีนรั้วเข้าบ้าน แคมพกด้วยประวัติอันดำทะมึนระดับข้ามชาติ คุๆ หล่อนจะหวังให้แม่ไว้ใจเขาได้ง่ายๆ กระนั้นหรือ?

พอคิดได้ ฉะเลก็รู้สึกสงบลง และเลือกนั่งเงียบไม่ได้ตอบ หล่อนจะเป็นเด็กดีของแม่ต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็ จะมีความคิดเป็นของตัวเองไปพร้อมๆ กัน ความเปลี่ยนแปลงที่ผ่านมาของจงฤกษ์ทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าหล่อน สามารถขุดเขาขึ้นสูงได้ถึงยอดโดยไม่กลับพลัดตกต่ำลงอีกเลย วันไหนเขาอยู่บนยอดอย่างแจ่มชัด วันนั้นแม่คงเลิกกังวล ไปเอง

ฝ่ายอเวราฟังแม่ลูกโต้ตอบกันเพียงสั้นๆ ก็พอจับทิศทางถูก อ่านออกในทันทีว่าฉะเลเปิดใจรับจงฤกษ์เต็มที่แล้ว แต่สรินยังก้ำกึ่งอยู่ ความจริงหล่อนไม่น่ามีเหตุเกี่ยวข้องกับเรื่องในครอบครัวของพี่สาวนัก แต่เคราะห์ที่เกิดความรู้สึก อยากเป็นเหมือนฉะเลขึ้นมา...

เมื่อครั้งอยู่ในวัยเดียวกับฉะเล หล่อนก็เหมือนเด็กสาวร่วมยุคอีกหลายๆ คน ที่พ่อแม่ยังเข้มงวดและเขม่นมองหนุ่มๆ ทุกหน้าที่มาติดพัน จะไปไหน จะทำอะไร เป็นต้องจับตามองทุกฝีก้าว กระทั่งหล่อนเกิดความเกร็ง รำคาญ รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างแรง จนอยากเรียกร้องให้มีกฎหมายห้ามพ่อแม่เข้มงวดกับลูกสาวขึ้นมาสักฉบับ

ช่วงที่อยู่ในการควบคุมของผู้ปกครอง หล่อนเป็นเด็กคือเงียบ คือเหมือนไม่เฉยใจ ไม่ขี้ขลาด ไม่บึ้งบึ้งใส่พ่อแม่ แต่ก็ทำทุกสิ่งที่คุณปรารถนา แม่ต้องหลบๆ ซ่อนคบหนุ่มบางคนที่คุณแม่ไม่ชอบขี้หน้าก็ยังคง

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เข้าถึงกันได้ยากเย็น กะแค้นจับคู่ให้ถูกฝาถูกตัวก็ต้องเฟ้นแล้วเฟ้นอีก ไหนจะต้องฝ่าด่าน อรหันต์ของคุณคือพ่อแม่อีก โสด และครั้งหนึ่งหล่อนเคยได้บทเรียนที่น่าเจ็บใจ เมื่อค้นทรวงคบกับหนุ่มหล่อซึ่งพ่อแม่ วิจารณ์ว่าขาดสัมมาคารวะ มองหล่อนเหมือนเสียมองเหยื่อที่จะดับหิวของมันเพียงมือหนึ่ง แต่หล่อนก็ไม่เชื่อ และมีความ ทะนงว่าสามารถเป็นเบอร์หนึ่งของเสือผู้หญิงตัวกลาง รวมทั้งนึกว่าตนมีเสน่ห์มัดใจแรงพอจะเปลี่ยนแปลงเขาให้รักจริงหวังแต่ง

แต่เพียงสองเดือนหลังจากพลิกายถวายพรหมจารีให้ เจ้าหมอนั่นก็สำแดงเดชเสียดิดปิก บินหนีไปหาเหยื่อใหม่ต่างๆ บทเรียนนั้นสอนอะไรหล่อนหลายอย่าง เช่นความเชื่อมั่น ความทะนง กับความมีดีจริง แค่นั้นก็ไม่เพียงพอจะสยบเสือให้ เชื่อง สัญชาติเสือขอมไม่เบี้ออกล่า และนั่นเป็นครั้งแรกที่แอบร้องไห้เสียใจกับการไม่เชื่อฟังพ่อแม่

แต่ครั้งเดียวไม่เจ็ด พักเดียวก็เอาอีก แล้วก็โดนพ่อแม่เอ็ดเสียงเขียวอีก สมัยเป็นวัยรุ่นหล่อนจึงโหยหาอิสรภาพเสมอ ปรารถนาจะอยู่พ้นสายตาดูแลควบคุมของคุณแม่เสมอ อยากให้พ่อแม่ท้วงติงห้ามปรามน้อยๆ เสมอ

ทว่าเมื่อเป็นอิสระเข้าจริงๆ ชีวิตก็ปรากฏเป็นอีกแบบหนึ่ง อยากทำอะไรก็ทำ อยากคบใครก็คบ อยากเลิกเมื่อไหร่ก็เลิก บางวันถึงแก๊งว่าใช้ชีวิตมาถึงไหน เกิดอะไรขึ้นบ้างแล้ว ตัดสินใจผิดพลาดไปกี่ครั้ง ทุกอย่างคลุมเครืออยู่ภายใต้เงื้อมฟ้าของคำว่า 'อิสรภาพ' คำเดียว จนต้องถามตัวเองบ่อยๆ อิสรภาพที่ปราศจากความอบอุ่น อิสรภาพที่หนาวเย็นนี้หรือ คือ สิ่งที่หล่อนต้องการอย่างแท้จริง?

ความที่พยายามดิ้นหนีจากการควบคุมของคุณแม่มาตลอด ทำให้หล่อนไม่เคยขอคำปรึกษา ไม่เคยเห็นด้วย และไม่ เคยแม้แต่จะฟังสิ่งที่พ่อแม่พูดเกี่ยวกับเรื่องคนรัก ดังนั้นเมื่อถึงเวลาอยากได้คำปรึกษา หรือกระทั่งคำคัดเตือนคุณว่ากล่าว เพื่อเบรกล่อนจากการหลงทิศหลงทาง หล่อนจึงเหมือนไม่มีใคร ต้องหันมาพึ่งคนนอกบ้านแทน และสรินก็คือที่พึ่งนั้น

คืนนี้หล่อนเพิ่งเห็นหน้าจงฤกษ์เป็นครั้งแรก ลักษณะภายนอกแม้ไม่ได้โดดเด่นเป็นเอกทัตเทียบกับฉะเล แต่ก็มี ความคมคายในบุคลิกที่ดึงดูดสายตาคว่าวัยรุ่นธรรมดา และแม้ส่วนสูงจะไล่เลี่ยกันกับฉะเล ดูไม่ค่อยเหมือนจะเป็น องครักษ์พิทักษ์แพนสาวจากภัยพิบัติ แต่ทั้งคู่ก็มีหลายสิ่งที่กลมกลืนกัน มองแล้วเข้าคู่กันเหมาะเจาะชวนพิศ ทั้งจงฤกษ์ และฉะเลต่างมีประกายตาล้ำลึกผิดวัยคล้ายๆ กัน อีกทั้งมีกระแสทางใจที่ลือลือไปมาทางเดียวกัน เป็นอะไรประมาณว่า

อยู่ใกล้กันแล้วคงสุขสม คงพูดจาภาษาเดียวกัน คงทำความเข้าใจกันรู้เรื่องตลอด ไม่ใช่อยู่ใกล้แล้วอึดอัดหรือไม่ทราบ จะหาเรื่องใดมาคุยดี

สำคัญคือจงถุกษ์ทำทางรักและหลงชะเลเสียเหลือเกิน เป็นความรักที่ผู้หญิงทุกคนใฝ่หา คือมีใจเดียว จริงจัง ยั่งยืน เป็นความรักที่ฉายชัดในตัวเองจนแทบไม่ต้องการข้อพิสูจน์ใดๆ เสียแต่ว่าในความคู่นี้ เขาอาจมีบางสิ่งที่รสรินไม่ชอบใจ และเหตุเพียงเท่านั้นก็ทำให้ความรักติดขัดไม่ราบรื่นได้แล้ว นี่แหละปัญหาโลกแตก

ทั้งรถเกียบกริบ ต่างคนต่างคิดกันไปคนละทางจนกระทั่งถึงบ้าน

“ทรายเปิดให้ค่ะแม่”

เด็กสาวขอลูกกุญแจซึ่งติดไว้ที่ตอนหน้าของรถ พอได้มาก็นำสุนัขตัวโปรดฝากไว้กับตักพี่สาวซึ่งยังคงอิมบุญ นั้งซาบซึ่งกับรสวีเวกแห่งสมาธิแน่นิ่ง แล้วลงจากรถไปไขกุญแจเหล็กประตูรั้วออกกว้าง ยืนแอบขวยพร้อมกับดิ่งไปปลิวที่เห็นไว้กับช่องประตูอัลลอยด์ออกมาอ่านอย่างสนใจ เนื่องจากเป็น โฆษณาของร้านเปิดใหม่ใกล้บ้าน ซึ่งเป็นธุรกิจครบวงจรเกี่ยวกับสุนัขและแมว

อเวราก็หัวรถเข้าบ้าน หล่อนไม่เคยชินกับวงเล็บของโตโยต้าวิชเท่าใดนัก จึงต้องมองระว่างเหลี่ยมรถกะให้ห่างจากเสาต้านซ้ายพอประมาณ แต่ขณะกำลังเกร็งๆ อย่างพะวงอยู่กับมุมมองทางซ้ายมืออยู่นั่นเอง หญิงสาวก็ได้ยินชะเลกรีดร้องลั่น มันเสียงแหลมก้องแห่งความตระหนกสุดชีวิตที่บาดโศกประสาตลึกลงไปถึงชั่วหัวใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับสาวที่รู้สึกชดในวินาทีต่อมา ว่าล้อขวาหน้าเหยียบอะไรหุ่่นๆ เข้าอย่างหนึ่ง...

กดเบรกและลงเกียร์ว่างทันที ตกใจในแวบแรกด้วยนึกว่าเหยียบเท้าหลานสาว แต่พอหันไปมองแล้วก็พบว่าระยะที่ชะเลยืนอยู่นั้นห่างเกินรัศมีของอันตรายไปพอควร จึงโค้งอกเปลาะหนึ่ง ทว่าเมื่อเห็นใบหน้าขาวซีดขาวและหน่วยตาเปิดกว้างเยี่ยงคนกำลังช็อกของหลานสาวถนัด สัญชาตญาณก็บอกว่าหล่อนเพิ่งขับรถเหยียบอะไรที่ไม่น่าเหยียบอย่างที่สุด เข้าไปแล้ว สิ่งนั้นเปราะบางและแตกดับง่าย มันทำให้บังเกิดความรักตัวกลัวบาป เสียวสันหลังและสยองเกล้ายิ่ง มือไม้หนักอึ้งเมื่อจำใจต้องเปิดประตูรถเพื่อเผชิญหน้าความจริงให้รู้คำรู้แคง

ทันทีที่วางเท้าลงพื้น หญิงสาวก็สัมผัสถึงสิ่งมีชีวิตตัวน้อยที่กำลังดิ้นพรวดๆ โดยปราศจากเสียงร้อง มันซกกระตุกติดไปติดมาคล้ายปลาถูกทุบหัวด้วยก้อนอำมหิต แสงนีออนจากถนนสาตลงมาให้เห็น ใ้ที่หลุดทะลักออกมาจกตัว ที่ร้ายกว่าอะไรคือร่างน้อยนั้นจำเพาะต้องแคว่ดินกระเด็นกระดอนมาฟาดข้อเท้าหล่อนต๊บบๆ พอดิบพอดี!

อเวราร้องไม่ออก ได้แต่อ้าปากค้างตาเบิกโพลง หัววิโหวงคล้ายพื้นโลกและร่างกายแห่วงหายไปกับปลิ้น ไม่อยากเชื่อว่ามันเป็นความจริง เจ้าอุ๊ยโหย!!

ภาพที่เข้าตาในบัดนั้นประจุกการเลียนแบบฝันร้าย สองขาหน้าของสุนัขยอร์กเชียร์ เทอเรียตะกายอากาศรุนแรง ไม่มีใครทำอะไรได้มากกว่าคู่มือแสดงบท ‘ลาจาก’ ไปต่อหน้าต่อตา และเมื่อแสดงบทหนักสุดท้ายในละคร โรงใหญ่จนสมควรแก่เวลา อุ๊ยโหยก็ค่อยๆ โรอยแข็งขาลงสู่ความสงบทีละน้อยจนกระทั่งยุติความเคลื่อนไหวทั้งปวงอย่างสนิท เป็นสัญญาณการปรากฏตัวของมัจจุราช เหลือไว้แต่ดวงตาเหลือกล้างคล้ายตุ๊กตาซึ่งประดิษฐ์ขึ้นด้วยเจตนาหลอนจิต เอาให้สารถีมือเพชรฆาตลึ้มไม่ลง ไปจนกว่าจะหลับและฝันร้ายต่อ!

อเวราไม่รู้สีกว่าตนเป็นอะไรอื่นมากไปกว่าหุ่่นบั้นไร้ชีวิตเท่าๆ กับเจ้าอุ๊ยโหยที่นอนนิ่งอยู่แทบเท้า กระทั่งสติกลับมาอีกครั้งก็เมื่อชะเลเดินเข้ามาอย่างสงบ และซ่อนร่างที่อ่อนเป็นหยวกกรวกับไว้กระดุกของสุนัขแสนรักขึ้นอุ้มกอดแนบอก ไม่แยแสว่าร่างยับเยินโชกเลือดนั้นจะทำให้เสื้อผ้าเประเปื้อนอย่างไร

อเวราทรุดกายกลับลงนั่งกับเบาะ ครึ่งตื่นครึ่งฝัน ปากคอตันทำอะไรไม่ถูก ขณะนั้นรสรินและละอองฝนเปิดประตูก้าวอ้อมรถมาดูเหตุการณ์ แล้วต่างก็ตกตะลึงหน้าซีดเผือกกันไปหมด ณะเลผู้เป็นเจ้าของสุนัขชะตาขาดเองเสียอีก บัดนี้ดูสงบเป็นปกติ ไม่มีอาการฟุบผาย ไม่มีอาการร่ำร้องเพื่อพัก ไม่มีแม่แต่นัยน์ตาโกรธจิ้งเหลมมายังคนจับผู้ทำหน้าที่ เพชฌฆาตแม่แต่น้อย

“ทำไมเป็นอย่างนี้ล่ะ?”

ละอองฝนร้องอย่างงุนงง เพราะเมื่อครู่ตอนน้องสาวเอาเจ้าอู๋โยหยมาวางบนดักหล่อน หล่อนก็รู้สึกตัวดีแม่จะหลับตาอยู่ แต่วันที่เดียวร่างมันก็หายไปจากดัก หล่อนมิได้เฉลียวคิดเลยว่านั่นคือการกระโดดแผ่ตัวลงจากรถตามณะเลไปด้วย เพียงนึกว่ามันลงจากดักหล่อนไปยืนหรือนั่งลงกับเบาะด้านข้างเท่านั้น

ณะเลใช้จุ่มพิตปิดตาศพที่ละข้าง ก่อนเงยหน้าขึ้นมองผู้พี่ ละอองฝนไม่อยากสบตาน้องสาวเลย เพราะรู้ตัวว่ามีส่วนผิดเต็มประตู คำที่ไม่รู้จักดูแลของฝากที่รับมา แต่ณะเลก็นิ่ง เย็น และดูเป็นสุขอย่างน่าประหลาดขณะตอบกลับ

“ไม่เป็นไรหรอกฝน ถึงคราวของมันนะ ทุกอย่างถึงได้ประจวบเหมาะอย่างนี้”

ความตะลึงค้างระลอกใหม่เกิดขึ้น ทั้งรสริน อเวรา และละอองฝนพากันจ้องงงกันไปยังเจ้าของสุนัขที่ได้ชื่อว่ารักและห่วงหา ‘ลูกชาย’ มากที่สุดในโลกคนหนึ่ง คล้ายตาผาดและหูแว่วที่เห็นและได้ยินณะเลกล่าวออกมาราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเช่นนั้น

รสรินเป็นห่วง นึกว่าลูกสาวซ็อกจนด้านชา ไร้ความรู้สึก อุ่มศพเนบอกและพุดจาแบบครึ่งหลับครึ่งตื่น จึงเคลื่อนกายเข้ามาโอบไหล่

“ทรายเป็นอะไรหรือเปล่าลูก?”

แม้ควบคุมอารมณ์ได้เก่งเพียงใด รสรินยังปลายเสียงสั่นไหวไปกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญ ณะเลเข้าใจความห่วงใยของแม่จึงยิ้มเป็นเป็นการคลายความกังวลให้ท่าน

“ไม่เป็นไรหรอกคะแม่”

รสรินขมวดคิ้วมองหน้าลูกอย่างฉงนฉงาย แทนที่จะรู้สึกดีกลับเป็นห่วงหนักขึ้นกว่าเดิม เพราะนั่นไม่ใช่ปฏิกิริยาสามัญอันพึงคาดหวังได้จากเด็กวัยรุ่นสาวคนหนึ่งที่เพิ่งสูญเสียสุนัขสุดสวาทไป จึงยิ่งคำถามตรงๆ เพื่อดูว่าผู้เป็นลูกจะตอบอย่างไร

“รู้หรือเปล่าว่าอู๋โยหยมันตายแล้ว?”

คราวนี้ณะเลถึงกับหัวเราะร่วน เพราะทราบว่าแม่เห็นหล่อนตกใจจนสติวิปลาสไปแล้ว

“ก็ตายนะสิคะแม่ ตัวเล็กนิดเดียวโดนรถทับเข้าจังๆ จีนยังวิ่งให้ดูได้ พวกเราคงต้องเป็นฝ่ายวิ่งหนีกันอูดูลดละ”

รสรินหยุดหายใจไปชั่วขณะ กลืนน้ำลายเกือบไม่ลง

“แล้ว... นี้ลูกแกล้งทำหน้าที่เฉยๆ อยู่หรือเปล่า? เก็บกอดไว้ไม่ดีนะลูก”

“แม่จะให้หนูร้องไห้ให้ดูหรือคะ? ก็ได้ ความจริงหนูก็เศร้าอยู่เหมือนกัน”

ณะเลไม่ต้องเคঁบนมากนัก แค่พลิกนิดหนึ่งด้วยเจตนาให้คนอื่นสบายใจ หันอีกด้านของอารมณ์คือห่วงแห่งความรู้สึกจากพรากออกมา น้ำตาก็พร่างพรูลงมาเป็นสายทันที หล่อนชบหน้าลงกับโบหน้ามันและเบะปากพึมพำปนสะอื้นเยี่ยงผู้ที่โศกสีก

“ลูกไปดีแล้วนะลูกนะ”

สตรีอีกสามนางอึ้งเงียบ ก้อนสะอื้นมาจากอยู่ที่คอกหอย อเวราถึงกับลุกจากที่ คิงร่างขณะเลมาจากอ้อมโอบของ รสริน แล้วโผเข้ากอดอย่างไม่รังเกียจพินอ้อมอกหลาน

“ทราญ... น้ำขอโทษ!”

ขอโทษเสร็จก็ร้องไห้โศกเป็นทีที่น่าเวทนา ณะเลรู้สึกได้ว่าน้ำสาวเศร้าและรู้สึกผิดแรง จึงหยุดสะอื้น ไข่เนนขวาโอบ ปลอดภัยด้อยชดคำไกล่ไปหูอเวรา

“น้ำคะ... อย่าร้อง นี่แค่ภาพหลอกภาพหนึ่ง”

คำพูดเพียงสั้นแต่ขลังชะงัด อเวราสะอึกก็ หยุคร่ำให้ทันใจ ผละถอยออกมาหนึ่งก้าวเพื่อบมองหน้าหลานสาวให้เต็ม ตา

“หมายความว่ายังไง ภาพหลอก?”

“ก็หลอกว่ามีกรตาย หลอกว่ามีเหตุการณ์น่ากลัว ความจริงแล้วเปล่าเลย เจ้าอู๋โยหยังได้เวลาเป็นสุขขึ้นกว่าเดิม ต่างหาก”

แล้วณะเลก็ก้มลงมองซากอันปราศจากวิญญาณครองในมือ ด้วยสายตาของคนเข้าใจจริงๆ ว่าสิ่งที่ตนอ้อมอยู่มิใช่ สัตว์เลี้ยงแสนรักอีกต่อไปแล้ว เหลือแต่ก้อนเลือดก้อนเนื้อที่ต้องฝังกันตามเรื่องตามราวเท่านั้น

“ทราญทำใจได้จริงๆ เหนื่อย?”

ละอองฝนถามอย่างไม่วายกังขา แม้มีธรรมชาติหล่อเลี้ยงใจมาพอๆ กัน หล่อนก็ไม่อยากเชื่อว่าน้องสาวจะเก่งได้ขนาด นั้น เพราะหล่อนเองยังตกใจแทบลิ้นจุกปาก มือสั่นเท้าสั่นเทากระทั่งบัดนี้

“ถ้าลำพังทราญเอง เจอเรื่องปุปปิบก็คงเอาไม่อยู่เหมือนกันแหละฝน อาจแผดเสียงดัง ไปแปดบ้านก็ได้ แต่... เพิ่ง เตรียมใจไว้ก่อนล่วงหน้า ตอนนั้นนอกจากไม่เศร้า ยังปลาบปลื้มยินดีแทนอู๋โยหยังอีกด้วย” แล้วหล่อนก็หันมาพูดกับน้ำสาว “เห็นไหมคะน้ำเค้ก ทราญทำตามที่เคยพูดได้จริงๆ ที่ว่าอาจเป็นเจ้าของคนเดียวที่ไม่ร้องไห้ตอนหมาตาย”

อเวราปิดปากกลืนสะอื้น พยัคหน้าหงิกๆ ละอองฝนรีบถามลึนพันระรัว

“หมายความว่าไงเตรียมใจล่วงหน้า เธอรู้ว่าอู๋โยหยังจะตายคืนนี้หรือ?”

“ก็ไม่ถึงกับรู้แบบเจาะจงว่าเป็นคืนนี้หรือ” ณะเลเฉลย “ที่ทราญเพิ่งไปหาพ่อหมอบอุปการะมาไง วันที่นัดกับฝน แล้วฝนปวดหัวตัวร้อนกะทันหันนะ ทราญถามแกเรื่องอู๋โยหยัง ก็ได้รับการทำนายว่าอีกไม่นานมันกำลังจะถึงคราวเปลี่ยน ภพ และมันจะได้ไปดี ไม่ต้องทนทรมานในอัฐภาพที่ตกต่ำเป็นหมาเหมือนอย่างนี้อีก หลังจากถูกอกุศลวิบากกักขังหน่วง หนี้ยาวไว้เสียหลายชาติ และนำภูมิใจคือในขณะที่ยังช่วยมันได้ ทราญเองเป็นคนกำหนดเลือกให้มันไปดี เกิดใหม่ในที่ดีกว่า แน่ใจอย่างนี้เลยไม่เห็นเหตุผลให้ต้องเศร้า ไม่รู้จะพุ่มพวยไปทำไม ปลื้มปีติมากกว่า”

ละอองฝนผ่อนลมหายใจยาว

“พ่อหมอบนั่นเอง” แต่ไม่วายกังขา “แน่ใจหรือว่ามันไปดี ชักคืนชั่งงอตาเหลือกขนาดนี้?”

“นั่นมันแค่อาการทางกาย ทราญจ้องมันเต็มตาโดยไม่มีอุปาทานครอบงำการเห็น ก็ได้สัมผัสความตายอย่างใกล้ชิด ณะ รู้สึกชัดเลยว่าอาการคืนเป็นเรื่องภายนอก เป็นเรื่องของประสาทระตุก มันอาจจะขาดใจตายไปด้วยความเจ็บปวดก็ จริง แต่ถ้าอารมณ์ก่อนหน้าของมันเป็นกุศลเหนือความทรมานทราญแบบสัตว์ จิตก็รวมลงเป็นความสว่างเย็นได้ ทราญไม่ได้

เชื่อหมอดูอย่างเดียว แต่ตัดสินใจจากสัมผัสของตัวเองเมื่อครู่ด้วย **นำหนักกุศลที่สั่งสมมาของมันชนะอาการตายทรมานส่งให้ผ่านภพอบายไปสู่สุคติแล้ว**

“ไปอยู่ไหน?”

“ไม่รู้ซี ว่าจะลองถามพ่อหมอดู ที่รู้กับตัวเองเดี๋ยวนี้คือทนายสัมผัสกระแสะอะไรบางอย่างที่ทำให้เบิกบานและชื่นใจมาก”

อเวระกะพริบตาถี่ๆ

“นี่ทนายไม่ได้กำลังพยายามทำให้น้ำสบายใจใช่ไหม?”

“โฮ้! ทนายจะแกล้งทำไมล่ะคะ?” แล้วหล่อนก็ยิ้มพราย “ถ้าในอารมณ์ที่คิดปกติ มองไม่เห็นตามจริง ทนายคงตีโพยตีพายตัดพ้อต่อว่าน้ำแก็กที่ขบรดทับมัน หรือไม่ก็กล่าวโทษยายฝนค่าที่ฝากไว้แล้วมัวแต่นั่งหลับตาไม่ดูแล แต่ในอารมณ์นี้ ทนายเห็นชัดค่ะว่าเป็นความผิดของทนายเองที่ไม่รอบคอบ ทุกทีตอนลงมาเปิดประตูรั้วให้พ่อแม่ ทนายไม่เคยปล่อยให้มันตามลงจากรถมาได้ วันนี้เป็นไงไม่ทราบถึงชะล่าขาดความระวังไป น้ำแก็กไม่มีส่วนผิด ไม่มีโอกาสระมัดระวังอะไรเลย แม้แต่นิดเดียว ส่วนสำหรับฝนซึ่งนั่งหลับตาอยู่แบบนั้น ที่ไหนจะนึกว่าเกิดเรื่องแบบนี้ได้”

อเวระค้อยสีหน้าแหม่นขึ้นขึ้น ทุกถ้อยคำของอณชะเลประกาศชัดว่าออกมาจากสติสัมปชัญญะที่สมบูรณ์ อีกทั้งอารมณ์ก็เป็นสุขขงที่ หากความห้วนไหวไม่ได้เลย และนั่นก็มีใจเรื่องเกินทำใจเชื่ออีกต่อไป หากสิ่งที่อณชะเลล่วงรู้เป็นความจริงแท้ ก็แปลว่าเหตุการณ์เมื่อครู่เป็นมงคล มิใช่เป็นอัปมงคลดังปรากฏเป็นภาพสยดสยองลงตาแต่อย่างใด

รสรินถอนใจโล่งอก คลายกังวลและชื่นชมโสมนัสกับความเป็นลูกสาวคนเก่ง นอกจากอณชะเลไม่เศร้า ไม่คิดเอาผิดกับใครแล้ว ยังเป็นฝ่ายปลอบใครต่อใครให้สบายใจขึ้นอีกต่างหาก

“นี่แหละทนาย หนูทำความเข้าใจของการอยู่ร่วมกันให้ประเสริฐแล้ว” รสรินเอ่ยพลางโอบไหล่ลูกอีกครั้ง “ประคับประคองกันและกันไม่ให้ตกต่ำ หรือกระทั่งทำตัวเป็นเหตุปัจจัยให้กันและกันไปได้ นี่แหละการอยู่ร่วมกันที่ประเสริฐสุด”

“ค่ะแม่”

อณชะเลเอียงคอเอาแก้มแนบแก้มแม่แผ่วๆ

“เสียดายเรารู้แต่ว่าเขาจะไม่อยู่กับเราอีกแล้ว แต่ไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาต่อจากนี้”

“อย่างน้อยทนายก็รู้ว่า...”

“ค่ะ...” ลูกสาวรีบต่อคำให้มารดา “กรรมของอู๋โยหยังจะติดตามไปดูแลมันเอง!”

ตอนที่ ๒๓ น้ำใจ

พฤษ์เร่งเข้าเร่งเย็น เข้าซึ่งจองฤกษ์ให้นัดแฟนสาวกับพี่สาวแฟนไปเล่นแบดมินตันด้วยกัน อ้างว่าอยากเห็นหน้า ‘อีกคน’ เหลือเกินว่าจะสวยสักขนาดไหน และความเพียรพยายามของพฤษ์ก็บังเกิดผลจนได้ จองฤกษ์ยอมโอนอ่อนผ่อนตามและรับปากว่าจะพยายามชวนแฟนสาวไปที่สนามใกล้บ้านหล่อนในวันเสาร์ ใจนึกสลดสังเวชที่ขีดความอิจฉาของ

เพื่อนหนุ่มฟุ้งทะลุเพดานความละอาย ขนาดยอมหน้าด้านทวงคำตอบยิ่งกว่าเจ้าหน้าที่ทวงเงินถึงขนาดนี้ เอาทีเอา สงเคราะห์มันซะหน่อย จะได้พาแฟนไปอวดเป็นการอัดฉีดความอิจฉาให้โป่งพองยิ่งขึ้นด้วย

คืนวันสุกัรน์นั่นเอง หลังกลับจากวัด ช่วงดึกของฤกษ์ก็โทร.หาณชะเลตามกิจวัตรของคนเพิ่งตกลงเป็นแฟนกัน เบื้องต้นพอทราบข่าวว่าเจ้าอุ้ยโหยหมาจากแย่งเวลาถูกรถทับตาย เขาก็ดีใจแทบกระโดด เพิ่งรู้สึกเป็นวาระแรกว่าณชะ เลตัวเปล่าเสียที แต่รักษากิริยาไว้ได้อย่างสวยสดงดงาม ปลอดภัยด้วยน้ำเสียงอบอุ่นตามหน้าที่ของแฟนที่ดี

“เสียใจด้วยนะทราย แต่มันคงถึงเวลาเลื่อนชั้นเลื่อนภูมิฉันเอง ทรายอุตส่าห์เตรียมเสบียงไว้ให้มันตั้งเป็นกองภูเขา แลผมมาตายตอนเพิ่งกลับจากเวียนเทียนเสียด้วย จังหวะเหมาะจริงๆ ”

“อ้อ... อย่างที่พ่อหมอบอกนายไว้เลย”

“เคยทำนายไว้ด้วย?”

“ก็วันที่ทรายไปกับฤกษ์นั่นแหละ แต่ตอนนั้นฤกษ์คงไม่มีแกล้งฟังมั้ง ทรายถามตอบกับพ่อหมอแค่สองสาม ประโยคก่อนกลับ”

“สู่มเสียงทรายไม่เศร้าเลย สมเป็นเด็กธรรมะจริงๆ ”

“ทรายดีใจมากกว่า ที่มัน ‘พันโทษ’ ได้เสียที”

“แล้วทำไงกับศพหรือยัง ให้เราช่วยอะไรไหม?”

“ตัดขนไว้เป็นที่ระลึกกระจุกหนึ่ง ตอนนี่เก็บใส่กล่องไม้ไว้ ตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะติดต่อจ้างช่างที่คุ้นกันมาขุดหลุมและ โบกปูนปักป้ายให้”

“ไม่อยากศพไว้ดูเล่นหรือ?”

“ให้เกิดอุปาทานว่ามันยังไม่ตายรีไร?”

“จะซื้อตัวใหม่อีกไหม?”

ถามแบบกะว่าถ้าห่อนจะซื้อ เขาจะหว่านล้อมทักท้วง

“คงไม่หรอก”

“อ้าว! ทำไมล่ะ?”

“กำลังมีไฟเรียนคอมพ์มั้ง อยากทุ่มเวลาให้มากๆ ”

จงฤกษ์ยื่นดีปริดาแทบเนื้อเต้น มันเป็นความภาคภูมิใจล้นเหลือที่ทราบว่าคุณเข้ามามีบทบาทในชีวิตของคุณชะเล อย่างแท้จริง

“แหม... ฟังแล้วหายเหนื่อยเลย ทรายทุ่ม เราก็จะทุ่ม จะทำให้ทรายเก่งเท่าเราให้ได้”

“สองสามคืนที่ผ่านมาฤกษ์ทำให้ทรายหูตาคืนได้มากนะ เพิ่งเห็นว่าคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะคุ้นหูคุ้นตา แท้จริง มีเบื้องหลัง มีกลไก มีอุโมงค์และประตูลับนำพิศวงขนาดนี้ ยิ่งรู้ยิ่งเหมือนดั่งลึกเข้าไปในอีกมิติหนึ่งมากขึ้นเรื่อยๆ หาย สงสัยแล้วว่าทำไมโปรแกรมเมอร์เก่งๆ ถึงนั่งแช่หน้าคอมพิวเตอร์เป็นยี่สิบสามสิบชั่วโมงโดยไม่พักผ่อนหลับนอนกัน”

“นั่นแหละ หัวไวอย่างทราย อีกหน่อยจะรู้ว่าชีวิตที่ติดคอมพ์สนุกกว่าชีวิตที่ติดหมาขนาดไหน”

“ความจริงไม่ใช่ว่าทรายพิศواسัตว์เลี้ยงไปหมดหรอก หลายปีก่อนหน้านี้เคยมีหมาแมวในบ้าน ทรายก็ไม่ได้ อดไรกับพวกมันนัก กับอุ้ยโหยนี่เหมือนความผูกพันพิเศษเฉพาะตัวมากกว่า”

“พรุ่งนี้ไปเล่นเบดกันไหม?”

แฟนหนุ่มตัดบทตามไปอีกทาง

“ชอบเล่นมากหรือ แบคนะ?”

“เทนนิสกับปิงปองก็ถนัด เราชอบเล่นกีฬาที่ฝึกความไวทั้งสายตาและการเคลื่อนไหวตอบสนองวัตถุที่วิ่งๆ มันช่วยให้หัวแล่นปรี๊ดปรี๊ดดี ทราวยควรหมั่นเล่นกีฬาพวกนี้บ้างถ้าอยากคำนวณเร็วๆ คิดโปรแกรมเก่งๆ ”

“เกี่ยวข้องกับหรือ?”

“เกี่ยวข้อง พอร่างกายกระฉับกระเฉง ความคิดอ่านก็จะแล่นฉิวเป็นเส้นตรง ไม่เฉื่อยชา ไม่วกไปวนมา”

“อืม...” หล่อกคิดนิดหนึ่งก่อนตอบตกลง “ก็ได้! แต่บอกไว้ก่อนว่าเล่นไม่เก่งนะ แล้วเหนื่อยง่ายด้วย”

“อยากชวนพี่สาวทราวยไปด้วยไหมล่ะ? เอาไปปฐมเราคนเดียว หรือผลัดกันเข้าออกตอนเหนื่อย”

ฉะเลี่ยมแบบเบะมุมปากหน่อยๆ

“จะคงสองสาวระดับบารมีซ้ายขวาเลยหรือ?”

“เราเดินตามหลัง ก้มหน้าจ้องๆ หัวกระเป๋แบคให้ก็ได้ ภาพออกมาคงดูแตกต่างจากที่ทราวยคิด”

เด็กสาวหัวเราะ

“แล้วฤกษ์จะมาก็โมง?”

“เล่นตอนเช้าดีไหม อากาศกำลังสบาย เขาเปิดตั้งแต่แปดโมง”

เผชิญขณะนั้นละอองฝนเปิดประตูเข้ามา กะจะคุยเล่นตามประสาพี่น้อง พอเห็นฉะเลี่ยมกำลังถือกระบอกลีโศกโทศัพท์ก็เอ่ยขอโทษเบาๆ และจะหับประตูคืน แต่ฉะเลี่ยมเรียกไว้เสียก่อน

“อ้าว! ฝนมาพอดีเลย นี้! มีหนุ่มชวนเธอไปเล่นแบคนะ?”

“หือ... อะไร ใครชวน?”

“ฤกษ์นะ... พรุ่งนี้ว่างไหม สนใจหรือเปล่า?”

“เล่นไม่ค่อยจะเป็นนะซี ติลูกไม่ค่อยจะถูก”

“เรื่องเล็ก เดี่ยวจะหาไม้แบคที่ทำจากกระดิ่งให้”

ละอองฝนหัวเราะหึหึ

“ฤกษ์ชวนไปสนามไหนล่ะ?”

“ใกล้บ้านเรา ซอยตรงขวามือเนี่ย”

“อ้อ... ใกล้บ้านหรือ” ละอองฝนทำท่าไตร่ตรองนิดหนึ่ง นึกสนุกประกอบกับการอยากไปเป็นเพื่อนน้องสาวเลยถามว่า “นัดกันเมื่อไหร่ล่ะ ตอนบ่ายสามฝนมีเรียน”

“สบายมาก ทันทมเถ เล่นกันตั้งแต่แปดโมงเช้า จะกลับมาจิบก่อนไปเรียนยังทัน”

“งั้นเอาก็เอา”

ตอบตกลงแล้วก็ผละจากไปเพื่อให้น้องสาวคุยกับแฟนต่อตามสะดวก

“โอเคแล้ว”

“ดีเลย ทราวยกับพี่สาวทำทางสนิทกันดีจังนะ ชวนไปไหนก็ไป ว่าแต่อยากให้เหน็บเพื่อนไปสักคนไหมล่ะ? จะได้ครบคู่”

ฉะเลี่ยมไปนึกหนึ่งก่อนตอบ

“แล้วแต่ฤกษ์สิ อย่าเอาแบบพุดจาไม่น่าฟังมาละ”

“โอ๊ย! รับรองหมอนี้พุดเก่ง”

“เก่งแบบเจ้าชู้ก็อย่าเอามาใกล้พี่สาวทรายแล้วกัน”

“งั้นเราจะพยายามกันๆ เอาไว้”

คิดต่อไปด้วยว่าแม้แต่ตนเองก็เถอะ ประมาทไม่ได้ เขาจะ ‘กันๆ’ ไว้ด้วย ที่ยอมให้เจ้าเพื่อนรูปหล่อมาร่วมเล่นแบดก็เพราะอยากให้มีหน้าอกเขาเท่านั้น ไม่ได้คิดเปิดโอกาสให้พุดคุยกับแฟนเขาแต่อย่างใด!

ขณะที่นักแบดนัดพบกันตรงประตูทางเข้าสนาม จองฤกษ์กับพุดหัดสมาธิถึงก่อนเวลาเล็กน้อย จึงเป็นฝ่ายนั่งรอกันที่โต๊ะหินหน้าอาคารกีฬา

“ทั้งสองคนเล่นกันไม่เป็นเลยหรอ?”

พุดหัดถามด้วยสีหน้าสดชื่น จองฤกษ์ขยับไหล่ตอบ

“ก็น่าจะดีถูกอยู่บ้างมั้ง ยังไงพระคุณท่านก็ไม่ได้จะมาเล่นแบดกับสาวเก่งอยู่แล้วนี่”

“จริงของมึง กูจะมาชมความงามของนักแบดมือใหม่นี้เนาะ”

เขาพยายามซ่อนเงื่อนความกระตือรือร้นออกนอกหน้าไว้อย่างมิดชิด โลกนี้ต้องมีเขาอยู่แะใจเพียงลำพังที่กำลังหลงคลั่งผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเคยเห็นกันแวบเดียว และกำลังเป็นแฟนเพื่อนรัก!

เกิดมาก็คราวนี้เองที่ฝันถึงเจ้าหล่อนเพียงคนเดียวติดๆ กันทุกคืน ไม่มีเว้นวรรค บังเกิดความอยากอย่างไม่เคยอยากอะไรเท่า อยากเจอตัวจริง อยากพุดคุย อยากพาไปเที่ยวให้ไกลจากผู้คน และที่แปลกประหลาดกว่าอะไรคือไม่ได้ ‘อยาก’ แบบอื่นๆ อยากกับผู้หญิงอื่น

“พี่สาวแฟนมึงชื่อไรนะ?”

“ฝน... อะไรกัน กระสันอยากมาเจอเขา แต่จำชื่อเขาไม่ได้ เพิ่งบอกไปเมื่อวานนี่เอง”

ก็ไฉนนะซี ตอนนี้อยู่ในหัวเขามีแต่ชื่อ ‘ทราย’ เพียงหนึ่งเดียว จะเหลือที่ว่างบรรจุชื่ออื่นอย่างไรไหว!

“มีกันแค่สองคนหรอ?”

“ใช่... แต่กูเพิ่งเห็นคุณน้ำเมื่อคืน นึกว่าเป็นพี่สาวอีกคนของทรายเสียอีก”

“หรอ”

พุดหัดไม่ใส่ใจนัก เพราะคำว่า ‘คุณน้ำ’ ทำให้เขาโพล่नึกไปถึงผู้หญิงร่างสูงชะลูดที่ต้องละเลงครีมลบดินทาอย่างชะมัดเขม้นทุกคืน

“ตระกูลนี้หน้าตาดีกันทุกคน”

“กูก็เดาว่าอย่างนั้น ถึงอยากขอคู่น้ำพี่สาวทรายไง”

“นั่นแหละ ต่อย... กูขอพุดจริงจังอีกที คือมึงจะทำเห็นใส่พี่สาวทรายไม่ได้นะโว้ย เกิดเรื่องเกิดราวเขาต้องร้องไห้ขึ้นมา เดี่ยวทรายจะพานเกลียดแล้วเลิกคบกู”

“เอาน่า เอ... มึงนี่เห็นกูเป็นยังไงนะ”

“เป็นไอ้กะล่อน เป็นไอ้เจ้าชู้ เป็นไอ้หล่อแต่หน้าทว่าหัวใจไร้คุณธรรม!”

“อ้าว! ทำไมพูดเปรตๆ อย่างนี้ล่ะ?”

“ก็มันเป็นความจริง”

ถ้าบอกว่าเจ้าชู้เฉยๆ ถือว่าโก้เก๋ แต่พอเป็นคำคำตรงๆ เช่น ไอ้กะล่อน ไอ้หน้าหล่อ ไร้คุณธรรม พุทฺธสเลยเคือง เขาจ้องหน้าเพื่อนจริงจัง เอานิ้วโป้งจิ้มอกตัวเองพูดเน้นทีละคำ

“กู-รัก-คน-เป็น!”

จงฤกษ์ทำตาถลน เอานิ้วโป้งจิ้มอกตัวเองเป็นการเลียนแบบ

“เชื่อ-มึง-กู-โง่!”

พุทฺธสทำตาไม่พอใจ

“เอาเถอะ มึงจะคิดยังไงก็อย่าให้คนอื่นเขาหลงคิดตามแบบนี้ก็แล้วกัน”

“งั้นขอให้รู้ไว้ คนอื่นเขาคิดเองเป็น อยากให้เล่าตามตรงใหม่ว่าทรายวิจารย์มึงยังงัย?”

พุทฺธสขมวดคิ้วสงสัยครมครัน จ้องเพื่อนตาไม่กะพริบเพื่อป้องกันการถูกแหกตา

“เห็นแวบเดียววิจารย์ได้ด้วย?”

“แวบเดียวหรือสองแวบไม่สำคัญหรอก ถ้าดูคนเก่งเสียอย่าง”

“โอเค! เขาวิจารย์กูว่างัย?”

จงฤกษ์ยิ้มเย้ยอย่างคนถือแค้นเหนือกว่า

“มึงลองวิจารย์ตัวเองให้กูฟังหน่อยดี แล้วกูจะบอกว่าตรงกับที่ทรายวิจารย์ใหม่”

พุทฺธสชักหัวเสีย อยากลุกขึ้นเตะเพื่อนสักป้าบ

“มึงลืมแก่นหรือเปลว่ะฤกษ์? เหมือนมีอะไรคลอใจให้พูดจানাเตะเหลือเกิน”

“เฉลยก็ได้” จงฤกษ์ยิ้มพราโย่งถึงเวลาทิ้งไฟสำคัญเพื่อตีกันเพื่อนให้ห่างจากแฟนสาว “กูเคยคุยกับทรายอย่างเปิดอก ว่าไม่หล่ออย่างกูเนี่ยเขารับได้ไหม เปรียบเทียบกับมึงที่เพื่อนๆ ขอมรับว่าหล่อยิ่งกว่าพระเอกหนังได้สะคือ เขาว่าเขาไม่ได้ถูกฝึกให้เรียกหาความหล่อ”

พุทฺธสยกมือเกาศีรษะ โมโหจนขำ

“เอาเนี่ยๆ เอะ ขอร้อง อย่ารู้แต่เขาเห็นแวบเดียวนี่มาวิจารย์กูว่างัย”

“ก็... มองว่ามึงดูเหมือนเพลย์บอย ทำทางไม่น่าไว้ใจ เห็นผู้หญิงเป็นของเล่น สรุปคือ... แบบมึงนี่เขาไม่ปึงหรอก”

พุทฺธสหน้าตึง

“เขาพูดอย่างนี้จริงๆ เหรอะ?”

จงฤกษ์เบนกายไปทางป้ายชื่อสนามเบดมินตัน แล้วเงยหน้าพนมมือขึ้นสูง

“กูขอสาบานต่อหน้าป้ายศักดิ์สิทธิ์เบื้องบน จะให้การกับมึงตามสัจย์จริง หาไม่แล้วขอให้เกิดอาเพศ จู่ๆ มีเหตุให้แผ่นดินไหวถล่มไปสักบิล อย่าเดินผ่านไปด้วยดีเทอญ.”

พุทฺธสคร่งยิ้มครั้งบึ้ง

“ตั้งแต่มีแฟนเป็นตัวเป็นตนนี่ตลกเก่งเหลือเกินนะมึง”

“แรงบันดาลใจอันบรรเจิดทำให้เกิดอารมณ์ขันไม่รู้จักจบ” ยั่วโมโหเสรีจก็ทำหน้าขึงขัง “ต่อย... พี่น้องสองคนนี่เหมือนกันอยู่อย่าง คือถูกเลี้ยงมาให้ดูคนเป็น เพราะฉะนั้นถ้ามึงคิดจะจีบผน จงอย่าจีบหวังฝันเหมือนที่ผ่านๆ มา”

“จิบผู้หญิงถ้าไม่หวังฟันแล้วจะให้หวังทำอะไรวะ เอาไว้ปักธูปปิดทองคล้องมาลัยหรือไง?”

“ก็ไม่ต้องถึงขนาดนั้น อย่างคุณนี่จิบทรายติดเพราะคิดมีแฟนไว้คุยเล่น หรือ ไม่ก็เอาไว้เตือนสติ”

“เล่นคอมพิวเตอร์มากๆ ทำให้มึนโง่เสียแล้ว เด็กน้อย!”

“เอาเถอะ ภูให้คำแนะนำมึงได้แค่นี้ มึงจะรักดีห้ามจู้รักชั่วห้ามเสาก็เลือกเอาเอง... เอ๊ะ!” เด็กหนุ่มอุทานและทำหน้าจงดมมองหนุ่มสาวคู่หนึ่งที่เพิ่งลงจากรถ “สงสัยยายนี้เป็นเนื้อคู่มึงจริงๆ ชะแล้วมึงค่อย คูสิ! วันก่อนเรามาบายก็เจอบาย วันนี้มาเข้าก็เจอเข้าอีก”

พฤษ์สวมองตาม พอเห็นแล้วก็เบิกตาด้วยความประหลาดใจเช่นกัน เจ้าหล่อนคนงามที่เขากับเพื่อนมักเจอที่สนามเบดแห่งนี้อยู่เสมอนั่นเอง หล่อนคนนั้นเหลือบมาเห็นเขาอยู่เหมือนกัน แต่ความที่กลัวแฟนหนุ่มทำทางลูกอาเสียใหญ่หึ่งหวง จึงมอมเมินไม่สนใจสบตาเกินสองวินาที ยกมือเกาะแขนแฟนเดินหายเข้าสู่โรงเบดมินตันไป

“เออ!” ความแปลกใจทำให้ลืมเรื่องอื่นชั่วคราว “คูเพรียวลงด้วยแฮะ เห็นไหม ภูบอกแล้วว่าความนุ้ยนั้นลดไม่ยาก”

“ทำทางมากับแฟน มึงจำได้ไหมสัญญากับภูไว้ว่าไง?”

พฤษ์สทำหน้าผากย่น

“สัญญาอะไร?”

“มึงบอกว่าเจอกันคราวหน้า ต่อให้เดินมากับแฟนก็จะจิบให้ดู!”

พฤษ์ขมมุปาก นึกออกทันที แต่ก็พูดอย่างใจเย็น

“อยากให้อุกรักษาคำสัตย์นักใจไหม?”

“เออ! อยากดูซิจะเก่งกล้าขนาดไหน ชะ! มากับแฟนก็มีเล่ห์กลให้จิบได้ ตอนนั้นสงสัยเห็นภูยังโง่ๆ หลอกอะไรเชือดหมด”

ประกายชนิดหนึ่งผ่านแก้วตาของพฤษ์สแวบวาว

“ภูไม่หลอก มึงจะได้ดูโชว์ฝีมือ แต่ภูต้องขอจังหวะหน่อย”

จงฤกษ์เบ้หน้ายิ้มเยาะ ตัดสินทันทีว่านั่นเป็นการไม่รักษาคำพูด พฤษ์สไม่มีน้ำยาจริงตามที่คุยไว้ไอ้อวดเอาไว้

ขณะนั่นเอง โดโยต้าวิชสีดอันเป็นหนึ่งในพาหนะประจำบ้านฉะเลิศก็เล่นเข้ามาในเขตที่จอดรถห่างออกไป

ประมาณสิบเมตร จงฤกษ์หันไปเห็นเข้าก็ตบเข้าเพื่อนเบาๆ

“พ่อเขาพามาส่งวะ เดินไปหัดดีกันหน่อย”

สองหนุ่มวัยรุ่นเดินไปยังรถขนาดครอบครัว

“สวัสดีครับคุณพ่อ”

จงฤกษ์ยกมือไหว้บิดาของฉะเลิศอย่างนอบน้อม ปณิธานนั่งรับไหว้ยิ้มๆ อยู่ในรถ สายตามองเลยไปยังหนุ่มหน้าหล่ออีกคนด้วยอาการพินิจ ซึ่งเมื่อสบตากับพฤษ์สก็ยกมือไหว้บ้างอย่างไม่ขัดเงิน

“สวัสดีครับ”

“อ้อ... สวัสดี” แล้วก็เบนสายตามาถามจงฤกษ์ “นี่เพื่อนของฤกษ์หรือ?”

“ครับ เรียนด้วยกันตั้งแต่ ม.๑”

“เป็นนายแบบหรือเปล่านี้?”

จงถูกขังเปิดทางให้เพื่อนเป็นคนตอบเอง พฤษัยยิ้มละไม

“เปล่าครับคุณพ่อ ผมขาดคุณสมบัติสำคัญของนายแบบไปข้อหนึ่ง”

ปณิธานทำหน้าสงสัย

“ข้อไหน?”

“ชอบเกเรเรียน”

ปณิธานหัวเราะชอบใจ คิดว่าพอลูกๆ กลับบ้านจะเตือนให้ระวังๆ เจ้าหมอนี่หน่อย ทำทางอาวุธแพรวพราว รอบตัวทีเดียว

ขณะนั้นสองสาวไหว้ลาบิดาและลงจากรถไปขึ้นรถ ปณิธานจึงพยักหน้าให้สองหนุ่ม

“ไปเล่นแบดกันเถอะไป”

เมื่อโตโยตัวขี้อ่อนหายไปที่เหลือแต่พื้นที่ว่างสำหรับการพบปะของหนุ่มสาว พฤษัยถึงกับใจเต้นระทึกเมื่อจงถูกขังทำหน้าที่ผู้แนะนำ

“นี่ทราย นี่ฝน... แล้วนี่เพื่อนเรา ชื่อต๋อย”

“หวัดดีครับ”

พฤษัยพยักหน้าให้ณชะ लेकरบละองฝนตามลำดับ ยิ้มแย้มเป็นมิตร โดยไม่มีประกายตากริ๊งกริมเป็นพิเศษแถมพก เขาก็ความรู้สึกได้ดี แม้หัวใจจะพองคับอกแทบระเบิดอยู่แล้ว

พี่น้องสองสาวยิ้มตอบนิดๆ ณชะเลเบนสายตาไปทางจงถูกขังและยักคิ้วให้

“หน่วยก้านของทีมชายไม่ค่อยเหมือนหมูเท่าไรเลยนิ สงสัยจะเล่นไม่สนุก”

“ต้องสนุกซี” จงถูกขังรีบเอาใจ “อยู่ข้างเรา เราจะพุ่งตัวแบบยอมเข้าถลอกแทนทรายเอง”

สองสาวหัวเราะ

“หุย! เล่นกันเข้าถลอกเลยหรือ? เรานั่งดูเฉยๆ ดีกว่ามั้งเนี่ย”

ประโยคหลังณชะเลหันมาพยักพึดกับบละองฝน ซึ่งบละองฝนก็รับมุข

“ถูกขังเล่นกับเพื่อนถูกขังให้พวกเราดูก่อนแล้วกันนะ ฝนกลัวซีโครงหัก”

พฤษัยทำตาโตเสนอหน้าบ้าง

“ฟังแล้วขงลูกเลย เข้าถลอก ซีโครงหัก แคเล่นแบดอาจถึงตาย! จังผมขงนั่งดูลาดเลาด้วยคน” แล้วหันไปบอกเพื่อนหนุ่ม “ตกลงมึงเล่นคนเดียวไปก่อน”

จงถูกขังทำเอวหัวเราะเบาๆ

“ตกลงเชียว จะให้ตีเองแล้ววิ่งไปรับเองหรือ?” แล้วเขาก็หันไปพูดกับสองสาว “เออจ้ดี ทรายกับฝนถือเป็นคนดูที่มีโอกาสใกล้ชิดเหตุการณ์ก็แล้วกัน ไม่ต้องคิดมาก ลงไปในสนามนั่นแหละ นึกสนุกอยากรับก็รับ ลูกไหนซีก็มารับก็ยืนอยู่เฉยๆ ปล่อยให้พี่เลี้ยงจัดการ โอเค?”

“นับแต้มยังนับไม่เป็นเลย”

ณชะเลจับปากบ่น ก้มหน้าหมุ่นไม้แบดเล่น

“ตีลูกให้ถูกก็พอ ที่เหลือให้พี่เลี้ยงจัดการ”

เนื่องจากยังเป็นเวลาเช้า จึงมีสนามว่างอยู่หลาย ลีวี่รุ่นหนุ่มสาวแบ่งข้างเล่นกัน โดยจอบถูกจับคู่กับฉะเล และพฤษจับคู่กับละอองฝน ความจริงสองสาวไม่ถึงกับมืออ่อนเท้าอ่อนดีไม่ถูกหรือวิ่งไม่ไหวดังคำถ่อมตัว ขาดแต่ความฉับไว ซึ่งตรงนี้ก็ถูกชดเชยโดยความเร็วของพี่เลี้ยงระดับมืออาชีพ บางลูกที่ถูกโยนไปยาวเกือบเตะเส้นหลัง หรือบางลูกที่ถูกหยอดชนิดเฉียดเส้นคั่นกลางสนาม ถ้าเห็นท่าผู้เล่นสาวจะอะไรๆ ผู้เล่นหนุ่มก็จะทำตัวเหมือนผีพุ่งไต้ไปรับลูกได้ทันเกือบทุกครั้ง ซึ่งนั่นทำให้รสชาติของการเล่นเต็มไปด้วยสีสันสนุกสนาน มีเสียงวิ๊ดว้ายลั่นกันบ้างประปราย

เวลาแห่งการออกแรงตบลูกขนไก่แลกเหงื่อผ่านไ้ไปอย่างรวดเร็ว เมื่อแรกคล้ายเล่นเอาสนุกแบบกระซิบมิตรมากกว่าอย่างอื่น ฝ่ายชายมักเปิดโอกาสให้ผู้เล่นหญิงตี ตบ ซ้อนลูกกันเต็มที่ แต่พอเล่นจบเซ็ดแรกซึ่งนับคะแนนแบบคู่ผสม ข้างจอบถูกจับฉะเลนำโด่งถึง ๑๑-๕ พฤษก็ชักหน้าไม่ตี เพราะทุกคนประจักษ์ว่าฝีมือหัดๆ ของจอบถูกจับนั้นเองเป็นตัวนำชัย และนั่นก็เท่ากับเขาน้อยหน้า ปลอ่ยให้เพื่อนเป็นมือวางอันดับหนึ่งของสนามไปโดยปริยาย

หลังจากให้สาวๆ กินน้ำและพักเหนื่อย ๑๐ นาที จึงเริ่มต้นเซ็ดใหม่ พฤษก็ส่งตาชำเลื่องโบหน้าฉะเลน้อยลงหันมาท้วงหน้าของตัวเองมากขึ้น พอสมาธิไม่แกว่งก็เริ่มเล่นได้ น้ำได้เนื้อกว่าเก่า บอกตัวเองว่าจะไม่ยอมให้สาวๆ เห็นเขานำทีมแพ้สองเซ็ดรวดด้วยแต่มีขาดลอยเป็นอันขาด

แต่จอบถูกก็เหนียวทนทายาด แม้หลอกล่อด้วยลูกไม้ที่เคยได้ผลก็ไม่ได้ผล และบางทีขนาดลี้มอวยแกล้งตบลูกยากไปทางฉะเล เจ้าเพื่อนผู้เก่งกาจอย่างนำหมั่นไ้ก็สุดสำหรับเลือกตัวเข้าไปรับได้อยู่ดี และเมื่อเวลาผ่านไป ยิ่งฝ่ายตรงข้ามได้แต้มมากก็ยังมีโอกาสเสิร์ฟลูกมาก ความเชื่อมั่นของพฤษก็จะดีดขึ้นขึ้นมาที่ยังลดน้อยถอยลงทุกที

การก้าววิ่งและความเคลื่อนไหวต่างๆ ของจอบถูกกลายเป็นจุดสนใจของใครต่อใครทั้งในและนอกสนาม ยิ่งรับลูกยากขึ้นเท่าไร ฝีมือน้อยก็ยิ่งปรากฏเด่นชัดขึ้นเท่านั้น ลูกเสียทั้งหมดไม่เคยเกิดขึ้นจากเขาเลย ฉะเลรู้สึกราวกับอยู่ในสนามรบ เห็นจอบถูกเป็นทั้งขุนศึกประจัญบานกับบรรหารศัตรู กับทั้งคอยเป็นองครักษ์ปกป้องพิทักษ์หล่อนอีกโสด ทำเอาขี้มอย่างอุ่นใจในหลายๆ ครั้ง โดยเฉพาะเมื่อเห็นความว่องไวปรูดปราดเป็นลมกรดของแฟนหนุ่ม เปลี่ยนลูกที่ควรเสียให้กลายเป็นลูกดีราวกับพระเอกหนังซึ่งมีสเปเชียลเอฟเฟกต์เข้าช่วยให้คู่แข่งกาเกินจริง

พฤษเริ่มปาดเหงื่อจากหน้าผากเมื่อจอบถูกนำทีมทำแต้มได้ถึงสิบ ขณะที่ข้างเขาเพิ่งตามหลังมาเพียงห้า เฉียดเพื่ออยู่รอดรอดแต่แต้มเดียว เวลานั้นไม่ใช่การเล่นแค่เอาสนุกอีกต่อไป ศักดิ์ศรีของคนรูปหล่อเป็นเดิมพันอยู่ทั้งแท่ง หล่อแล้วไม่เก่งนี่น่าอายสุดทนในความรู้สึกของเขา โดยเฉพาะเก่งสู้คนหน้าคล้ายนกเค้าแมวอย่างจอบถูกไม่ได้นี่เหลือฝืนซะจริงๆ

พอตั้งท่าเตรียมรับลูก ก็เห็นฝ่ายตรงข้ามยึกยักด้วยการส่งลูกขนไก่ให้ฝ่ายหญิง

“อ๊ะ... ลูกสุดท้ายแล้วนะ ให้ทรายเป็นคนเสิร์ฟมั่ง”

“โอ๊ย! เดี่ยวเสิร์ฟไม่ข้ามหรอก”

“ก็ช่างปะไร ไม่ข้ามก็ยังไม่เสียแต้มนี่ ผลัดให้ฝั่งโน้นได้เสิร์ฟอีกที... มายืนด้านขวานี่มา”

พฤษได้ยินถ้อยคำอ้อนนๆ เอื้อนๆ นั้นถนัด บังเกิดความอยากถอดรองเท้าออกมาใช้แทนลูกขนไก่ แกล้งตีไปกระแทกปากเจ้าเพื่อนยากเหลือประมาณ

พอเห็นแฟนหนุ่มคะยั้นคะยอจริงจัง ในที่สุดฉะเลก็ยอมรับลูกมาตีจ๊อดๆ จ๊องๆ ด้วยมือซ้าย

“เสิร์ฟให้ฝนเหรอ?”

“ใช่... จำถูกง่ายๆ เสิร์ฟทางขวา รับทางขวา ลูกแรกต้องทแยงมุมเสมอ”

ที่ผ่านมานั้นเห็นแต่ของถูกทำหน้าทีหวนดูกลับไปหวนดูมาทุกครั้ง พอต้องลงมือเองบ้างก็ขาดความเชื่อมั่น เพราะทราบว่ามีทางทำได้ดีเท่า หล่อนเป็นแต่หวนดูแบบคาราเต้หรือไม่กี่ป้อนลูกข้ามเน็ตใกล้ๆ เท่านั้น แต่พอจตุรพักต๋ายได้ก็ยิ้มออก ละอองฝนรับลูกของหล่อนและโต้กลับมาแบบธรรมดาๆ ณะเลก้าเข้าปรับได้อย่างสบายแบบหลังมือ แต่นึกไม่ถึงว่าจะถูกสวนกลับด้วยพลังปะทะที่รุนแรงจับปล้น พุทส์หวิดแรกเกิดได้ราวกับผู้ชำนาญการตัวดี ลูกชนไก่เล่นพิ๊วเป็นลำดับราวกับธนูยิงตรงมาตรงหน้าหล่อนตัวแข็งที่ด้วยความตกใจ เผลอปากกว้างร้องเสียงหลง

“อะหว่า!”

นึกว่าจตุรพักต๋ายจะช่วยช้อนรับจากด้านหลังให้อย่างเคย แต่ผิดคาด ลูกที่ผ่านร่างหล่อนไปไม่ย้อนคืนกลับไปสู่ฝั่งตรงข้ามอีก เป็นอันว่าเสียลูกให้อีกฝ่ายเสิร์ฟแทน

พุทส์ใช้หลังมือปาดเหงื่อข้างหางคิ้วอีกที ก่อนเสิร์ฟอย่างไม่กล้าให้แรงนัก เกรงว่าถ้าเสียโอกาสสุดท้ายไปแล้ว จะไม่มีวันพระหน้าอีก แต่ก็เบาใจที่จตุรพักต๋ายตอบกลับแบบธรรมดาเช่นกัน เปิดโอกาสให้เขาตั้งหลักเข้าทำได้บ้าง

ละอองฝนเฉื่อยชางเหมือนเลิกใส่ใจผลแพ้ชนะ ไปนานแล้ว และนั่นก็ทำให้เขาพาลพาโลหงุดหงิดหล่อน คำที่ไม่สามารถเป็นกำลังช่วยเหลือได้เลย จะเอาแต่ยื่นปีกหลอกลูกมาตรงตัวอย่างเดียว ต่างจากณะเลก้าที่ยังออกท่ากระตือรือร้นวิ่งเข้าหาลูกบ้าง ยังดีที่จตุรพักต๋ายเนือๆ ลง สงสัยคงเหนื่อยกับการกางปีกคุ้มครองเจ้าหญิง มิฉะนั้นเขาต้องรับศึกหนักเหมือนโคนสองรูมหนึ่งไปแล้ว

และการที่จตุรพักต๋ายปล่อยให้แฟนสาวรับหน้าเสื่อเป็นส่วนใหญ่ ได้ก็ไม่ได้ ไม่ได้ก็ช่าง คะแนนฝ่ายพุทส์จึงดีขึ้นเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง จากห้าเป็นหก จากหกเป็นเจ็ด จากเจ็ดเป็นแปด จากแปดเป็นเก้า กระทั่ง ๑๐ ต่อ ๑๐ เท่ากันในที่สุด

พุทส์โล่งอกราวกับขยกภูเขาออกจากอก ตะโกนถามตามสิทธิ์ที่จตุรพักต๋ายได้ ๑๐ แด้มก่อน

“ว่าไงพวก จะเล่น ๑๑ หรือ ๑๓?”

“สิบเอ็ด!”

นั่นหมายความว่าตัดสินใจกันไปเลยแบบแด้มเดียวขาด ไม่ยืดเกมต่อออกไปถึง ๑๓ แด้มตามกติกาที่ฝ่ายจตุรพักต๋ายมีสิทธิ์เป็นผู้กำหนด พุทส์ยิ้มมุมปากหัวใจเต้นแรง จตุรพักต๋ายคงคิดว่าคู่ต่อสู้เหมือนหมูนอนรอให้เชือดกระมัง จึงแน่ใจว่าแด้มเดียวจะโถมแรงกว่าเขาเมื่อไหร่ก็ได้ ฝืนไปเถอะวะ!

หันไปยิ้มให้สาวน้อยข้างกายตน หล่อนยิ้มตอบหน่อยๆ ใจพุทส์ไม่ถูกบาดด้วยรอยยิ้มและคมตาเจ้าหล่อนเหมือนอย่างที่โดนจากสาวฝ่ายตรงข้ามเอาเลย พี่น้องสองสาวมีความละม้ายกันในบางมุมมอง ถ้าช่วยพูดแบบไม่ให้เสียกำลังใจ จะว่าสวยใกล้เคียงกันก็ได้ แต่โดยรวมแล้วมีความต่างซึ่งใจเขาสัมผัสชัด คนที่ขาดเสน่ห์บางชนิดที่เปล่งประกายฉายชัดอยู่ในคนน้อย เขาคิดไม่ออกว่าจะเรียกประกายเสน่ห์ชนิดนั้นว่าอะไร และเพราะคิดไม่ออก กับทั้งพยายามคิดไม่เล็กน้อยเองกระมัง สาวน้อยชื่อทรายจึงกลายเป็นบุคคลพิเศษเพียงหนึ่งเดียวในดวงใจอยู่ตลอดเวลา!

สลัดความฟุ้งชานออกจากหัว หันกลับไปตั้งสมาธิกับลูกตัดสินชะตา เขาเสิร์ฟแบบธรรมดา เมื่อจตุรพักต๋ายโต้กลับมาแบบหยอดฝั่งซ้าย พุทส์ก็รีไ้เข้าไปปรับอย่างไม่ไว้ใจสาวข้างตัว จตุรพักต๋ายโง่งขึ้นกะให้ย้อยไปตกเกือบถึงเส้นหลัง กะว่าถ้าณะเลก้าเป็นผู้รับ ลูกคงลอยกลับมาให้เขาหวนดูกลับไปหวนดูมา แต่จตุรพักต๋ายเสด็จศึกเอาชนะเช็ดนี้ได้แบบสายฟ้าแลบ

ฉะเลสวนลูกคืนกลับมาเต็มแรงแบบเอ้อๆ และเพียงแลด้วยหางตา พุทฺธสก็ยิ้มทันที เพราะทราบว่าลูกนั้น ออกนอกเส้นข้างแนวๆ ไม่จำเป็นต้องเหนื่อยแรงไปปรับ แต่เขาต้องตาเหลือกเมื่อเห็นละอองฝนวิ่งตัวมเต็มออกไปปรับแบบไม่รู้ไอโหนอิเหน

“อย่ารีบ!”

พุทฺธสตะโกนห้ามดังๆ แต่สายไปเสียแล้ว ละอองฝนดีลูกคืนกลับไปยังฝั่งตรงข้ามหน้าตาเฉย พุทฺธสแทบทิ้ง ศีรษะตนเอง ที่ลูกอื่นที่ควรออกแรงวิ่งไปปรับกลับขึ้นเป็นเทวรูป แต่ลูกนี้เสียซัดๆ ดันสะเหลนออกไปซ้อนไว้ แถมซ้อน ลอยพอเหมาะแบบให้โอกาสฝ่ายตรงข้ามตอบอย่างงามเสียอีกด้วย

ไม่มีเวลาให้กับความหัวเสียมากนัก พุทฺธสหันมาดูสถานการณ์ตรงหน้า เห็นจองฤกษ์กำลังกระโดดขึ้นสับคาราเต้ ถนัดๆ แล้วถึงกับใจหายวาบ เพราะรู้ฤทธิ์ดีว่าถ้าจับจังหวะเหมาะได้แบบนี้ เจ้านี้ตอบลูกทำองศาต่ำที่มไปถึงท้ายสนามได้ใน พริบตา งดงามและเฉียบคมเสมอ ปล่อยเร็วเกิดผล็อยเตรียมทำใจเสียลูกนั้นดีกว่า

ทว่าปาฏิหาริย์คงมีจริง แม้จองฤกษ์หวดเปรี้ยงเหมือนจอมดาบผู้เกรี้ยวกราดดังเคย แต่กคฝิดองสานิดหนึ่ง ลูกตุงตา ข่ายไม่ข้ามฝั่ง พุทฺธสลิ้มตาโพล่ง ยิ้มยินดีเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เพราะมิใช่เพียงแค่จองฤกษ์พลาดลูกสำคัญในโอกาส ทอง แต่ยังส่งผลให้ข้างเขาชนะในเซตนั้น กลายเป็นเสมอหนึ่งต่อหนึ่ง ต่ออายุไปวัดดวงกันในเซตหน้า

จองฤกษ์ยังคงทำหน้าที่เฉยๆ ไม่ออกอาการใดๆ กับความพลาดพลั้งของตน แถมยังยิ้มแย้มยื่นหน้าบอกแฟนสาวว่า จบเกมแล้ว เสมอกันหนึ่งต่อหนึ่ง หยุดพักข้างสนามได้ นั่นทำให้พุทฺธสผิดหวังเสียเอง เขาอยากเห็นจองฤกษ์ออกท่า ‘เสีย หน้า’ ที่ดับลูกพลาดอย่างไม่น่าให้อภัย แทนการยิ้มระรื่นเหมือนเป็นฝ่ายชนะเสียเองอย่างนี้

“โอ๊ย! เหนื่อยจัง เหมือนจะขาดใจ”

ละอองฝนบ่น ฉะเลกำลังเอาผ้าขนหนูชุบ โคลโลญจ์เช็ดคอก็ขานรับ

“จริงด้วย คูตี! เหมือนเล่นสงกรานต์แห้งกันแท้ๆ เลย” แล้วหล่นก็หันมาถามแฟนหนุ่ม “ฤกษ์ไม่เห็นเหนื่อยมั่งหรือ ทำหน้าสดชื่นเหมือนเป็นคนคู ไม่ได้ออกแรงเล่นมาด้วยกันนั้นแหละ”

“ทรายกับฝนต้องออกกำลังบ่อยๆ ” จองฤกษ์แนะยิ้มๆ “จะได้เหนื่อยยากกว่านี้”

“เหลืออีกเซตหนึ่ง เดี่ยวพวกเธอเล่นกัน ไปเถอะ ฝนไม่ไหวแล้ว”

ละอองฝนอุทธรณ์ ซึ่งฉะเลก็รีบขานรับทันที

“ทรายก็ไม่ไหว หนุ่มๆ เชิญเล่นกันต่อนะคะ เดี่ยวจะคอยส่งใจเชียร์อยู่ตรงนี้”

“เอาเถอะ ไม่ไหวก็ไม่ไหว ไปนั่งทานอะไรกันในห้องอาหารมูมนั้นดีกว่า มีของอร่อยหลายอย่าง”

“อ้าว! จะค้างไว้ครั้งๆ กลางๆ แค่นี้หรือ?”

พุทฺธสประท้วง

“เออ! ฤกษ์หมดแรงแล้ว ถ้าอยากเล่นต่อก็ไปขอคุณนั้นเล่นด้วยดี”

จองฤกษ์พูดอย่างรู้กันว่าหมายถึงสาวที่ปิ้งกับพุทฺธสบ่อยๆ พุทฺธสขมวดคิ้วนี้หน้า กำลังมือขึ้นๆ จึงหงุดหงิดที่ ไม่ได้ไค่นคู่ต่อสู้ให้สาวชม แต่ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะทำอะไรได้ จำต้องกคฝินกรอดๆ เดินไปทางห้องอาหารตามมติของหมู่ กณะ

ขณะมายืนคู่กันรอของว่างที่สั่ง ฉะเลเอียงหน้าเข้าไปกระซิบข้างหูคนรัก

“เพื่อนเธอทำทางเอาจริงเอาจังเหลือเกิน สงสัยกลัวแพ้มาก”

“คนหล่อก็เจี๊ยแหละ”

จงฤกษ์เหลือบตาลงต่ำ ตอบกลับหัวเราะด้วยความขบขันระคนพิงใจ เพราะพึงรู้ว่าฉะเลไม่ประทับใจเท่าที่กระหึ้นกระหือหรืออยากเอาชนะจนออกนอกหน้าของพฤษเอาเลย

“เมื่อกี้ฤกษ์ช่วยรักษาหน้าเขาหรือ ลูกทำัยๆ แกล้งอ่อยให้ไซ้ไหม?”

แฟนหนุ่มขักไพล่ยิ้มเนือย ฉะเลต้องใช้นิ้วคืบปลายแขนเสื่อเขาเขย่าเบาๆ

“ตอบหน่อยดี อัยากรู้เจตนา”

จงฤกษ์เบนสายตามาทอดจับแฟนสาวด้วยแววอ่อนโยน

“ทรายชอบคนมีน้ำใจมากกว่าพวกชอบไล่บี้ชาวบ้านไซ้ไหมล่ะ? เราอยากชนะใจทรายมากกว่าชนะแบคนะ”

“แน่หรือว่าเข้าใจถูก? ทรายอาจจะชอบผู้ชนะก็ได้ ผู้หญิงชอบผู้ชายที่ชนะกันทั้งนั้น!”

“ถ้าเราไม่รู้จักทราย ถ้าเราไม่รู้ว่าทรายแตกต่างจากผู้หญิงอื่นยังง จะเอาอะไรไปทำให้ทรายยอมรับเราได้?”

ถ้อยคำของเขานิ่มนวลมาก ฉะเลครั้งยิ้มครั้งหัวเราะ มองชายตรงหน้าที่หล่อนรับเป็นแฟนคนแรกด้วยประกายพิศวง แปลกแท้ๆ แต่เรื่องธรรมดา คำพูดก็แสนธรรมดา แต่กลับก่อให้เกิดปีติตื่นตันขึ้นมาได้ท่วมท้นล้นอกถึงขนาดนี้ หล่อนว่าหล่อนเริ่มรักจงฤกษ์ขึ้นมาจริงๆ แล้ว...